BESTSELLER SUNDAY TIMES
Polițist. Pacient. Criminal.
Cine este Alice?
mark billingham
fără scăpare

Mark Billingham

FĂRĂ SCĂPARE

Titlu original: *RABBIT HOLE* (2021)

EDITURA NICULESCU
— 2024 —

Dedicată, cu recunoştinţă şi respect,memoriei numeroşilor medici, asistenţi medicali şi infirmieri din domeniul sănătăţii mintale, care şi-au pierdut viaţa din cauza Covid-19.

Spui adevărul doar atunci când porţi o mască.
BOB DYLAN

Mergeam să fac rost de nişte tutun de la Lucy, pe care o numesc uneori L-Plate, şi care este probabil cea mai elegantă persoană pe care am întâlnit-o vreodată – căreia nu îi place ca cineva să o atingă şi crede că pământul este plat – când am auzit că totul a luat-o razna în camera mică de lângă cantină. Camera cu

tapet galben şi canapea. Camera „de muzică”, pentru că acolo sunt nişte *bongo-uri* prăfuite pe un raft şi o chitară cu patru corzi.

Încă mai simţeam mirosul acelui curry apos pe care îl făcuse Eileen la prânz.

Mâncasem tot, să nu mă înţelegeţi greşit. Două farfurii pline, pentru că întotdeauna am avut un apetit ieşit din comun, dar mirosul de acolo, cam la o oră după aceea, mă făcea să mă simt puţin rău. Da, îmi amintesc asta. Dar în prezent multe lucruri mă fac să mă simt puţin rău si nu este ca şi cum locul acesta ar mirosi vreodată deosebit de frumos, să fim sinceri.

Deci... Mergeam pe coridor, încercând să nu mă gândesc la miros şi să fumez o ţigară, când am auzit toate acele strigăte.

Înjurături şi ţipete, chestii aruncate pe jos, toate astea.

Era o după-amiază de miercuri, cu două zile înainte ca ei să găsească cadavrul.

Sunetul chiar are ecou aici, aşa că nu m-am gândit prea mult la asta de la bun început. Nu este ca şi cum nu aş mai fi văzut oameni care o iau razna, aşa că m-am gândit că ar putea fi doar o ceartă care suna mult mai rău decât era şi abia când am ajuns la uşă şi am văzut cât de intense erau lucrurile, am ştiut că va trebui să fac ceva în legătură cu asta. Că trebuia să intervin.

Ce idioată sunt. Cu *trei* zile înainte de a găsi cadavrul. Trei...

Era o adevărată învălmăşeală acolo. Câţiva oameni se uitau – un tip pe care nu îl cunosc prea bine chiar aplauda, de parcă ar fi crezut că era un fel de divertisment special pus în scenă – dar toţi ceilalţi mârâiau, se clătinau prin cameră şi răsturnau mobila. Privind din uşă, nu îmi puteam da seama cine se bătea şi cine încerca să îi oprească pe cei care se băteau. Era prea târziu pentru a-mi da seama de ce izbucnise cearta, dar am presupus că deja nu

mai conta cu adevărat şi probabil că nu a contat prea mult nici la început.

Nu este nevoie de prea mult pe aici.

Vreo şase dintre ei erau implicaţi, zgâriindu-se şi trăgându-se de păr, spunându-şi în toate felurile. O *melee,* acesta este cuvântul pentru o luptă corp la corp? În franceză, pentru o grămadă de tâmpiţi irascibili care se fac de râs.

Luptând şi înjurând, scuipând ameninţări.

Chelnerul era acolo şi femeia somaleză, căreia îi place să atingă picioarele oamenilor, era implicată total, ceea ce era uimitor, pentru că are cam 1,50 şi e slabă ca un băţ. Ilias se arunca cu greutatea lui considerabilă, la fel ca Lauren, în timp ce Dolina şi Marele Gay se zvârcoleau şi chiuiau. Şi Creatura era acolo, evident... era în mijlocul acţiunii, răsturnând un scaun şi apoi încercând să îi dea un pumn lui Kevin, care era cu spatele la perete, în timp ce altcineva, a cărui faţă nu o puteam vedea sub hanorac, se agăţa de braţul Creaturii ca de propria viaţă.

Vreau să spun, Isuse Hristoase.

Nu am fost nici pe departe surprinsă că niciunul dintre oamenii plătiţi să rezolve chestii de genul acesta nu se grăbeau prea tare. Au mai văzut aşa ceva, este adevărat. Ce vreau să spun este că nu puteam să aştept ca unul dintre ei să îşi mişte fundul şi să oprească totul. În plus, oprisem o mulţime de bătăi la vremea mea, aşa că nu a fost mare lucru. Am fost antrenată pentru asta, nu-i aşa?

La naiba, Al... Revino-ţi. Obţinerea faptelor corecte este importantă, nu? Altceva pentru care am fost antrenată.

Primul cadavru. Primul dintre cadavre.

A fost evident, destul de repede după ce am intrat înăuntru, că nu făceam o mare diferenţă, că nu voi putea face prea multe din

punct de vedere fizic. Totuşi, ca să fiu corectă, nu aveam echipamentul la mine – baston, spray cu piper, pistol cu electroşocuri şi altele – aşa că nu aveam de gând să mă învinovăţesc din cauza asta. În cele din urmă, singurul lucru pe care l-am putut face a fost să mă urc pe unul dintre puţinele scaune încă în poziţie corectă, să trag aer în piept şi să strig mai tare decât toţi ceilalţi.

— Am să vă dau o singură şansă să vă despărţiţi înainte ca lucrurile să devină serioase, bine? Am lăsat o mică pauză atunci, ca ceea ce am spus să se aşeze, pentru că întotdeauna am crezut că acest lucru este eficient. Îi face să se gândească un pic. Deci, nu mai faceţi pe proştii. O privire atentă după asta, la fiecare dintre ei. Înţelegeţi ce spun? Nu mă joc. Aceasta este o infracţiune de ordine publică şi eu sunt ofiţer de poliţie...

Şi trebuie să recunosc, a funcţionat, deşi, privindu-i pe unii dintre ei cum puneau mobila la locul ei, în timp ce alţii se întorceau pe coridor, nu pot spune că m-am simţit foarte mândră de mine. Adică, nu am fost chiar mulţumită de asta. Am ştiut chiar atunci că, mai târziu, când voi adormi plângând, mă voi gândi de ce au făcut ce le-am cerut.

Nu pentru că aş fi făcut pe cineva să înţeleagă sau pentru că i-aş fi speriat.

Nu pentru că aş fi avut vreo autoritate.

Adevărul era că pur şi simplu nu se deranjau să se mai bată, pentru că erau prea ocupaţi să râdă.

PARTEA ÎNTÂI

SUBIT SAU SUSPECT

1

În interesul de a transmite informaţiile cheie cât mai eficient posibil, precum şi pentru a anima povestea, am decis să mă prefac că este un interviu de angajare. Cred că încă îmi mai amintesc cum este unul dintre acestea. Aşadar, imaginaţi-vă că sunt îmbrăcată la patru ace, vânzându-mă dumneavoastră în căutarea unei oportunităţi de carieră unică în viaţă, şi nu că hoinăresc doar într-un balamuc, purtând pantaloni de trening şi şlapi, ca o patetică. Da, *balamuc.* Probabil că nu este cea mai corectă terminologie din punct de vedere politic, accept asta, chiar dacă aşa o numesc cei de aici.

Deci...

Secţia. De. Boli. Psihice. Acute.

Aşa este mai bine? Putem continua? Ultimul lucru pe care vreau să îl fac este să jignesc sensibilitatea delicată a cuiva.

Numele meu este Alice Frances Armitage. Al, uneori.

Am treizeci şi unu de ani. Înălţime medie, greutate medie – deşi sunt puţin mai slabă decât de obicei în acest moment – medie... în toate. Sunt o nordică cu părul blond şi creţ – din Huddersfield, dacă vă interesează – cam prostănacă, dacă o credem pe mama mea, şi până acum câteva luni am fost ofiţer detectiv în nordul Londrei, în cadrul uneia dintre unităţile de omucideri ale poliţiei metropolitane.

În principiu, încă sunt.

Adică este cam irelevant.

Adică este... complicat.

Poliţia metropolitană a fost foarte înţelegătoare în ceea ce priveşte tulburarea de stres posttraumatic. Adică, trebuie să fie, având în vedere că este mai mult sau mai puţin un risc ocupaţional, dar au fost mai puţin înţelegători odată ce au apărut băutura şi drogurile, în ciuda faptului că au apărut doar din cauza traumei menţionate mai sus. Vedeţi cât de complicat este acest lucru? Aşa-numita „psihoză" este un pic mai greu de stabilit în ceea ce priveşte cronologia. Este o situaţie... oul şi găina. Nu, nu sunt aşa de stupidă să cred că vinul şi iarba au ajutat foarte mult, dar sunt sigură că majoritatea lucrurilor ciudate din capul meu sunt legate de traumă şi este mult prea uşor să pun cele întâmplate pe seama unor influenţe externe.

Pe scurt, nu poţi da toată vina pe Merlot şi iarbă.

Deşi foarte uşor pentru poliţia metropolitană, evident, pentru că acela a fost momentul în care simpatia şi înţelegerea s-au dus pe apa sâmbetei şi o perioadă de concediu de compasiune plătit a devenit ceva foarte diferit. Îi contest, bineînţeles, şi reprezentantul meu din Federaţia de Poliţie crede că am şanse mari să fiu repusă în drepturi după ce voi ieşi de aici. Ca să nu mai vorbim de un caz solid de concediere abuzivă şi o cerere de despăgubire.

Aşadar, Creatura şi ceilalţi să se distreze cât vor. S-ar putea să nu am la îndemână legitimaţia în acest moment, dar, în ceea ce mă priveşte, sunt încă un ofiţer de poliţie.

Cred că am să renunţ acum la unghiul acesta de interviu de angajare. Nu mă mai deranjez să o ţin tot aşa, în afară de asta, nu sunt sigură dacă faza cu băutura şi drogurile ar da bine într-un

interviu oricum, iar experienţa de lucru ajunge la un fel de oprire bruscă.

Aşadar, domnişoară Armitage, ce s-a întâmplat în ianuarie? Nu pare să fi lucrat deloc după aceea...

Da, sunt unele lucruri pe care cu siguranţă le-aş lăsa afară, cum ar fi toată chestia cu atacul, şi, sinceră să fiu. *Reţinută în conformitate cu secţiunile 2 şi 3 din Legea privind Sănătatea Mintală din 1983,* nu arată prea bine într-un CV

De fapt, lăsând la o parte oportunităţile limitate de angajare, există tot felul de chestii care devin puţin mai complicate odată ce ai fost internat la psihiatrie. Practic, totul se schimbă. Poţi alege să nu le spui oamenilor şi majoritatea aşa fac, din motive evidente, dar totul este acolo, în dosarul tău. Timpul petrecut închis, fiecare detaliu neplăcut expus la un click distanţă. Asigurarea, pentru început: este un nenorocit de coşmar după aceea, iar călătoria oriunde este şi mai multă bătaie de cap. Există unele locuri care chiar nu vor să treci pe acolo în vacanţă, America de exemplu, lucru al naibii de ironic, având în vedere pe cine au avut la conducere.

Aşa merg lucrurile, înţeleg asta, dar totuşi.

Te lupţi cu un rahat, aşa că primeşti ajutor – fie că ai cerut-o sau nu – îţi revii, într-o măsură sau alta şi apoi ai mult mai multe rahaturi de înfruntat când te întorci în lumea reală. Nu este de mirare că atât de mulţi oameni sfârşesc în locuri ca acesta.

Nu există niciun stigmat atunci când suntem cu toţii în aceeaşi barcă.

Oricum, probabil că asta este tot ce trebuie să ştiţi deocamdată. Acesta este, cum se spune, contextul. Mai urmează şi altele, evident, şi chiar dacă am menţionat deja câteva personaje, mai sunt o grămadă de lucruri pe care trebuie să le ştiţi despre

fiecare dintre ele şi despre tot ce s-a întâmplat. Voi încerca să nu las nimic important pe dinafară, dar multe vor depinde de cum mă simt într-o anumită zi, dacă cele mai recente medicamente şi-au făcut efectul sau dacă începe să le treacă efectul.

Va trebui să aveţi răbdare cu mine, asta vreau să spun.

Greu de crezut unele lucruri, pot să vă promit asta, dar nu după ce veţi afla cum este aici. Cu siguranţă nu când te confruntţi cu ele în fiecare minut. Când cunoşti oamenii şi de ce sunt capabili într-o zi proastă, nu este deloc surprinzător. Sinceră să fiu, surprinzător este că astfel de lucruri nu se întâmplă mai des.

Îmi amintesc că am vorbit cu Creatura despre asta într-o dimineaţă la geamul cu medicamente şi cam asta spuneam. Iei o grămadă de oameni care trec prin cea mai proastă perioadă din viaţa lor, care sunt predispuşi la schimbări de dispoziţie incredibile şi care sunt capabili să o ia razna într-o clipită. Oameni care văd şi aud lucruri care nu sunt reale. Care sunt paranoici sau deliranţi sau adesea ambele şi sunt foarte imprevizibili, chiar şi atunci când sunt medicamentaţi la greu. Care sunt *furioşi* sau *iritaţi* sau *nervoşi* sau oricare dintre ceilalţi şapte pitici ai nebuniei, care se învârt pe aici douăzeci şi patru de ore pe zi. Iei aceşti oameni şi îi închizi pe toţi laolaltă şi este ca şi cum ai căuta necazuri, nu-i aşa?

O zi bună este atunci când nu se întâmplă ceva îngrozitor.

De fapt, o crimă nu este ceva remarcabil într-un loc ca acesta. Este aproape inevitabilă, cred, ca şi zgomotul şi mirosul Dacă mă întrebaţi, o crimă este ceva de aşteptat.

Chiar şi două.

2

Ştiu că au găsit cadavrul lui Kevin sâmbătă, pentru că a fost ziua de după audierea mea şi asta a fost cu siguranţă în ziua precedentă. Astfel de lucruri oficiale nu se întâmplă niciodată în weekend, pentru că doctorii şi terapeuţii nu sunt prin preajmă atunci şi cu siguranţă nici avocaţii. Ei lucrează strict de luni până vineri, de la nouă la cinci, şi este puţin ciudat, având în vedere că weekend-urile sunt probabil cele mai dificile zile aici şi ai crede că mai *mult* personal ar fi o idee bună. Sâmbăta şi duminica sunt zilele în care realitatea – sau cât mai aproape de ea pentru unii oameni de aici – tinde să lovească. Când pacienţii realizează ce pierd, când se plictisesc şi mai tare decât de obicei, ceea ce înseamnă adesea probleme.

Marcus o numeşte „oscilarea de weekend".

Din nou, în interesul acurateţei, ar trebui să spun că a fost de fapt a doua audiere a mea. Trecusem deja printr-una când am fost adusă pentru prima dată în unitate, în cadrul Secţiunii Doi. Atunci te pot reţine până la douăzeci şi opt de zile, când, teoretic, eşti acolo pentru a fi evaluat, şi evident că nu eram deloc mulţumită de situaţie, aşa că am solicitat o audiere specială cât de repede am putut. De ce să nu o faci, nu? Niciun succes de data aceea, totuşi, şi două săptămâni mai târziu, după câteva incidente neplăcute, care nu sunt cu adevărat relevante, Secţiunea Doi a devenit Secţiunea Trei.

Un „trei" este un ordin de tratament care înseamnă că te pot ţine pentru o perioadă de până la şase luni, deoarece ei cred că reprezinţi un risc pentru tine sau pentru ceilalţi, aşa că nu veţi fi foarte surprinşi să auziţi că am mai depus o cerere de audiere

înainte de a putea rosti „antipsihotic”. Credeţi-mă, băteam deja la uşa biroului asistenţilor înainte ca ei să fi terminat hârtiile de internare.

Orice s-ar întâmpla aici, nu trebuie să uitaţi niciodată că aveţi *drepturi.*

Mama şi tata au vrut să vină la mine de data aceasta, să mă susţină, aşa mi-au spus, dar am respins din start ideea, deoarece nu au ascuns faptul că ei credeau că aici ar trebui să fiu. Că totul este *spre binele meu.* Sinceră să fiu, în afară de avocat — cu care abia dacă am vorbit zece minute — nu am avut cu adevărat pe *nimeni* care să se bată pentru mine, dar cu siguranţă nu vrei ca cei mai apropiaţi şi mai dragi oameni să fie de acord cu cei care încearcă să te ţină închis.

Poate că nu mă simt bine, recunosc asta, dar nu sunt nebună.

Aşadar, au fost suspecţii obişnuiţi: o masă şi două rânduri de scaune de plastic în CMD (camera multi-disciplinară) la capătul coridorului principal.

Marcus, şeful de secţie, şi una dintre celelalte asistente.

Doctor Bakshi, psihiatrul consultant, şi unul dintre subalternii ei, al cărui nume l-am uitat imediat.

Un aşa-zis nespecialist – un tip de vârstă mijlocie care zâmbea mult, dar era probabil doar un curios cu nimic mai bun de făcut – şi o judecătoare care arăta de parcă ar fi supt o lămâie sau ar fi avut capătul ţepos al unt ananas în fund. Sau ambele.

Eu şi avocatul meu, Simon.

Pentru început, am crezut că totul mergea destul de bine. În orice caz, au fost o mulţime de priviri înţelegătoare când mi-am dat declaraţia. Le-am spus că sunt acolo de şase săptămâni deja, mai mult decât oricine altcineva, cu excepţia lui Lauren. De fapt, cred că Ilias *s-ar putea* să fi fost acolo de ceva mai mult timp decât mine.

Am o vagă amintire despre el că era prin preajmă în noaptea în care am fost internată, dar primele câteva zile sunt puţin cam neclare.

Nu contează...

Le-am spus că aveam impresia că mă descurc bine, că medicamentele funcţionau şi că nu mă gândeam la lucrurile ridicole la care mă gândeam când am ajuns prima dată. Le-am spus că mă simţeam din nou *eu* însămi. Marcus şi cealaltă asistentă au spus că este foarte încurajator să audă asta şi i-au spus judecătoarei că am răspuns bine la tratament. Acest lucru a sunat bine la momentul respectiv, dar, privind înapoi, desigur că a însemnat realmente: deci *mai mult* tratament este cu siguranţă o idee bună.

Cât trăieşti înveţi, nu?

Chiar şi aşa, încă mai simţeam că am o şansă, până când au citit un e-mail de la Andy. Voi avea mult mai multe de spus despre el mai târziu, dar tot ce trebuie să ştiţi pentru moment este că Andy este tipul cu care am avut o relaţie până cu şase săptămâni mai devreme, când i-am dat în cap cu o sticlă de vin.

Îşi făcea griji pentru mine, asta era esenţa e-mailului său. Voia ca medicii şi judecătoarea să ştie cât de îngrijorat era, în urma unei conversaţii telefonice dintre noi cu câteva nopţi înainte, când i-aş fi spus că încă îl suspectam că nu era cine zicea că este. Am devenit isterică şi i-am spus că nu aş ezita să îl rănesc, dacă ar trebui să mă apăr de el sau de oricare dintre ceilalţi.

Ea încă mai crede în toate prostiile alea, a spus el, chestia despre conspiraţie.

Ea m-a ameninţat.

Pot să vă spun că au fost câteva ţipete după ce s-au citit lucrurile acelea. Plânsete şi ţipete şi s-ar putea să fi răsturnat un scaun. În timp ce judecătoarea îmi spunea să mă calmez, eu îi

spuneam *ei* că Andy era un mincinos, că niciodată nu am spus aşa ceva şi că mă manipula cum o făcea întotdeauna. Inventa totul din cauza a ceea ce s-a petrecut ultima dată când l-am văzut.

Sticla, toate alea.

Oricum, ca să scurtez o audiere lungă, am ieşit afară şi abia după vreo douăzeci de minute Simon m-a gasit şi mi-a spus decizia. Urmau să o trimită în scris în decurs de câteva zile, mi-a spus el, împreună cu informaţii despre când aş putea solicita o nouă audiere, dar deja hotărâsem să nu mă mai deranjez. Nimănui nu îi place să se dea în mod repetat cu capul de un perete, nu-i aşa? Ei bine, cu excepta lui Graham, căruia îi place atât de mult, încât are o adâncitură permanentă în frunte şi trebuie să tot revopsească porţiunea lui de perete preferat, pentru a îndepărta sângele.

În după-amiaza aceea, după audiere, când m-am liniştit puţin şi am luat prânzul, stăteam cu Ilias în camera de muzică. Aveam căştile pe urechi, deşi nu ascultam nimic. Uneori ascult, dar, sinceră să fiu, de cele mai multe ori cablul îmi intră doar în buzunar. Este o modalitate bună de a evita să trebuiască să vorbesc cu oamenii.

Ilias mi-a făcut semn cu mâna pentru că avea ceva de spus, aşa că am suspinat şi mi-am scos căştile. Am aşteptat.

— Mă bucur că rămâi, a spus el.

— *Eu* nu mă bucur deloc, am spus.

Cineva a început să strige ceva despre nişte bani care lipsesc. Ilias şi cu mine am ascultat pentru un minut, apoi ne-am pierdut interesul.

— Vrei să jucăm şah?

I-am spus că nu. Nu l-am văzut niciodată pe Ilias să joace şah şi nu sunt convinsă că ştie să joace. Nici măcar nu am văzut vreun set de şah pe aici, deşi există câteva puzzle-uri într-un dulap.

— Ce zi este azi?, a întrebat Ilias.

— Vineri, am spus eu.

— Mâine este sâmbătă. Are mintea brici Ilias. Sâmbătă, apoi duminică. Dar are şi o iritaţie urâtă pe gât. Sâmbetele sunt o porcărie, nu-i aşa?

Nu puteam să nu fiu de acord cu el, deşi adevărul este că nu am fost niciodată un mare fan al weekend-ului. Toată acea presiune să te relaxezi şi să te distrezi. Asta dacă *aveai* un weekend. Infractorii nu tind să îşi ia liber în weekend, dimpotrivă, aşa că, lucrând ca poliţist, oricum niciodată nu am prea avut timp să merg la talciocuri sau să ajung la magazinul cu articole de grădinărit. Unul dintre lucrurile care mi-a plăcut la slujba asta.

— Plictisitoare. Sâmbetele sunt atât de *plictisitoare.*

Cum am mai spus...

— Durează mult mai mult decât toate celelalte zile şi nu se întâmplă nimic interesant. Ilias părea trist. Nu mă refer la bătăi sau ceva, pentru că şi acelea sunt plictisitoare. Mă refer la ceva cu adevărat interesant.

Vă amintiţi ce am spus despre memorie? Ceea ce poate am făcut sau nu am făcut? Nu pot să jur, dar chiar sper că, înainte ca Ilias să tragă vânturi zgomotoase şi să se îndepărteze să vadă dacă mai vrea cineva să joace şah, am spus:

— Ai grijă ce îţi doreşti.

3

Alarma se declanşează în acest loc de două ori pe săptămână, de mai multe ori dacă este lună plină, aşa că nu este mare lucru. Da, asistenţii se alertează destul de repede, dar pacienţii nu se grăbesc să intre în panică. În mare parte, doar continui să vorbeşti despre rahaturi – chiar dacă un pic mai tare – sau să îţi bei ceaiul sau orice altceva, până când se opreşte. Dar, de data asta, a fost un ţipăt mai întâi, fiind destul de evident că ceva rău s-a întâmplat.

Debbie, asistenta care a găsit cadavrul, are o gură cam mare.

Era sâmbătă seara, chiar înainte de ora 11, şi majoritatea oamenilor erau deja în pat Eu stăteam cu Shaun şi cu Creatura la cantină – care, într-o încercare inutilă de a suna mai sofisticat, se numeşte oficial *sala de mese* – făcându-ne siesta după ultima masă a zilei şi vorbind despre nimic.

Muzică probabil, sau televizor. Plângându-ne de faptul că Lauren nu lasă pe nimeni altcineva să pună mâna pe telecomanda televizorului.

Când am ieşit pe hol, am văzut-o pe Debbie fugind de pe coridorul unde sunt dormitoarele bărbaţilor, aşa că atunci am ştiut că ea a fost cea care a ţipat şi cel mai probabil ea a declanşat alarma. Tot personalul are staţii proprii ataşate la curele şi, dacă le apăsă, se declanşează alarma mare în toată unitatea. Îmi amintesc că un pacient a pus mâna pe una odată şi a ascuns-o, apoi o apăsa când se plictisea şi a provocat un haos zile întregi.

Oricum, Debbie părea foarte supărată.

Noi trei am stat şi am privit cum George şi Femi au ieşit în fugă din biroul asistenţilor şi chiar dacă Debbie încerca să fie profesionistă şi să îşi ţină vocea joasă când vorbea cu ei, odată ce

alarma s-a oprit am auzit-o cu toţii rostind numele lui Kevin, iar privirea de pe chipul celorlalţi asistenţi ne-a spus tot ce trebuia să ştim.

— La naiba, a spus Shaun. Oh, Doamne, la naiba. A început să se scarpine tare la gât şi la piept, aşa că l-am apucat de braţ şi i-am spus că va fi bine.

— Poate l-a prins Creatura, a spus Creatura.

M-am îndepărtat de ei şi m-am apropiat cât am putut de mult de locul în care se înghesuiau asistenţii, ca să încerc să aud puţin mai mult, dar George s-a uitat la mine şi a clătinat din cap. Apoi s-au grăbit cu toţii înapoi pe coridorul bărbaţilor, probabil îndreptându-se spre camera lui Kevin pentru a se uita la ce găsise Debbie. Câteva minute mai târziu, Debbie şi Femi s-au întors, cu faţa posomorâtă, iar la scurt timp după aceea, George a început să îi dirijeze spre hol pe cei care se aflau în celelalte camere de pe coridorul bărbaţilor. Cei mat mulţi dintre ei s-au împleticit destul de paşnici, cu ochii somnoroşi. Câţiva strigau că au fost treziţi şi cereau să ştie ce se întâmplă.

— Nu mă puteţi obliga să ies din camera mea.

— Îmi pare rău, dar...

— Este camera mea.

— A avut loc un incident...

— Nu îmi pasă.

După ce dormitoarele au fost golite – mă rog, în afară de cel al lui Kevin, pentru că sărmanul suflet nu pleca nicăieri deocamdată – George a stat de pază la intrarea pe coridor, pentru a se asigura că nimeni nu se întoarce. Doar se holba şi ridica mâna lui mare ori de câte ori cineva părea că este pe cale să o facă. În condiţii normale, asta ar fi fost, probabil, treaba lui Marcus, în calitate de şef de secţie, dar el nu lucrează noaptea. M-am întrebat

dacă l-a sunat cineva, dacă era pe drum încoace, dar nu îmi amintesc să îl fi văzut până a doua zi.

— Unde vom dormi?, a întrebat Ilias. Sunt obosit.

— Vom lămuri totul, a spus Femi.

Mai uşor de spus decât de făcut, bineînţeles. Cu opt sau nouă tipi pentru care trebuiau să găsească camere şi niciun loc liber pe coridorul femeilor – chiar şi ca măsură temporară – a fost nevoie de ceva timp. Sedaţi şi somnoroşi, aşa cum erau cei mai mulţi dintre ei, nimeni nu era prea fericit de situaţie. Ilias şi Creatura s-au oferit imediat să ia cele două camere de „izolare" şi s-au plantat în faţa uşilor să se asigure că le vor primi. S-a întâmplat să fie câteva camere goale pe secţia de vizavi de aceasta şi alte câteva la etajul de dedesubt, deşi nimeni nu îşi dorea acest lucru în mod deosebit, pentru că există nişte cazuri grave acolo jos. Nu au prea avut de ales în cele din urmă şi, cu excepţia câtorva „informali" preluaţi de o ambulanţă şi duşi la un spital din apropiere, toţi pacienţii de sex masculin au fost cazaţi din nou până la sosirea poliţiei.

Asta a fost partea cea mai rea pentru mine, adevărata dezamăgire.

Am fost dată la o parte, de parcă aş fi fost inutilă.

De parcă aş fi fost la fel ca ceilalţi.

Chiar dacă pe coridorul bărbaţilor avusese loc „incidentul", asistenţii au spus foarte clar că vor ca toate pacientele, care nu erau deja în pat, să se întoarcă în camerele lor.

Eram trează, entuziasmată, dar faptul că nu eram gata de culcare nici nu era cel mai enervant lucru. Am mărşăluit direct la Femi, de parcă nu ştiam regulile.

— Nu trebuie să fim în pat până la miezul nopţii.

— Ştiu, a spus ea. Dar asta nu este... normal. Trebuie ca toţi să fie în camerele lor pentru ca poliţia să îşi poată face treaba când va ajunge.

— Asta este ideea, am spus eu. Pot să vă ajut. Degetele mele erau nerăbdătoare să se înfăşoare în jurul unei legitimaţii care nu era acolo. Ştiu cum funcţionează aceste lucruri.

Femi doar a dat din cap, a afişat un zâmbet, apoi a pus o mâna pe spatele meu şi m-a împins. Am împins înapoi, dar numai pentru că eram nervoasă. Ştiam că era o pierdere de timp, pentru că deja le vedeam pe Lauren şi Donna, şi alte câteva dintre cele care fuseseră trezite de toată agitaţia, întorcându-se spre camerele lor.

— Nu este corect, am spus.

— Avem un protocol, a spus Femi.

— Când cineva moare, vrei să spui?

Femi nu a spus nimic, doar s-a asigurat că mă mişc în direcţia corectă.

— Kevin este mort, nu-i aşa?

Din motive evidente, femeile nu au voie pe coridorul bărbaţilor. Din aceleaşi motive, nu îşi prea doresc ca cineva să intre în dormitorul altcuiva. Adică, intimitatea este importantă pentru toată lumea, înţeleg. Dar asta nu înseamnă că anumite lucruri nu se întâmplă între pacienţi, deoarece, credeţi-mă, cu siguranţă se întâmplă. La vedere, destul de des, pentru că i-am văzut făcând-o.

O masturbare rapidă în colţul camerei de muzică.

Nişte atingeri în tufişuri când pacienţii au voie afară.

Totuşi, nu este plăcut să ştii că au reguli menite să prevină astfel de lucruri îngrozitoare?

Oricum, m-am gândit că, având în vedere tot ce se întâmpla în acea seară pe secţie şi cu poliţiştii provocând haos peste tot,

probabil că personalul ar fi mult prea ocupat să îşi facă griji pentru un număr nevinovat de vizite în dormitoare. Deci, la o jumătate de oră după ce am fost în pat, am bătut în linişte la câteva uşi şi le-am adus pe L-Plate şi pe Donna în camera mea pentru a vedea ce înţeleg ele din toate acestea.

— S-a sinucis.

Donna nu punea o întrebare.

— Cea mai evidentă explicaţie, a spus L-Plate. Ea stătea la capătul patului meu, periindu-şi părul, purtând o pijama scumpă cu stele brodate pe ea, pe care părinţii i-o aduseseră de acasă. Nu cred că a fost foarte fericit în ultima vreme.

L-Plate este drăguţă, dar chiar dacă nu iei în calcul heroina şi chestia cu Pământul plat, nu este cea mai isteaţă.

— Câţi oameni de aici sunt fericiţi?, am întrebat eu.

— Ei bine, da... dar chiar mai puţin fericit decât de obicei.

— S-a sinucis, a spus Donna. Bineînţeles că da.

— Atunci cum a făcut-o? M-am uitat în jurul camerei mele, o replică a celorlalte nouăsprezece din secţie. Un singur pat şi o fereastră murdară în spatele unei draperii rezistente. Un scaun greu, pentru ca nimeni să nu îl poată arunca. Un dulap cu trei rafturi şi nimic de care să poţi atârna ceva.

Şi cu atât mai puţin pe tine însuţi.

— Dacă îţi doreşti destul de mult să o faci, găseşti o cale, a spus Donna.

Donna, Plimbăreaţa, care era aici fiindcă a ameninţat să o facă de nenumărate ori, care *o făcea* de câţiva ani, într-unul dintre cele mai lente şi mai crude moduri posibil. M-am uitat la ea, cocoţată pe scaunul care probabil cântărea de trei ori mai mult decât ea. Încheieturi pe care un bebeluş le-ar putea cuprinde cu mâinile şi o

claviculă subţire ca un ac de tricotat sub halatul ei roz şi zdrenţăros.

— Nu prea cred, am spus.

Să te sinucizi aici este, de fapt, incredibil de dificil şi nu veţi fi surprinşi să aflaţi că aşa ar trebui să fie. Dacă se consideră că eşti un pericol, atunci ei vor tinde să fie cu ochii pe tine, *tot timpul.* În plus, ţi se refuză în permanenţă orice lucru cu care ai putea să îţi faci rău şi chiar şi atunci când eşti internat prima dată, când evaluezi locul şi personalul te evaluează pe tine, îţi iau tot ce se clasifică drept riscant.

În acea primă noapte, după ce am încetat să mă mai plâng şi să încerc să lovesc orice asistent destul de nebun să se apropie, mi-au luat tot felul de lucruri.

Pantofii mei sport (şireturi, nu?).

Cureaua (OK).

Forfecuţa de unghii (destul de corect).

Penseta (enervant).

Un sutien cu sârmă (bătaie de joc).

Îţi confiscă şi telefonul, numai Dumnezeu ştie cum cineva ar putea să se sinucidă cu un Samsung. Poate că se tem că te-ai putea sufoca cu el sau ai chema un asasin plătit să facă treaba în locul tău, dar, ce-i drept, cu excepţia cazului în care există un motiv anume pentru a nu o face, ţi-l înapoiază în câteva zile.

Adică, slavă Domnului, nu?

Dacă nu mi-ar fi permis telefonul, cred că aş *vrea* să mă sinucid.

— Deci, ce crezi că s-a întâmplat, Al?, a întrebat L-Plate.

Nu i-am spus ce credeam, deoarece, sinceră să fiu, eram speriată mai mult decât orice altceva. Eram emoţionată, nu mă înţelegeţi greşit, toate instinctele profesionale începeau să iasă la

suprafaţă, dar eram... precaută. În acel moment, cu un cadavru care se răcea la câţiva metri distanţă, nu aveam mai mult decât un sentiment şi încerc să mă feresc de ele, pe bună dreptate. Optsprezece luni înainte avusesem sentimentul că acel drogat care ne invitase în apartamentul său de pe Mile End Road era inofensiv. Dacă nu ar fi fost asta, nu ar fi existat nicio TSPT şi nici nu aş fi avut nevoie de varietatea de lucruri pe care le-am turnat, tras pe nas şi băgat în corpul meu pentru a amorţi durerea. Nu aş fi ajuns să mă gândesc că oamenii pe care i-am iubit cel mai mult în lume încercau să mă omoare sau că străinii îmi puteau citi gândurile. Nu aş fi rănit pe nimeni.

Uitându-mă la L-Plate, am simţit că încep să tremur un pic. Am încercat să zâmbesc şi mi-am băgat mâinile sub coapse ca să nu mă vadă.

Am spus:

— Chiar nu ştiu.

Un sentiment a fost cel care m-a adus aici.

4

Secţia Heet (unde locuiesc) este situată chiar vizavi de secţia Effra şi este una dintre cele patru secţii de boli psihice acute din cadrul învechitei şi neatractivei unităţi Shacldeton – centrul dedicat sănătăţii mintale de la Spitalul Hendon Community. Fleet – nu mă întrebaţi, numele au legătură cu râurile pierdute din Londra – este o secţie mixtă care poate găzdui până la douăzeci de pacienţi deodată, dar, de obicei, are undeva între cincisprezece şi

optsprezece. În mod normal există, mai mult sau mai puţin, o proporţie de cincizeci-cincizeci între bărbaţi şi femei şi aproximativ la fel atunci când vine vorba de pacienţii voluntari – „informalii" – şi cei care nu au avut niciun cuvânt de spus în această privinţă.

Aceia dintre noi care au fost târâţi aici, lovind cu piciorul şi ţipând.

Sau care am fost păcăliţi să venim aici.

Sau care nici măcar nu ne mai amintim.

Nu prea tind să mă învârtesc în jurul grupului de voluntari, fiindcă nu mi se pare că are rost să încerc să îi cunosc. De cele mai multe ori, ei sunt aici doar pentru câteva zile şi unii dintre ei sunt aici doar pentru că nu au adăpost şi au nevoie de un pat pentru câteva nopţi şi de patru mese pe zi. Pacienţii „uşilor rotative", aşa le spun asistentele. Intră, ies, apoi intră din nou când se satură de saltelele de carton şi de alţi nemernici care se uşurează pe ei în toiul nopţii. Când totul devine prea mult sau când este un val de frig.

Joacă cinstit, probabil că sunt la fel de daţi peste cap ca noi toţi, dar în ceea ce priveşte treaba cu Kevin şi tot ce s-a întâmplat după aceea, ei nu sunt atât de importanţi.

Aşa că, deocamdată, mă voi limita la a vorbi despre cei care au fost prin preajmă la acea vreme şi, în majoritatea cazurilor, încă mai sunt. Cei mai ciudaţi dintre străinii care, în mod ironic, mă ajută să nu înnebunesc. Rataţii mei colegi de pe secţia Fleet. Cei mai buni prieteni ai mei şi, din când în când, cei mai răi duşmani Tribul meu... familia mea.

Această gaşcă sălbatică şi distrusă de ţicniţi ameţiţi cu care mă bat.

Cei *internaţi...*

Aşadar, ca să folosesc o expresie fiţoasă... permiteţi-mi să vă prezint pe doamnele şi domnii din cor.

Pe tipi pentru început, cred, pentru că sunt câţiva de reţinut.

KEVIN. Ei bine... mort, evident, dar nu mi se pare corect sau bine că asta este tot ce este, sau tot ce veţi şti vreodată despre el. Era cu zece ani mai tânăr decât mine şi suporter West Ham, mare păcat, dar asta este. A avut „probleme", bineînţeles, şi puteţi lua ca atare că toţi pe care îi voi descrie au destule, aşa că nu voi mai folosi prostia aia de cuvânt. Ale lui Kevin erau legate de părinţii lui, cred, dar nu a intrat niciodată în detalii. Era unul dintre cei mai prietenoşi de aici. Prea prietenos câteodată, sincer să fiu, în sensul că anumite persoane profitau de el şi nu se apăra suficient de mult:, lucru pe care trebuie să îl faci în acest loc. Cred că era un dur cu capul ras înainte de a veni aici şi îmi amintesc cât de mult zâmbea când îmi arăta tatuajele lui. Avea un zâmbet minunat. Nu am aflat niciodată cum a ajuns pe secţia Fleet, ce s-a întâmplat înainte de a fi internat, dar ştiu că a consumat multe droguri probabil că încă mai consuma... Ei bine, veţi vedea.

Era şi atrăgător, nu mă deranjează să vă spun asta.

GRAHAM, alias *Chelnerul.* Ar trebui să subliniez că aproape toate aceste porecle eu le-am inventat şi majoritatea persoanelor în cauză nici măcar nu ştiu despre ele. Nu am reuşit niciodată să asociez nume şi chipuri, aşa că m-au ajutat să îmi amintesc cine era fiecare la început, iar acum folosesc uneori nume reale, iar alteori pe cele pe care le-am inventat, în funcţie de starea mea de spirit sau de memorie, sau de câte medicamente am luat, lucru care tinde să afecteze ambele variante. Aceasta nu este cea mai inspirată poreclă, sunt conştientă, dar funcţionează. Graham nu le aduce oamenilor mâncarea sau băuturile. Este *Chelnerul* pentru că el aşteaptă, pur şi simplu. Tot timpul în *aşteptare.* Întotdeauna ştii unde este Graham,

pentru că odată ce şi-a luat micul dejun, va sta la geamul cu medicamente, aşteptând să se deschidă. Imediat ce şi-a luat medicamentele, va fi în faţa uşii de la sala de mese, aşteptând să înceapă să se servească prânzul. Apoi se va întoarce la geam, apoi în sala de mese, iar la geam, aceeaşi rutină stupidă în fiecare zi, de obişnuieşti să îl vezi, doar stând acolo şi privind în gol, mereu primul la coadă, chiar şi cu o jumătate de oră mai devreme. Odată, când începuse să mă enerveze puţin, am mărşăluit până la geamul cu medicamente (care trebuia să se deschidă abia peste o *oră)* şi l-am întrebat de ce naiba stătea acolo şi care era scopul. S-a uitat la mine ca la o proastă şi a spus:

— Nu îmi place să stau la coadă.

Graham are aproape cincizeci de ani şi poartă întotdeauna pijamale elegante albastru pal, în ediţie limitată, emise de secţia Fleet. Este foarte înalt şi foarte slab. Faţa lui nu se schimbă niciodată prea mult şi nu este prea vorbăreţ. De fapt, aceea ar fi putut fi una dintre cele mai lungi conversaţii pe care am avut-o vreodată cu el.

ILIAS, alias *Marele Maestru.* Chestia cu şahul, nu? Greacă, cred, sau poate turcă. Ilias are vreo treizeci de ani, bănuiesc... brunet, îndesat şi păros. Ştiu asta, pentru că îi place să se plimbe fără cămaşa pe el şi, uneori, şi fără pantaloni, indiferent cât de des îi spune personalul că nu este foarte adecvat. Îşi poate pierde temperamentul de la cel mai mărunt lucru şi când se întâmplă asta, este ca şi cum te urăşte, dar zece minute mai târziu plânge şi te îmbrăţişează şi, sincer, asta te poate enerva un pic. Vorbesc despre schimbări masive de dispoziţie, când nu ştii dacă vii sau pleci. Nu sunt expertă, dar bănuiesc că este un schizofrenic în adevăratul sens al cuvântului. Cu siguranţă spune cele mai ciudate rahaturi dintre toţi cei de aici, din senin. Lucruri care te pot face să te

prăpădeşti de râs un minut, apoi altceva care te face să simţi că trebuie să stai sub un duş fierbinte pentru o vreme. Vorbesc şi eu, dar practic este un căţeluş mare şi prost în majoritatea timpului şi, dacă ar întreba cineva, le-aş spune că Ilias a fost prietenul meu şi că eu cred că este probabil inofensiv. Evident, nimeni de aici nu este complet inofensiv, adică spune-i asta lui Kevin, dar ştiţi ce vreau să spun, nu?

Este *destul de* inofensiv.

ROBERT, alias *Marele Gay Bob.* Robert, care are, nu ştiu... patruzeci de ani? ...nu este foarte mare – de fapt, este scund şi chel – şi nu am absolut nicio dovadă că ar fi homosexual, dar uneori aşa merg lucrurile. Însă toată lumea de aici ştie că Bob vorbeşte în mod constant despre femeile cu care s-a culcat. Vă promit că are numai tăvăleală în cap, şi dacă sunteţi într-o conversaţie cu el – şi lui îi place să pălăvrăgească – va ajunge şi în capul vostru. Jur, ai putea vorbi cu el despre orice – fotbal, motoare cu aburi, Holocaust — şi el tot ar găsi o cale să insereze o poveste despre lucrurile pe care le-a făcut odată cu o „blondă voluptoasă" într-o cameră de hotel din Brighton sau despre „roşcata sexy" cu care a făcut nebunii în parcarea unui pub din Leeds. Nu vreau să credeţi că este un mizerabil, pentru că nu este aşa. Este mai degrabă comic decât orice altceva, de fapt, un pic... *dus de val.* Tot ce s-a întâmplat a fost că una dintre femei – probabil Lauren – a subliniat faptul că a vorbi constant despre succesul tău cu sexul opus este un semn clar că eşti, de fapt, preocupat de propria ta sexualitate. Un semn că te ascunzi. Aşa că, acela a fost momentul în care porecla s-a lansat pentru prima dată, am râs si a rămas aşa. Este amuzant, iar adevărul este că lui Bob pare să îi placă, chiar exagerează, de parcă ar fi încântat în secret să aibă o... identitate, ştiţi?

Iar adevărul este că, el chiar este un tip teatral.

SHAUN, alias *Mielul.* Da, este galez, aşa că împuşcă-mă pentru că sunt previzibilă, dar este de fapt o poreclă mişto, pentru că este un... adept, ştiţi? Shaun este unul dintre cei mai tineri şi este puţin pierdut, cred, dar adevărul este că va face cam tot ce i se spune să facă şi crede tot ce îi spui. Orice. Eu sunt în secret o multi-milionară. Am fost la *Insula Iubrii.* Orice. Cine ştie dacă era atât de naiv înainte să i se întâmple ce i s-a întâmplat, dar ceva s-a încurcat în capul lui si acum parcă este o coală albă sau doar ceva ce alţi oameni pot răsuci şi modela în orice li se potriveşte lor. Un alt lucru pe care ar trebui să îl ştiţi, este că Shaun tânjeşte după afecţiune. Aproape în fiecare zi vine la tine de mai multe ori şi îţi arată o mică imperfecţiune de pe bărbie – o pată sau ceva – şi întreabă: „Oare voi muri, voi muri, voi muri, voi muri?" Odată ce îl asiguri că este puţin probabil să o mierlească prea curând, se simte perfect, dar o jumătate de oră mai târziu, va fi cuprins de panică şi va întreba din nou. Nu este prost, totuşi, chiar nu vreau să spun asta, şi probabil este persoana cu care am avut cele mai frumoase conversaţii... cele mai *normale* conversaţii. De fapt, este al naibii de drăguţ, dar a fost foarte supărat pentru o vreme, după ce s-a întâmplat cu Kevin. Erau apropiaţi, cei doi, din câte pot să vă spun. Am crezut că erau doar prieteni, până la un prânz când l-am văzut pe Shaun cu mâna pe scula lui Kevin sub masă în sala de mese, aşadar presupun că este de înţeles că era puţin supărat. Nu a încetat să fie supărat, de fapt. Încă mai plânge, foarte mult.

TONY, alias *Creatura.* Acum, lucrul pe care trebuie să îl aveţi în vedere despre Creatura este că *el* nu este de fapt Creatura. I se spune Creatura, deoarece Creatura este chestia care îl obsedează. Creatura este ceea ce îl sperie de moarte douăzeci şi patru de ore pe zi. Creatura este... chestia lui. De asemenea, mai trebuie să ţineţi cont că Tony însuşi este considerat de mulţi oameni destul de

înfricoşător. Este un tip masiv din Croydon care arată ca Anthony Joshua, dacă Anthony s-ar relaxa un pic. Vă spun, este construit ca o latrină de cărămidă, dar numai la auzul Creaturii, serios, doar o şoaptă răutăcioasă a numelui... este suficientă pentru a-l reduce la o epavă aiurită. Ţipând, încercând să iasă pe cea mai apropiată fereastră, tot tacâmul. Deci... Creatura – conform Lumii lui Tony – este o entitate malefică care, din motive pe care niciunul dintre noi nu poate sau nu vrea în mod special să le înţeleagă, încearcă să îl ucidă şi – aici vine partea crucială – are puterea specială de a se transforma în orice doreşte. În orice sau în oricine. Creatura aş putea fi eu, iar a doua zi ar putea fi unul dintre angajaţi. Sau un câine, sau un păianjen cu picioare lungi, sau o pereche de pantofi. Creatura este ceva extrem de puternic şi infinit de viclean.

Fosta mea colegă de apartament, Sophie, a venit să mă viziteze într-o zi şi s-a trezit singură cu Tony în camera de muzică pentru câteva minute. Nici până în ziua de azi nu ştiu ce i-a spus de a supărat-o atât de mult, dar câteva zile mai târziu i-a trimis o carte poştală pe care scria: *Dragă Tony, mi-a făcut plăcere să te cunosc. Oh, si apropo, m-am transformat în această carte poştală. Să ai o zi frumoasă. Cu multă dragoste, Creatura x*

Tony nu a ieşit din camera lui timp de aproape o săptămână după aceea.

5

Nu pot spune că a fost cel mai odihnitor somn de noapte pe care l-am avut. Eram mult prea entuziasmată de ce se întâmpla

probabil în cealaltă parte a secţiei, deşi, sinceră să fiu, cred că a avut mai mult de-a face cu faptul că mi-am setat o alarmă pe telefon să mă trezească la fiecare jumătate de oră. Am vrut să văd ce se întâmplă.

Şi de ce nu?

Nu voiam să pierd nimic.

Prima dată când m-am furişat afară, Femi m-a trimis înapoi în pat imediat ce m-a văzut. Nu am făcut scandal, i-am spus pe drum că doar aveam nevoie la toaletă şi, după ce am stat la pândă până când am crezut că poate s-a plictisit, am reuşit să mă mai strecor câteva minute înainte să mă prindă din nou.

Ochi de şoim şi urechi de liliac, tipa asta.

Coridorul pe care se afla camera lui Kevin fusese izolat cu bandă de la locul crimei. Doar văzând acea panglică de plastic a fost un adevărat stimulent. A făcut ca fluturii să înceapă să se agite puţin, ştiţi? Camera lui Kevin era la capătul celălalt, aşa că, de fapt, nu am putut să aud nimic din ce se spunea sau să văd mai mult decât silueta ciudată care intra şi ieşea din dormitorul în cauză, dar asta nu a contat. Ştiam ce se întâmpla, evident. Ştiam în ce stadiu se aflau.

O Echipă de Evaluare în Omucideri. Doar câţiva ofiţeri, probabil acolo pentru a examina locul faptei şi a încerca să stabilească dacă o moarte subită a fost sau nu una suspectă. Acolo pentru a decide dacă este nevoie să aducă detectivi, criminalişti, tot tacâmul.

Era un poliţist local care stătea chiar în faţa cordonului şi mi-am ales momentul să încerc să schimb câteva cuvinte. Femi se întorsese la biroul asistenţilor şi de unde stăteam, o puteam vedea pe ea şi pe George bând ceai şi vorbind cu Debbie. Femi a pus o mână pe umărul lui Debbie, care era în mod clar încă supărată că a

găsit cadavrul. Când am fost sigură că nu mă vor vedea, am traversat în fugă să văd ce puteam scoate de la poliţist. Am fost ca un nenorocit de ninja.

— Oh, a spus el.

Bietul băiat, evident i se spusese că toţi pacienţii erau bine şi la distanţă în paturi şi, în mod clar, nu avea nici cea mai vagă idee ce să facă, confruntat cu mine. Chiar a tresărit puţin şi a început să se uite în jur după ajutor.

— Ce părere ai?, am întrebat. EEO va declara omucidere?

— Scuze?

— Este în regulă, am spus eu. Sunt poliţist.

S-a uitat la mine: dădeam din cap în sus la el. Mi-a spus:

— Da, sigur că da, apoi a început să facă semn cu mâna deasupra capului pentru a încerca să atragă atenţia cuiva din biroul asistenţilor.

Aş fi putut să îl plesnesc cu plăcere, dar ştiam că nu mi-aş face nicio favoare şi m-am gândit că nu aveam mult timp. Am văzut un ofiţer ieşind din camera lui Kevin, aşa că am ridicat o mână şi am strigat pe lângă poliţist.

— Spune-i lui Brian Holloway că Al îl salută.

Detectiv inspector şef. Unul dintre cei buni. Un bun prieten, de asemenea.

Ofiţerul de la capătul celălalt al coridorului mi-a aruncat o privire, m-a ignorat, apoi s-a întors în dormitorul lui Kevin. Nu prea ştiu la ce mă aşteptam, pentru că Hendon nu este oricum zona echipei mele, aşa că nu prea erau şanse să cunosc pe nimeni şi aproape zero şanse ca ei să cunoască echipa mea. A fost enervant, cu toate astea.

M-am întors spre poliţist.

— Holloway este şeful meu, am spus. Am lucrat la multe cazuri împreună.

Acum, tipul avea braţele întinse şi picioarele mărimrea 45 bine înfipte în podea, de parcă se aştepta să o tulesc pe lângă el în orice moment. Încă nu avea nicio idee despre ce să facă cu mine, asta era evident, dar înainte să îi mai îngreunez situaţia, Femi şi George au sosit pentru a-i salva viaţa, spunând „haide, Alice" şi „înapoi în pat, ce fată cuminte..."

Nu m-am putut abţine să nu zâmbesc la privirea de uşurare de pe faţa tembelului în timp ce tropăiam înapoi spre dormitor ca o fată foarte cuminte. Nu m-a deranjat prea mult, fiindcă ştiam deja cum vor decurge lucrurile. Următorii paşi pe *calea critică* a anchetei.

Făcusem şi eu aceşti paşi de multe ori.

În curând vor aduce artileria grea şi voi fi acolo când o vor face.

Poate prin faptul că am fost blocată aici mi-am cam pierdut sincronizarea, deoarece, o,oră mai târziu – decisesem să aştept mai mult, în caz că Femi şi ceilalţi erau cu ochii în patru – când m-am furişat din nou din dormitor, lucrurile s-au mişcat mult mai repede decât mă aşteptam. Cel mai enervant lucru a fost că am ratat momentul când au luat cadavrul lui Kevin şi asta nu pentru că sunt macabră, ci pentru că acela este un moment care contează pentru un poliţist. Ar trebui să conteze, oricum. Este despre a acorda respectul cuvenit, în afară de asta, ca cineva care a ţinut la victimă – şi deja hotărâsem că asta era Kevin – nu aveam de unde să ştiu când sau dacă vreunul dintre noi va avea ocazia să îşi ia rămas bun cum se cuvine.

Am vrut să fiu acolo când au cărat acel sac negru.

Până acum, criminaliştii erau ocupaţi să îşi facă treaba, venind şi plecând cu truse de instrumente şi pungi de probe,

îmbrăcaţi în costumele de plastic, la fel ca detectivii. Totuşi, era uşor de spus cine era fiecare, deoarece, ca de obicei, detectivii stăteau mai mult în picioare şi pălăvrăgeau, părând neliniştiţi, aşteptând ca criminaliştii să termine. Găsisem un loc chiar în spatele uşii de la sala de mese, unde ştiam că nu pot fi văzută direct de nimeni din biroul asistenţilor şi l-am zărit pe unul dintre criminalişti mergând spre ieşire. M-am gândit că toate vehiculele de urgenţă erau parcate în faţa intrării principale. L-am văzut – cred că era un el – făcând un semn către biroul asistenţilor, apoi aşteptând pentru ca unul dintre angajaţi să deschidă. Un minut mai târziu, Malaika – una dintre asistentele medicale – a venit în fugă spre el fluturând cheile.

— Îmi pare rău, a spus ea.

— Nu este nicio grabă, a spus criminalistul.

În orice caz, nu pentru bietul Kevin.

Pentru jumătatea de minut, sau cam aşa ceva, în care criminalistul a stat înăuntru aşteptând să fie lăsat să iasă pe partea cealaltă, a fost ca ceva dintr-un film SF. Mi-am imaginat că era un astronaut pe cale să păşească în întunericul spaţiului sau pe platforma unei staţii pe orbită, şi nu doar pe acel hol sinistru şi maro şi în liftul împuţit care cobora spre parcare. Îmi amintesc gândindu-mă că ar fi amuzant să le spun oamenilor asta, întrebându-mă cine s-ar distra cel mai tare. Probabil aş putea să îl conving pe Shaun că *am văzut* un astronaut, desigur.

Mă întrebam, de asemenea, ce anume purta acel criminalist în cutia lui de dovezi din polistiren, ce au găsit în dormitorul lui Kevin. O armă, poate? A fost mult sânge? Debbie cu siguranţă a ţipat ca şi cum ar fi dat peste ceva îngrozitor şi, credeţi-mă, este nevoie de mult pentru ca o asistentă medicală să se sperie.

Am decis că un cuţit ar fi avut sens. Destul de uşor să furi unul din bucătărie sau chiar să aduci unul de afară. Da, ar trebui să te percheziţioneze dacă ai fost afară, dar în rarele ocazii în care se obosesc să percheziţioneze pe cineva, sunt întotdeauna un pic... neglijenţi.

Sunt mult mai implicaţi în aeroporturile obişnuite.

Când mi-am luat privirea de la sas, am văzut că unul dintre detectivi stătea lângă toaleta bărbaţilor, uitându-se la mine, aşa că, deşi ştiam că nu mi se va da foarte mult timp, am ieşit în văzul tuturor, mi-am băgat mâinile în buzunarele halatului şi m-am apropiat pentru a vorbi cu el.

— Cine este anchetatorul principal?, am întrebat.

— Poftim? Avea gluga lăsată jos, aşa că i-am văzut confuzia. Avea vreo patruzeci şi ceva de ani, capul ras şi ochelari. Ca un huligan de fotbal care încerca să pară deştept. Poţi să îi spui celui care conduce spectacolul că sunt prin preajmă, dacă vrea să vorbească cu mine.

— Voi transmite, a spus el.

Era greu de spus dacă făcea mişto sau nu, dar am decis să îi acord prezumţia de nevinovăţie.

— Am informaţii, asigură-te că le spui asta.

— Bine de ştiut.

— Informaţii din interior.

— Corect.

Am dat din cap, iar el a dat din cap înapoi. Am spus:

— Ştii unde sunt, da?

Din păcate, a devenit repede clar că şi Femi şi George ştiau unde eram. S-au ivit ameninţător din spatele detectivului, care s-a dat imediat la o parte când a văzut ce se întâmpla.

— Alice, a spus Femi. Ce crezi că faci?

Am scuturat din cap şi mi-am lipit încheieturile mâinilor, de parcă aş fi aşteptat să fiu încătuşată. M-am uitat la poliţist ca să văd dacă a apreciat gluma, dar nu părea mai amuzat decât Femi şi George.

George a început să mă ghideze înapoi spre propriul meu coridor.

Mi-a spus:

— Asta devine cam absurd acum, dragă. Ştii că avem de-a face cu o situaţie foarte serioasă.

— Bineînţeles că ştiu. De ce crezi că sunt aici? M-am uitat înapoi la poliţistul care îi privea cum mă conduceau înapoi. Am clătinat din cap, ca şi cum aş fi zis: *Nu este ridicol!* Ca şi cum *Ei pur şi simplu nu înţeleg.*

Când am fost în faţa uşii dormitorului meu, George a spus:

— Dacă te prindem din nou afara din camera ta, vom avea o problemă. Ai înţeles?

Ştiam că se referea la schimbarea statutului observaţiei mele. În acel moment eram sub observaţie din oră în oră, ca majoritatea celorlalţi, dar el putea cu uşurinţă să schimbe cu observaţii intermitente la cincisprezece minute, dacă credea că fac prostii, sau cu *observaţie la vedere,* sau chiar şi cu temuta *observaţie apropiată,* însemnând că cineva ar fi în dormitorul meu cu mine. Nimeni sănătos la cap nu voia să fie sub OA.

I-am spus că am înţeles perfect şi m-am aplecat să o îmbrăţişez pe Femi.

— Va fi cuminte, a spus Femi. Nu-i aşa că vei fi?

O jumătate de oră mai târziu, când am deschis iar uşa de la dormitor, Femi stătea afară şi îmi zâmbea. O jumătate de oră după aceea, era tot acolo şi, de data aceea, nici măcar nu s-a obosit să

ridice privirea din revistă. I-am spus că este o căţea urâtă, am trântit uşa si am strigat o vreme, dar ştiam că nu va pleca nicăieri.

Nu am dormit prea mult în restul nopţii, dar nu am încercat să mai ies din camera mea.

Nu era mare lucru, pentru că văzusem ce trebuia să văd. Plantasem un cuvânt acolo unde conta, mă făcusem cunoscută. Am dat jos plapuma de pe mine şi am rămas trează, gândindu-mă la Kevin şi la fostul meu partener Johnno şi la cuţite care se răsucesc în abdomene. Am închis ochii şi am încercat să îmi imaginez cum s-ar simţi *să fii* cuţitul. Alunecând şi răsucindu-te, dur şi ascuţit şi umed.

Ştiam că, până dimineaţă, dormitorul lui Kevin va fi izolat si că personalul va face tot ce îi stă în putinţă pentru a readuce lucrurile la normal. Ilias, Lauren şi restul găştii se vor învârti prin preajmă, curioşi, dar fără să înţeleagă. Ştiam că banda cu locul crimei va fi dată jos şi orice dovadă crucială înregistrată şi încuiată. Ştiam că echipa de la Omucideri nu va mai fi.

Era OK, totuşi. Totul era bine.

Pentru că ştiam că se vor întoarce.

6

Spuneţi ce vreţi despre secţia Fleet – şi credeţi-mă, eu am multe de spus pe această temă – dar face de ruşine celelalte locuri când vine vorba de varietatea meniului de mic dejun. La o plimbărică pitorească de doar cincisprezece secunde de la sala de mese la geamul cu medicamente, oferă tuturor clienţilor opţiunea

de a-şi începe ziua cu o benzodiazepină neobrăzată după ce s-au înfruptat cu nişte fulgi de porumb. Sau, poate preferaţi inhibitori selectivi ai recaptării serotoninei – care completează perfect „mâncăruri mai uşoare, cum ar fi fructele sau produsele de patiserie (în prezent indisponibile) – sau chiar, pentru cei cu o perspectivă ceva mai neobişnuită, un antipsihotic făcut la comandă, conceput pentru a urma un meniu englezesc complet, care este garantat să vă răpească zece ani din speranţa de viaţă.

Există chiar şi un amestec de „deserturi" pentru câţiva ocupanţi cu pretenţii mai complicate. Stimulente, sedative, stabilizatori de dispoziţie... indiferent ce solicită clientul sau ce prescrie medicul său. Luaţi-o de la cineva care ştie, dacă nu sunteţi prea deranjaţi de decor sau servicii, acesta este locul unde trebuie să fiţi. Nu sunt necesare rezervările, dar este întotdeauna aglomerat, iar dacă pastilele de fericire şi botulismul sunt ceea ce vă place, Fleet se adresează tuturor gusturilor şi condiţiilor.

Ajută, dacă eşti sărit de pe fix, evident.

În acea duminică dimineaţa, la o zi după ce au găsit cadavrul lui Kevin, am luat micul dejun ca un campion, cu omletă urmată la scurt timp de olanzapină şi nişte valproat de sodiu gustos. În timp ce Eileen şi unul dintre asistenţii ei mai puţin vorbăreţi strângeau ceştile şi farfuriile, am stat în sala de mese cu Ilias (sandviş cu şuncă şi risperidonă), Lauren (cârnaţi, ouă, fasole, lorazepam şi clozapină), Shaun (pâine prăjită şi sertralină) şi Donna (iaurt grecesc adus de un vizitator – nedeschis – şi lamotrigină).

— A fost un mic-dejun minunat. Lauren a pus o mână murdară de carne pe braţul lui Eileen în timp ce trecea pe lângă ea. Cel mai bun dintotdeauna.

Eileen a zâmbit şi a spus:

— Mă bucur să aud asta.

Lauren a luat asta ca pe un indiciu şi a început să cânte un cântec în lauda mic-dejunului ei, dar a fost din fericire scurt şi apoi a stat cu un aer morocănos, pentru că nu reuşise să găsească ceva să rimeze cu cârnaţi.

— Unde este Kevin?, a întrebat Ilias.

Toată lumea s-a holbat la el.

— Oh, da, a spus Ilias.

Donna şi-a împins iaurtul nemâncat la distanţă.

— Pare ciudat, nu-i aşa?

— Durează ceva timp să ne obişnuim, am spus eu.

— Încă mai cred că s-a sinucis. Donna se întindea în scaunul ei, pregătindu-se pentru câteva ore de plimbare. Este atât de trist.

— Te înşeli, am spus eu.

— Nu ştii mai bine decât noi, a spus Lauren.

— Oh, cred că ştiu. Am vorbit deja cu unul dintre detectivi.

— Prostii, a spus Lauren.

Shaun începuse să plângă. Şi-a pus mâinile pe faţă.

— Este în regulă să fii supărat, i-am spus. Trebuie să te descarci.

Lauren a rânjit.

— Întotdeauna se descarcă. Sub masă, de obicei. Sau era Kevin?

Am clătinat din cap şi m-am uitat la Shaun.

— Serios? Crezi că este în regulă să faci glume stupide când prietenul lui a fost ucis?

— Cine a fost ucis?, a întrebat Ilias.

— Mănânci rahat, a spus Lauren. Dispari.

Când Shaun s-a oprit din plâns şi şi-a luat mâinile de pe faţă, a lăsat un deget apăsat pe bărbie. S-a aplecat spre mine, cu ochii mari.

— Voi muri? Voi muri? Voi muri... ?

L-am asigurat că va fi bine şi a dat din cap, recunoscător. A zâmbit forţat şi l-am privit cum se ridică şi se îndreaptă încet spre uşa unde stătea Malaika gata să înfăşoare un braţ în jurul umărului său.

— Haide, dragule, a spus ea.

Oamenii se ridicau de la celelalte mese, pândind. L-am privit pe Graham cum îşi tampona uşor colţurile gurii cu un şerveţel de hârtie înainte să se ridice şi să iasă, gata să îşi ocupe locul la geamul cu medicamente. Creatura a venit la noi şi a stat lângă masa noastră timp de un minut, fluturându-şi kilt-ul.

Am menţionat că Tony poartă kilt?

Probabil că ar fi trebuit să o fac, având în vedere că este la fel de scoţian ca şi mine, dar presupun că nu este unul dintre lucrurile care mi se par ciudate.

M-am obişnuit cu tot felul de ciudăţenii.

— Trebuie să mă duc să împachetez, a spus Tony.

— Bineînţeles că trebuie, a spus Lauren.

Am mai uitat ceva. Tony îşi petrece cel puţin vreo două ore în fiecare zi stând lângă sas cu haina pe el şi cu bagajele făcute, aşteptându-şi rudele din America să vină să îl ia. Fusesem aici de câteva zile când una dintre asistente mi-a spus că Tony nu are rude în America. Nu sunt convinsă că are rude pe undeva, pentru că nimeni nu vine în vizită. Asta ar putea fi alegerea lui, bineînţeles, deoarece nu poate fi niciodată sigur că nu stă acolo petrecându-şi timpul cu Creatura.

După ce Tony a plecat, Ilias a spus:

— Vrea cineva să joace şah?

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu, a spus Lauren.

Eu am dat din cap.

— Haide, a spus Ilias. Duminicile sunt atât de plictisitoare.

— Nu mai sunt plictisitoare. Lauren s-a aşezat pe spate şi a adulmecat. A smucit un deget în direcţia mea. Nu acum, Juliet Bravo aici crede că a avut loc o... crimă.

A pronunţat lung r-ul, lăudându-se, iar Donna a râs, ceea ce era enervant. Am rezistat tentaţiei de a sublinia că o imita pe *Taggart* şi nu pe *Juliet Bravo.*

— Nu cred eu nimic, am spus. Detectivi de la Omucideri au fost aici toată noaptea. O echipă completă de criminalişti. Ţi-am spus, am vorbit cu ei. De fapt, voi ajuta la anchetă.

Lauren a început să cânte din nou, schimbând versurile de la vechiul cântec al lui Sophie Ellis sau-nu-mai-ştiu-cum. *„Este crimă pe secţia Fleet... aş vrea să dau foc acestui loc nenorocit..."*

— Este adevărat?, a întrebat Donna, când Lauren a terminat. Ajuţi?

— Are sens, dacă stai să te gândeşti, am spus eu. Să se folosească de un profesionist din interior.

— Pot să fiu eu cum-se-spune?, a întrebat Ilias. Acolitul.

Lauren a râs, şuierând printre dinţii ei mânjiţi, de parcă cineva dăduse drumul la aerul rău din ea. M-am uitat la una dintre furculiţele murdare de ou, pe care Eileen nu le luase încă şi m-am gândit să o înfig în faţa grasă a lui Lauren.

— Voi vedea cum merge, am spus. Voi vorbi cu detectivul inspector şef.

Lauren încă mai râdea când Marcus a venit să stea cu noi. În mod normal, nu este aici duminica, dar, evident acesta nu era un weekend obişnuit. A întrebat cum se simte toată lumea şi a spus că speră că nu suntem prea zdruncinaţi de ceea ce se întâmplase cu o seară înainte.

— Sunt obişnuită cu asta, am spus eu. Tocmai le spuneam celor de aici că echipa de la Omucideri a umblat peste tot în timp ce ei dormeau cu toţii.

— Acum, stai puţin, Alice...

— Au fost totuşi detectivi aici, nu-i aşa?

— Te rog, nu vorbi despre crimă. Nu ne ajută.

— Spune-le.

— Da, au fost detectivi aici. Şi, după cum am auzit, ai fost foarte obraznică.

— Îmi făceam doar treaba, am spus.

Marcus a clătinat din cap, apoi a spus ce voia de fapt să spună.

— Am vrut să vă anunţ că, din păcate, nu vor fi cursuri mâine, deoarece terapeutul ocupaţional nu poate veni.

— Asta nu este în regulă, a spus Lauren.

— Nu mă deranjează, a spus Ilias.

— Cum rămâne cu desenul meu? Ochii albaştri deschis ai Donnei s-au umplut imediat de lacrimi. Probabil că nu sunt mai mari decât ai oricui altcuiva, dar pentru că restul feţei ei este atât de subţire, par întotdeauna enormi, ca şi cum ar fi E.T. sau unul dintre acei copii trişti din tablouri.

— Când se întoarce?

Marcus a ridicat din umeri.

— Nu pot să spun. Ştii cum merge treaba.

Ştiam destul de bine, chiar dacă majoritatea dintre ei nu înţelegeau de fapt motivele. Psihologul secţiei a plecat în concediu de maternitate înainte de sosirea mea şi nu s-a mai întors. Era mai puţin cu două paturi decât atunci când am venit prima dată, o asistentă în minus şi mai mult personal de agenţie.

Totul era legat de bani, ca de obicei. Alocarea resurselor.

— Aceleaşi rahaturi în poliţia metropolitană, am spus.

— Nu este deloc acceptabil, dar ce putem face? Marcus s-a ridicat în picioare.

— Întâmplarea face că oricum ar fi trebuit să suspendăm cursurile de mâine, pentru că poliţia a spus că se va întoarce. Va trebui să vorbească cu toată lumea. Cu personalul şi cu pacienţii.

Mă gândeam la Kevin, bineînţeles că la el – la faptul că sacul cu cadavru era desfăcut pe o masă de autopsie undeva şi prin ce trec cei care l-au iubit – dar nu are rost să mă prefac că nu eram la fel de entuziasmată, cum nu am mai fost din noaptea în care m-au târât cu forţa aici. Doza matinală de olanzapină începuse deja să îşi facă efectul şi să mă mai liniştească, dar chiar şi aşa, m-am simţit brusc atât de vie, atât de eu însămi, cum nu îmi amintesc să mă fi simţit de mult timp.

— Declaraţii, nu-i aşa? Încercam să nu ţip. Trebuie să ne ia declaraţiile.

— Cred că da, a spus Marcus.

— Să afle unde a fost toată lumea şi ce făcea când a fost descoperit cadavrul. *Înainte* de a fi descoperit. Dădeam din cap şi mă uitam în jurul mesei, la Ilias şi la Donna, apoi în cele din urmă la Lauren. Mi-am oprit ochii pe ochii ei: umflaţi. Am lăsat un suspans suficient de lung după ceea ce am spus. Aşa că ar fi bine să ne punem la punct poveştile.

7

„Bună ziua, doamnelor!”

Asta spun mizerabilii care joacă în liga mare, nu-i aşa? Tipi ieşiţi la agăţat, mirosind a Paco Rabanne, care se dau la orice grup de femei într-un bar sau oriunde, în eventualitatea ca măcar una dintre ele să fie suficient de însetată/obtuză/disperată încât să lase vreun nemernic ţepos să îi cumpere o băutură. S-ar putea să fie genul de lucru pe care Andy să îl spună, acum că este din nou singur. Sinceră să fiu, ar putea fi genul de prostie ieftină pe care fostul meu o repeta de fiecare dată. Nu am fost împreună suficient de mult timp ca să ajung să îl cunosc atât de bine. Oh, cu siguranţă am aflat destule, totuşi, şi înainte să spuneţi ceva, nu trebuie să mi se reamintească faptul că probabil gândeşte şi el exact acelaşi lucru. Că îi este mai bine fără o nebună ca mine, că a scăpat la limită şi a fost norocos să descopere cum eram cu adevărat, când a făcut-o.

În ciuda craniului fracturat.

Dar cum *sunt* eu cu adevărat? Ei bine, asta este întrebarea de 64000 de dolari...

Eram eu când îmi câştigam cinstit existenţa, făcând tot posibilul să prind violatori şi ucigaşi? Sau am fost adevărata eu odată ce m-am „îmbolnăvit" şi am început să văd cât de malefici pot fi oamenii aşa-numiţi nevinovaţi? De ce sunt realmente capabili jucătorii obişnuiţi, pe care noi îi considerăm *buni* şi *amabili?* Dorinţele întunecate, planurile secrete şi înţelegerile pe care le fac cu diavolul (la figurat vorbind; nu am fost niciodată aşa de dusă)...

Este o problemă delicată, cu siguranţă nu puteţi nega asta.

Eşti tu... *tu* atunci când eşti complet treaz sau adevăratul tu iese la iveală doar după ce ai băut câteva pahare? Poate că ar trebui să vă gândiţi la asta o vreme înainte să mă judecaţi pe mine sau pe oricine altcineva în situaţia mea, de altfel. Asta este tot ce vreau să spun.

Apropo de asta... Bună ziua, doamnelor!

Drept vorbind, cred că cele mai multe dintre ele v-ar lăsa să le cumpărați o băutură și îndrăznesc să spun că una sau două ar fi fericite să v-o tragă, dacă ați plusa și o pungă de chipsuri, dar trebuie să țineți cont de faptul că lipsa de stimă de sine este o problemă majoră aici.

Așadar, faceți o plecăciune, târfele mele.

LUCY alias *L-Plate.* Cred că părinții ei probabil dețin cea mai mare parte din Sussex sau ceva de genul, pentru că vorbește de parcă ar face parte din familia regală și mereu îi aduc mâncare pretențioasă și haine superbe, dar cu toate acestea, este de fapt foarte drăguță. Ne distrăm pe cinste, eu și L-Plate, deși o ia razna puțin dacă stai prea aproape de ea și nu îi place să fie atinsă. Se panichează cu totul. Am văzut-o scuipându-l odată pe George, când a încercat să o ia în brațe. La fel ca mulți alți oameni, nu știu dacă L era dată peste cap înainte de droguri, sau dacă drogurile au dat-o peste cap, dar oricum... Știu de ce copiii din zona mea ajung să se drogheze, dar nu am înțeles niciodată oamenii selecți și heroina. Adică, am o casă cu un labirint în grădină, deci ce îmi lipsește? Oh, da, un viciu cu narcotice.

Totuși, doar cea mai calitativă heroină albă și, evident, de la Cartier.

Am menționat deja chestia cu Pământul plat, dar asta este destul de blândă în comparație cu unele dintre teoriile pe care le scoate L-Plate. Chestia cu coronavirusul, 5G și cu 11 septembrie a fost o conspirație din interior, Luna nu este reală, Beatles nu a existat niciodată și nu o porniți spre dârele de vapori pe care le lasă avioanele. În funcție de starea de spirit în care se află, fie că guvernul încearcă să controleze vremea, fie ne pulverizează cu

ceva ce ne va transforma în zombi. Uitaţi, ştiu că am venit cu nişte chestii ciudate la vremea mea, dar astea sunt la nivel total de nebunie, şi este chiar mai amuzant când o face cu accentul acela tăios şi arată de parcă ar fi din Vogue. De la distanţă, trebuie să adaug, pentru că atunci când te apropii (atât cât te lasă ea) se vede că are pielea dubioasă şi dinţii ca şi tipul acela din Pogues. Totuşi, nu are niciun os rău în ea, acesta este cel mai important lucru, şi nu o veţi auzi niciodată să bârfească pe cineva. Atunci când L-Plate nu critică ca o ducesă trăsnită, v-ar da şi cămaşa de pe ea şi, credeţi-mă, ar merita să aveţi oricare dintre vechiturile ei, fiindcă dacă le puneţi pe eBay, probabil v-ar plăti ipoteca pentru câteva luni.

DONNA, alias *Plimbăreaţa.* Faptul că Donna o face pe L-Plate (care are o siluetă pentru care aş ucide) să pară un pic mai grăsuţă, vă spune tot ce trebuie să ştiţi, serios. Ei bine, nu chiar tot, desigur. Nu vă spune *de ce.* Dacă aş şti ce se întâmplă de fapt în capul cuiva, eu aş fi cea cu Mercedes-ul şi biroul de la capătul coridorului. Adevărul este că vă pot spune despre ciudaţii cu care sunt închisă pe baza faptelor şi a medicamentelor pe care le iau. Şi ce scot pe gură.

De fapt, Donna nu scoate pe gură nimic din ceea ce nu am auzi în staţia de autobuz sau la coada de la oficiul poştal, dar este suficient să te uiţi la ea ca să vezi ce este greşit. Ce i s-a făcut greşit, în orice caz. Trebuie doar să o vezi cum îi ia o eternitate să taie un morcov în douăzeci de bucăţele, să le împingă prin farfurie pentru o vreme, iar apoi îşi petrece orele următoare plimbându-se furioasă pe coridor pentru a arde caloriile pe care nu le-a consumat. Poartă tot timpul un trening, de parcă s-ar antrena pentru ceva.

Nu este singura pacientă care spune că nu ar trebui să fie aici, dar (fără să o socotim pe subsemnata), Donna este probabil singura care chiar nu ar trebui să fie aici. Pe bună dreptate, ar trebui să fie

într-o clinică adecvată pentru tulburări de alimentaţie, dar se pare că nu pot găsi un loc pentru ea. Ilias spune că este ridicol, pentru că oricum nu ocupă prea mult spaţiu.

Mi-a spus odată că este de undeva din sud-vest, dar nu îmi amintesc numele locului. Are un accent, dar este foarte blând, ca şi restul din ea. La personalitatea ei mă refer. Corpul ei este plin de unghiuri şi părţi ascuţite. Este un suflet blând, nu ar face rău nici unei muşte şi nu ridică tonul niciodată, dar pare tot timpul pe punctul de a plânge, aşa că trebuie să fii puţin mai atent cu ea. Prima dată când a văzut-o tata, a spus că era ca o fantomă şi ştiu la ce se referea. Pluteşte în acest loc ca şi cum l-ar bântui, deşi cred că se referea doar la faptul că practic poţi vedea prin ea.

Deci, da, Donna se plimbă. Dimineaţa, la prânz şi noaptea, uzând linoleumul, şi nu se opreşte nici măcar când poartă o conversaţie. Dacă vrei să vorbeşti cu ea despre orice, atunci ar fi bine să fii pregătit cu energie, ceea ce este ironic, fiindcă nu am mai întâlnit pe nimeni care să aibă mai multă nevoie de un baton energizant.. şi de câteva batoane Mars. Da, ştiu că primul se numeşte Snickers, dar atunci gluma nu ar funcţiona, nu-i aşa?

JAMJLAH, alias *Femeia Picior.* Cincizeci şi ceva, dacă ar trebui să ghicesc. O femeie somaleză micuţă, cu cel mai frumos păr grizonat care – când îşi ia baticul de pe cap, îi ajunge până la talie. Jammy (nu sunt sigură că îi place când îi spun aşa) este o altă persoană care nu are prea multe de spus în apărarea ei, deşi există un subiect despre care este neobişnuit de vocală. Probabil că nu îl sugerează la fel de des cum sugerează Ilias să joace şah sau Shaun cum întreabă dacă va muri, dar nu trece o zi fără să nu se ofere să îmi facă – sau oricui altcuiva din aceeaşi încăpere – o pedichiură. Nu este nimic ameninţător sau înfricoşător în legătură cu asta, să

nu credeţi, deoarece adevărul este că întotdeauna vorbeşte extrem de politicoasă.

„Ai dori o pedichiură, Alice?" Cu voce blândă, un accent gros. „Nu? Bine, atunci..."

La prima oră a dimineţii, este gata să plece la serviciu, nerăbdătoare foc să ajungă la picioarele tale. La fel şi dacă mănânci, sau, şi mai ciudat, când bate la uşa dormitorului tău în toiul nopţii.

Nu am idee dacă asta este ceva ce a făcut vreodată profesional, dacă face parte dintr-o viaţă trecută de care se agaţă, dar mă îndoiesc, cumva. Ştiu ironia de a vorbi tocmai eu despre agăţarea de ceva, dar relaţia mea cu serviciul este foarte diferită, bine? Sunt nişte lucruri neterminate. Deci, cu Jamilah, pot doar să presupun că este ceva... sexual. Adică, unii oameni au o chestie cu picioarele, nu-i aşa? Ce-i drept, nu arată ca şi cum ar considera ceva excitant sexual, nici măcar sexul, dar probabil că acesta este ultimul loc în care ar trebui să judec o carte după copertă, aşa că am o minte deschisă.

Ştiu doar că nu mă pun prea curând la coadă pentru serviciile ei.

Nu ştiu exact ce presupune o pedichiură, dar am avut prieteni care au făcut-o şi ştiu că există o anumită doză de... modelare şi tăiere. Ştiu că se îndepărtează lucruri. Adică, cred că i s-au luat şi ei multe ustensile când a venit, ca şi nouă celorlalţi, dar unii oameni sunt mai şireţi decât alţii, aşadar merită cu adevărat să îţi asumi riscul?

Nu las pe nimeni de aici să se apropie de picioarele mele cu ustensile.

LAUREN, alias *Cântăreaţa.* Din Kent sau Essex... zona aia, şi aproape că am ales o cu totul altă poreclă, pentru că, la câteva

nopţi după ce am ajuns aici, a intrat în camera mea, m-a întrebat dacă poate folosi baia mea şi a început să se pişe pe toată podeaua. Mă refer *peste tot,* şi nu doar în baia mea. Şi a celorlalţi, după cum s-a dovedit, de parcă şi-ar fi marcat teritoriul. Aşa că aproape am ales Femeia Pisică, dar chiar dacă stropitul de urină este puţin mai neplăcut decât urletele ei dezacordate, se întâmplă puţin mai rar şi, credeţi-mă, nu seamănă deloc cu femeile alea sexy din filmele cu Batman, ca urmare „Cântăreaţa" să fie.

Lauren ar putea avea între treizeci şi cincizeci de ani şi de fapt seamănă puţin cu Adele (înainte să slăbească), dar, din păcate, se zbate sub impresia tragică că, de asemenea, sună ca şi ea. Totuşi, trebuie să spun că uneori cântatul poate fi destul de amuzant. Este pentru a treia oară internată şi trebuie să recunosc că am râs câteva zile după ce am venit aici, când am găsit-o în toaletă, cântându-şi o serenadă în oglindă.

„Sunt o dată, de două ori.., de trei ori sărită..."

Dar...

Ştiţi cum în închisori există un „tătic" sau ceva de genul? Cineva de care toată lumea se fereşte un pic şi care, mai mult sau mai puţin, conduce locul? Ei bine, Lauren este tăticul de pe secţia Fleet. Nimeni nu se pune cu Lauren, nici Ilias, nici Tony... nimeni. Chiar şi George şi Marcus păstrează distanţa atunci când nu se simte bine şi este pe OA mai des decât nu este.

Este pur şi simplu... rea.

Unii oameni sunt aşa, nu? Am întâlnit o mulţime când lucram, am băgat la pârnaie suficienţi, aşa că a fost ceva la ea ce am observat imediat şi, cu siguranţă, nu mi-a plăcut. Nu este vorba de droguri, sunt destul de sigură, aşa că mă gândesc că este un fel de tulburare standard. Un ADHD grav sau o personalitate distorsionată. Cine ştie, poate că nu se poate abţine. Poate că se

ascunde în dormitorul ei în fiecare noapte şi plânge în pernă, îmbrăţişează un ursuleţ de pluş sau orice altceva, dar adevărul este că, în timpul zilei, poate fi o vacă îngrozitoare. La fel ca toţi bătăuşii, vrea o reacţie şi, de obicei, obţine una de la majoritatea. Lacrimi sau linguşeli, un meci zilnic de ţipete.

Încerc să nu mă implic şi să mă feresc de ea, dar este greu. Trăim unul peste altul, aşa că uneori nu ai de ales.

Într-o zi, eu şi Lauren ne vom înfuria şi nu va fi frumos.

8

Au ţinut interogatoriile luni dimineaţă la prima oră, în CMD, chemându-ne din sala de mese câte unul pe rând. Cred că a fost probabil în ordine alfabetică, dar nu aş putea să jur, pentru că nu ştiu numele de familie al tuturor. Ilias a intrat primul. Îmi amintesc asta, apoi câţiva informali şi apoi Jamilah. Ceilalţi stăteam acolo, învârtindu-ne degetele mari în sala de mese, aşteptându-ne rândul.

Eu aveam căştile pe urechi şi nu ascultam nimic.

Nu pot să mint, eram ca o pisică pe cărămizi fierbinţi.

Era un poliţist acolo cu noi – o femeie care zâmbea un pic prea mult – şi ne-a spus clar că nu vor să vorbim între noi despre ce s-a întâmplat cu două nopţi mai devreme, si cu siguranţă să nu vorbim cu cineva care a fost deja interogat înainte să intrăm. Asta nu i-a împiedicat pe unii să vorbească despre alte lucruri, evident. Asta nu l-a împiedicat pe Ilias să o întrebe pe poliţistă dacă vrea să joace şah sau pe Jamilah să se ofere să îi facă pedichiura.

Totuşi, a fost extrem de frustrant.

A trebuit să mă abţin, să îmi spun că voi avea suficient timp mai târziu să aflu ce au spus ceilalţi.

Înţelegeam de ce, bineînţeles că înţelegeam. Nu vrei informaţii contaminate sau nedemne de încredere, astfel încât să poată fi uşor de desconsiderat mai încolo. Aţi fi uimiţi cât de atenţi trebuie să fiţi la asta... la orice. Odată, o anchetă de crimă de şase luni s-a destrămat în ultima clipă, pentru că nimeni nu s-a gândit să îi ofere suspectului – care fusese adus în noaptea de dinaintea interogatoriului – ceva de mâncare. Vă vine să credeţi asta? Avocatul său a susţinut că clientul lui nu era în stare să fie interogat, aşa că întreaga declaraţie a fost respinsă şi cazul s-a destrămat. Aşa stau lucrurile în zilele noastre.

M-a făcut să mă întreb, stând acolo şi aşteptând să fiu chemată în CMD, cât de fiabile ar fi declaraţiile noastre. Nu mă includeam şi pe mine, evident, dar cu siguranţă că poliţiştii ştiau cu ce fel de oameni vorbeau. Destul de uşor pentru un avocat angajat de cinci minute să găsească lacune în tot ce au spus L-Plate sau Creatura. Nu ar fi foarte greu de convins un juriu că aceştia nu sunt ceea ce am numi martori serioşi.

Doamnelor şi domnilor, vi s-a spus că martorul A îl poate identifica clar pe acuzat, dar ar trebui să ştiţi că ea mai crede şi că luna este o hologramă... Ştiu, probabil că m-am pripit puţin atunci, dar în primele zile ale unei anchete, întotdeauna merită să te gândeşti la ce ar putea urma, pentru că nimic nu este atât de uşor. Trebuie să fii pregătit pentru toate eventualităţile.

Când poliţista mi-a spus că a venit rândul meu, am sărit din scaun şi am tulit-o pe coridor. Marcus şi Femi stăteau în faţa biroului de asistenţi şi Femi a spus, „Nu ai de ce să te temi”, în timp ce treceam pe lângă ei, ceea ce era ridicol, pentru că eram ultima persoană cu motive să fie speriată. Am zâmbit, ca să vadă

asta. În spatele meu, Ilias striga, „Nu le spune nimic”, iar Lauren cânta din nou cântecul ei „Crimă pe secţia Fleet”.

Înainte de a ajunge în CMD, o femeie ofiţer m-a îndrumat într-una dintre sălile de tratament şi m-a întrebat foarte frumos, dacă aş fi dispusă să furnizez mostre de ADN si amprente digitale în scopul eliminării. Mi-a explicat că întreba pe toată lumea din secţie.

— Unii dintre ei vor zice aproape sigur că nu, i-am spus eu. Pacienţii, vreau să spun. Totuşi, nu vă pierdeţi timpul gândindu-vă la asta. Câţiva dintre ei nu vă vor da numele sau se vor simţi bine să vă dea nume false. Unul sau doi dintre ei s-ar putea să vă muşte, dacă vă apropiaţi de ei cu una din... alea. Am dat din cap, privind-o în timp ce rupea sigiliul : i scotea un tampon din recipientul său. Trebuie să ştiţi cu cine aveţi de-a face.

Zâmbetul ei etala o mulţime de dinţi perfecţi, dar era mort de-a binelea.

— Oh, nu vă faceţi griji, ştim, a spus ea. A început să îmi explice procesul, ca şi cum aş fi fost puţin prostuţă, mi-a spus că nu este dureros şi mi-a explicat cum va trebui să tamponeze pe ambele părţi ale gurii.

Am ridicat o mână pentru a o opri.

— Am mai făcut asta, am spus.

— Ţi s-a mai luat ADN-ul înainte?

— Nu. A venit rândul meu să zâmbesc. Am făcut ce faci tu. Privirea de pe faţa ei a fost nepreţuită şi, măcar o dată, nu mi-a păsat deloc dacă mă credea sau nu. Deci nu trebuie să îţi faci prea multe griji. Adică, da, sunt total medicamentată acum, aşa că sunt puţin cam împrăştiată, dar probabil că nu te voi muşca.

Era acelaşi detectiv cu care vorbisem în faţa toaletei bărbaţilor în noaptea în care s-a întâmplat. Ei bine, la primele ore ale

dimineţii zilei următoare, ca să fiu mai precisă. Bătăuşul cu ochelari. Stătea în spatele unei birou, îmbrăcat în costum şi cravată. Acelaşi birou în spatele căruia a stat şi judecătorul când am fost acolo la ultima audiere specială.

— Sunt detectiv ofiţer Steve Seddon.

M-am aplecat în faţă pentru a verifica cordonul de la gâtul lui.

— Eu sunt Alice Armitage. Al.

— Ştiu. A întors o nouă pagină pe carneţelul din faţa lui si a început să scrie.

I se dăduse o listă cu toţi pacienţii, desigur, şi probabil că era doar atât, dar, stând acolo, am preferat să mă gândesc că cineva îi spusese despre mine. Un coleg de-al unui coleg. Vorbele circulă şi întotdeauna se găseşte câte un idiot în poliţia metropolitană pe care te poţi baza să bată din gură.

— Şi eu sunt un detectiv ofiţer, am spus. M-am lăsat pe spate şi m-am întors să privesc ploaia care curgea pe fereastra mică. Omucideri Comandamentul de Est.

Nu şi-a ridicat privirea din carneţelul de notiţe.

— Sigur.

Vă puteţi imagina cât de mult m-a enervat reacţia detectivului Seddon – mai degrabă lipsa ei. A fost ca şi cum i-aş fi spus că sunt Britney Spears. Aş fi putut la fel de bine să fiu L-Plate, vorbind despre dâre chimice. S-a uitat în sfârşit în sus şi a inspirat adânc, cu un zâmbet care mi-a dat de înţeles că a înţeles, iar eu am realizat imediat că nu voia deloc să fie acolo. Că de fapt credea că interogarea unor nebuni era o pierdere colosală de timp.

Greu să îl învinovăţesc pentru asta.

— Domnişoară Armitage... Înţelegeţi că suntem aici în această dimineaţa pentru a aduna cât mai multe informaţii despre ce s-ar fi

putut întâmpla în seara în care domnul Connolly a murit. Asta fiind sâmbătă seara, da? Cu două seri în urmă.

Deci Connolly era anumele de familie al lui Kevin.

— Ai putea începe prin a-mi spune tot ce crezi că ar putea fi important, orice ai văzut sau auzit si crezi că ne-ar putea ajuta?

Nu am spus nimic şi m-am întors din nou spre fereastră. Aveam de gând să îl fac pe *Steve* să se străduiască puţin, să văd din ce era făcut.

— Bine, deci permite-mi să te întreb dacă ai văzut pe cineva mergând spre camera domnului Connolly.

— Am văzut o mulţime de oameni, evident, am spus. Membri ai personalului, alţi pacienţi. Tot felul de intrări si ieşiri.

— Permite-mi să fiu mai precis atunci. Dar după ora opt şi jumătate? Ştim că domnul Connolly s-a culcat devreme, imediat după cină, aşa că...

M-am gândit la asta, dar nu şi la întrebarea lui. Era evident că nu reuşiseră încă să stabilească ora decesului.

— Nu am văzut nimic suspect, am spus.

— Nimeni nu se învârtea pe lângă camera domnului Connolly?

— Nu.

A mâzgălit ceva, dar nu am reuşit să descifrez.

— Aşadar, vă amintiţi ce făceaţi *dumneavoastră* în seara aceea?

— M-am uitat la televizor până pe la ora zece, am spus. Erau mulţi alţii acolo cu mine, aşa că destul de uşor de confirmat. După aceea, am stat în sala de mese pălăvrăgind cu Shaun şi Tony. Eram încă acolo când a fost descoperit cadavrul.

A mai scris ceva.

— Mulţumesc

— A fost o înjunghiere? Şi-a ridicat privirea şi a lăsat stiloul jos; Cel mai simplu mod, m-aş fi gândit. Frumos şi liniştit.

Şi-a dat jos ochelarii.

— Mă tem că nu am voie să dezvălui detalii în acest moment.

Am ridicat mâinile pentru a-i arăta că am înţeles, deşi, de la un poliţist la altul, nu ar fi trebuit să fie atât de iritat pe muncă. În locul lui, aş fi fost fericită să ţin la curent un coleg. M-am aşezat pe spate şi i-am spus de ce o lamă era arma evidentă şi i-am spus cât de uşor era să introduci ilegal în secţie ceva mai mic decât un pui de elefant. I-am spus că, dacă erau în căutarea armei crimei – şi de ce nu ar fi – ar trebui să o extindă pentru a include terenul spitalului, deoarece au fost mai mulţi pacienţi afară fără escortă, care, în mare parte, au avut la dispoziţie tot locul.

Am aşteptat.

Purtam un tricou şi am văzut că se uita la cicatricile de pe braţele mele.

— Aşa cum am spus.

Şi-a pus ochelarii la loc şi a întors o pagină nouă, gata pentru următorul client.

— A fost o bătaie, am spus. V-a spus cineva asta? Una mare şi Kevin a fost chiar în centrul ei. Eu am fost cea care am despărţit-o, de fapt.

— Când a fost asta?

— Miercuri. Cu trei zile înainte să fie Kevin ucis.

Nu i-a plăcut că am spus-o, mi-am dat seama, dar era în mod evident interesat.

— Între cine a fost bătaia?

— Ei bine, au fost implicaţi mulţi oameni, dar în principal a fost vorba de Kevin şi Tony. Nu ştiu dacă aţi vorbit deja cu Tony.

Seddon s-a uitat la o listă.

— Anthony Lewis?

— Da. Poate fi un pic... instabil, ştiţi?

— Deci, care a fost motivul bătăii?

Auzisem mai multe poveşti contradictorii şi nu eram convinsă că Lauren nu a contribuit destul mult la ce s-a întâmplat, dar cel puţin o versiune a evenimentelor l-a implicat pe Kevin spunându-i ceva supărător lui Tony. Ceva despre Creatura, cel mai probabil. Aşa că asta i-am spus lui Seddon, pentru că am crezut că ar trebui să ştie.

Mi-a mulţumit, ceea ce a fost drăguţ. Mi-a spus că am fost de mare ajutor.

— Măcar atât pot să fac, am spus. Adică, ştiu cum merg lucrurile. Aşteptând rezultatele examinării post-mortem, rezultatele băieţilor de la criminalistică... şi, evident, aveţi camerele de supraveghere.

— Da, bineînţeles. Îmi dădeam seama că terminase cu mine. Cu siguranţă vom analiza înregistrările video din secţie. Deci...

Bingo. Lipsa de entuziasm nu se datora doar faptului că trebuia să îşi piardă timpul interogând o grămadă de scrântiţi. Sunt camere aproape peste tot în secţie şi da, sunt câteva puncte moarte, dar cu siguranţă există una care oferă o imagine perfectă a coridorului bărbaţilor. Aşa că stătea acolo, încrezut, gândindu-se că va rezolva totul până la sfârşitul zilei.

Vă amintiţi ce am spus despre faptul că nimic nu este uşor? Despre a gândi înainte?

— Mult noroc cu asta, am spus.

S-a uitat la mine.

— Poftim?

— Ei bine, bănuiesc că nimeni nu v-a spus despre Graham. L-am văzut că a aruncat din nou o privire pe lista lui. Despre

problemele lui Graham cu faptul că este supravegheat tot timpul. Încă o privire spre fereastră, pentru că nu mă grăbeam deloc. Eram foarte entuziasmată şi îmi plăcea la nebunie. Ce îi place lui Graham să facă cu resturile de mâncare.

9

Cu una sau două excepţii, personalul de pe secţia Fleet este destul de decent

Nu mă înţelegeţi greşit, am avut probleme cu toţi la un moment dat, dar în general nu sunt răi. De cele mai multe ori îşi fac doar treaba, nu? Medicamente şi întâlniri. Este vorba de diversele tale teste, dacă te comporţi cum trebuie la orele de curs şi dacă statutul de observaţie trebuie revizuit. Chestia este că am avut discuţii excelente cu câţiva dintre ei. Am împărtăşit câteva secrete, am vorbit despre parteneri şi copii şi altele, dar tot nu aş spune că vreunul dintre ei este... prieten. La final de zi, nu pot fi cu adevărat prieteni, nu contează cât de bine te înţelegi cu ei. Nu este uşor să formezi o astfel de relaţie, oricât de drăguţi ar fi, pentru că nu ştii niciodată când unul dintre ei te va ţine jos, în timp ce altul îţi înfige un ac în fund.

Sau dacă s-ar putea să îi dai un pumn unuia dintre ei.

Cred că este timpul să vi-i prezint cum se cuvine pe bărbaţii şi femeile responsabile de îngrijirea mea, dar am decis să amestec puţin lucrurile. Nimeni nu are nevoie de o altă listă, nu-i aşa? După entuziasmul interogatoriului meu cu detectiv ofiţer Seddon, restul acelei zile de luni a fost, în mod previzibil, lipsit de

evenimente, aşa că, în timp ce hoinăream, am decis să mă distrez distribuind membrii personalului în roluri destul de... diferite. Având de-a face cu ei la geamul cu medicamente, în sala de mese sau trăncănind cu ei pe holuri, mi-am dat seama că, în comparaţie cu ce le trece prin cap unora de aici în fiecare zi, imaginându-mi doctorii şi asistenţii într-o luptă UFC fără restricţii, până la moarte, nu era de fapt atât de ciudat. Trebuie să înţelegeţi că atunci când oamenii nu sunt ucişi, locul acesta poate fi foarte plictisitor.

În plus, mi-am imaginat cu siguranţă lucruri mult mai ciudate.

Aşadar, imaginaţi-vă o mulţime care strigă după sânge, un microfon care coboară din ceruri în timp ce luptătorii sunt prezentaţi, şi pe mine într-un bikini strălucitor, defilând pe ring între runde. Dacă mă gândesc mai bine, nu vă imaginaţi asta dacă vreţi să vă pice bine cina...

Apropo, nu m-am deranjat să le dau porecle la niciunul dintre ei, pentru că au numele pe insigne, aşa cum îl aveam pe al meu pe vesta mea de protecţie. Oh, şi în ceea ce priveşte titlurile posturilor... ei bine, doctorii sunt, evident, doctorii, dar încă nu ştiu care este cu adevărat diferenţa dintre un asistent şi un infirmier. Adică, teoretic, un infirmier ar trebui să asiste un asistent, pentru că, probabil, este un pic mai puţin calificat, dar de cele mai multe ori asta nu pare să conteze şi toată lumea se implică. Presupun că, atunci când singurul lucru de care nu duci lipsă sunt pacienţii, cu toţii sunt gata să intervină.

Bine... să-i dăm *bătaie!*

Doctor Bakshi este consultant psihiatru, aşa că ea este mare brânză pe aici. Prenumele ei este Asma, sau poate Asha, şi bănuiesc că este indiancă. Întotdeauna a fost drăguţă cu mine; liniştitoare, ştiţi? Spune că nu există niciun motiv pentru care să nu

mă fac bine, dar că trebuie să am grijă cu psihoza, pentru că orice alt abuz de droguri ar putea să o provoace din nou. Este ca şi cum s-ar rupe sigiliul de pe o sticlă, a spus ea, sau odată ce duhul a ieşit din lampă... ceva asemănător. Toate chestii înfricoşătoare, dar numai dacă crezi că ai fost bolnav la început. Nu spun că m-am comportat normal în toată povestea asta, dar există nuanţe de gri, nu-i aşa? Nuanţe de ţicnit.

Ea nu prea foloseşte multă vorbărie medicală şi ascultă foarte mult – cred că asta înseamnă că este bună în meseria ei – dar cu siguranţă nu aş vrea să mă pun cu ea, fiindcă tot ea are puterea de a mă trimite acasă, sau, dacă nu, de a-mi face viaţa aici mult mai grea decât este. De asemenea, este şi singurul membru al personalului cu care încerc să nu fac pe deşteaptă – chiar dacă nu mă pot abţine, uneori – pentru că este singura persoană care ştiu că este mai deşteaptă decât mine.

Bakshi este un pic mai în vârstă decât ceilalţi şi nu pare să fie o bătăuşă, aşa că, pentru a face lucrurile mai echitabile când începe lupta, o voi face pereche cu cineva, doi contra unul. Trebuie să o asociez cu una dintre asistente şi este o alegere destul de evidentă.

Debbie este scoţiană şi foarte roşcată, dar mai important... este mare. Nu aşa de mare ca Lauren, dar ca şi cum ar putea cu uşurinţă să o ridice pe Bakshi dacă ar trebui. Sau pe mine, vorba vine. Dacă se întâmplă ceva între oricare dintre pacientele femei, probabil că Debbie va da buzna să rezolve problema. De fapt, cei mai mulţi dintre băieţii de aici sunt mai speriaţi de Debbie decât de oricare dintre angajaţii bărbaţi, chiar şi Tony, care încă nu este convins că ea nu este Creatura şi întotdeauna o ţine la distanţă. Este gălăgioasă şi nepoliticoasă şi înjură ridicol de mult.

Este unul dintre motivele pentru care m-am gândit că în camera lui Kevin, după crimă, trebuie să fi fost un adevărat

spectacol de groază. Pe Debbie nu o sperie nimic şi ea a fost cea care l-a găsit, vă amintiţi. A ieşit ca din puşcă pe coridor.

Adică, ştiu mai bine acum, evident.

Debbie şi Bakshi fac echipă pentru a-l înfrunta pe George, care este un alt asistent. Este uriaşul blând din secţie şi da, sunt puţin sarcastică. Nu zic că este dur când nu trebuie să fie, dar să spunem doar că este foarte conştient că este un tip mare. Se stăpâneşte şi pare că nimic nu i-ar plăcea mai mult, decât ca Ilias sau Tony să ridice mâna la el. Are un accent de nord-estul Angliei şi bineînţeles că este fan Newcastle, lucru de care profit cu fiecare ocazie să îl enervez. Spunându-i că asta înseamnă în mod clar că este mai nebun decât oricine de aici.

Mi-a spus odată că şi-a dorit întotdeauna să fie poliţist, dar că nu l-au lăsat, iar asta m-a făcut să mă întreb ce ar fi putut face George în tinereţe. Adică, în zilele astea lasă orice nebun să intre.

Aşadar, prima dată, Bakshi şi Debbie împotriva lui George.

Rezultatul: Chiar şi cu doi împotriva unuia, şi în ciuda faptului că Debbie ar lupta probabil murdar, George este singurul câştigător aici, eliminând perechea în primele treizeci de secunde. Rapid şi urât.

Cred că o confruntare între cei doi infirmieri din secţie ar oferi mulţimii un spectacol mai bun şi, cu siguranţă, unul mai lung. Malaika este indiancă, la fel ca doctor Bakshi, doar că are un accent foarte pronunţat de Birmingham. Malaika parcă este din *Peaky Blinders,* dar cu o tunsoare altfel (şuviţe roşii care arată bine) şi fără lamele de ras ascunse. Credeţi-mă, niciunul dintre cei care lucrează aici nu sunt prea delicaţi, dar ea cu siguranţă nu este cea mai strictă. Dacă urmăreşti ceva la televizor, poate că te lasă încă zece minute după ora de culcare şi dacă poţi ieşi escortat şi te duce afară să fumezi o ţigară, nu te grăbeşte înapoi în secunda în care ai stins-

o. Ea însăşi este fumătoare, aşa că întotdeauna se bucură să meargă cu tine.

Malaika este destul de apropiată de George, şoptesc mereu pe la colţuri, am crezut că se întâmplă ceva între ei. Apoi am aflat că este gay – de fapt George a fost cel care mi-a spus – aşa că mi-am lăsat imaginaţia mult prea bogată să se dezlănţuie în alte moduri. Este distractiv să inventezi lucruri despre personal, să inventezi vieţi private ciudate şi minunate pentru ei. Cum ar fi că Malaika a avut probabil o educaţie destul de strictă, poate o căsătorie aranjată din care a reuşit să iasă, aşa că acum, când nu este la muncă, este sălbatică şi are tot felul de activităţi. Death metal şi cocaină şi alte chestii. Ştiu că are şi ea un temperament, pentru că am auzit-o certându-se cu Debbie în legătură cu ceva zilele trecute.

Mă întreb cum se va descurca, corp la corp în arenă cu Pretorul Polonez.

Mia ar fi probabil populară printre spectatori. Are părul blond cu ţepi, un accent drăguţ şi este drăguţă, dar, sinceră să fiu, este un pic o gaură neagră, din punct de vedere al personalităţii. Nu prea socializează, şi mă refer la faptul că niciodată nu „se distrează" sau nu îţi spune nimic despre viaţa ei în afara secţiei Fleet. Probabil crede că este deşteaptă în acest sens, fiindcă unii dintre colegii ei, cărora le-au scăpat lucruri, au plătit pentru asta mai târziu. Aşadar, asta înseamnă că inventăm, cum am făcut cu Malaika. Deci, Mia... cu siguranţă un fel de dominatoare pe lângă ei, iar asta chiar nu ar fi aşa de exagerat cum aţi crede. Câteodată o prind că se uită la unii dintre ceilalţi pacienţi, când nu ştie că este urmărită, şi o dată sau de două ori i-am văzut faţa aceea frumoasă cu o privire foarte crudă.

Malaika versus Mia. *Rezultatul:* mult mai greu de decis, şi Mia ar putea fi un câştigător neaşteptat, dar instinctul meu spune că Malaika ar ieşi probabil învingătoare.

Meciul final este foarte strâns, chiar dacă este un bărbat împotriva unei femei. Marcus şeful secţiei, pentru că este asistentul senior, presupun. Foarte înalt şi zvelt, nigerian, cred, pentru că mi-a spus că s-a născut în Lagos. Asta este în Nigeria, nu? Cred că „echilibrat" ar fi cel mai bun mod de a-l descrie. L-am văzut pe Marcus pierzându-şi cumpătul doar o singură dată – cu Lauren, nicio surpriză aici – dar nici nu zâmbeşte prea mult. De fapt, dacă mă gândesc mai bine, nu pare să aibă deloc simţul umorului. M-aş fi gândit că umorul este destul de important când lucrezi într-un loc ca acesta, cu lucrurile care se întâmplă, dar evident că este bun în meseria lui, altfel probabil că nu ar fi şef de secţie. Restul personalului pare să îl placă, oricum.

Vorbeşte foarte încet, ca şi cum şi-ar alege cu grijă cuvintele, şi într-o engleză perfectă, ca cineva care citeşte ştirile, dar din când în când se bâlbâie uşor, ceea ce le oferă unor pacienţi o ocazie să îl ia la mişto. Unii oameni pur şi simplu se bucură să fie cruzi – fără nume – dar câţiva dintre ceilalţi consideră că este amuzant, pentru că nu înţeleg limitele. Ştiţi la ce mă refer, „Atenţie, vine M-M-Marcus", toate astea. Lauren reuşeşte întotdeauna să scoată un cântec potrivit pentru a încerca să îl enerveze. Elton John sau David Bowie sunt favoriţii.

S-s-s-s-s-schimbări...

B-B-B-B-B-B-B-Benriie şi the Jets

Ha, ha, ha. T-t-t-târfă proastă.

Nu sunt prea sigură din ce parte a Africii se trage Femi, dar are un accent mai puternic decât Marcus. Mică, dar mai puternică decât pare (cred că toţi asistenţii sunt), şi este foarte bună la a

scoate anumiţi pacienţi din carapace. Pe cei care se retrag, ştiţi. Vorbeşte cu ei despre copiii ei sau le spune glume teribile şi uneori i se alătură chiar şi lui Lauren când cântă, ceea ce probabil duce prea departe chestia cu veselia.

Este o altă persoană care cu siguranţă are fitilul scurt, dar am văzut asta doar cu alţi membri ai personalului. Acestea fiind spuse, nu cred că îi plac confruntările, pentru că o dată am prins-o plângând în toaletă după o ceartă cu cineva. Nu acceptă rahaturi, adică nu se lasă manipulată, dar Femi este una dintre acele persoane la care pacienţii apelează, dacă au nevoie de o favoare sau de o vorbă la doctor Bakshi sau ceva de genul.

Am spus că nu este mare lucru din ea, nu? Este foarte mică, de parcă hainele ei s-ar potrivi unui copil de zece ani, aşa că mă întreb dacă nu cumva a avut şi ea probleme cu mâncarea cândva, pentru că mereu culege ceva cu aspect granulat dintr-un recipient Tupperware. Adică, se pare că o mulţime de oameni care lucrează în domeniul sănătăţii mintale au fost pacienţi, aşa că nu aş fi surprinsă. Un fel de braconier devenit paznic de rezervaţie. Este amuzant, pentru că singura persoană cu care devine uşor irascibilă este Donna, aşa că poate este puţin speriată să aibă de-a face cu cineva care trece prin aceleaşi probleme prin care a trecut ea. Odată, i-a dat o mustrare serioasă Donnei despre ceva şi de atunci Donna i-a spus Feminazi, care ar fi o poreclă destul de bună pentru UFC acum că mă gândesc mai bine.

Marcus versus Femi. *Rezultatul:* Controversat, dar eu merg cu Femi de data asta.

Câteva informaţii din noaptea luptei despre bărbaţii şi femeile care au grijă de noi şi poate un pic de „broderie" creativă, dar v-aţi făcut o idee. Pentru o dezvăluire completă, ar trebui probabil să menţionez că unul dintre membrii personalului care a

intrat în ringul meu imaginar din UFC aproape sigur m-a agresat sexual. Da, „aproape sigur”... sună puţin cam vag, dar sunt pe cât se poate de sigură, ţinând cont de problemele de memorie şi medicaţia. Nu voi spune cine a fost, pentru că nu îmi place să mă gândesc la asta prea mult, dar, dacă mi-au făcut-o mie, puteţi paria că au făcut-o şi altora.

L-Plate mi-a spus că acelaşi lucru i s-a întâmplat şi ei o dată, la un alt spital. Mi-a spus că a depus o plângere, dar că a fost numită o regină a dramei.

„Cel mai bine ar fi să ţii capul plecat”, a spus ea. Plângea în braţele mele în acel moment. „Nu face valuri”.

Evident, ca poliţist, vreau să văd că oamenii care fac aşa ceva primesc ceea ce merită, pentru că asta este meseria mea, dar mai ştiu că, având în vedere cum stau lucrurile – eu fiind unde sunt – trebuie să evit problemele. Credeţi-mă, este împotriva firii mele, dar îmi este mai uşor să mă împac cu asta acum că sunt în mijlocul unui caz de crimă.

10

Orele de vizită aici sunt destul de relaxate, dar nu există niciun fel de zonă oficială de vizite. Trebuie doar să găseşti un pic de intimitate oriunde poţi, aşadar, marţi, chiar înainte de ora cinei, eu şi Tim Banks am găsit câteva scaune în camera de muzică. Jamilah era deja acolo, citind o revistă, şi era clar că trăgea cu urechea, aşa că m-am uitat urât la ea pentru câteva minute până când s-a cărat. Imediat ce *ea* ne-a lăsat singuri, Lauren şi-a băgat

capul pe uşă şi l-a întrebat pe Banksy, dacă vrea să îi asculte cântecul.

El a spus că este ocupat.

Ea i-a spus că este unul foarte bun.

El a spus că poate altă dată.

Ea i-a spus că este un nenorocit şi a închis uşa.

— Frumos. El s-a uitat la mine. Deci, ce mai faci, Al?

Tim este probabil cel mai regulat vizitator pe care l-am avut. Mama şi tata au fost de câteva ori, dar de obicei asta înseamnă pentru ei o noapte la un hotel şi niciodată nu este plăcut, pentru că se supără foarte tare. Sophie a venit o dată, ceea ce a fost drăguţ, dar s-a speriat puţin de Tony (incidentul cu cartea poştală), aşa că nu cred că se grăbeşte să se întoarcă. Ne trimitem mesaje şi vorbim pe WhatsApp, aşa că totul este bine. Îmi spune cât de plictisitoare este noua ei colegă de apartament, Camilla, deşi se pare că este mult mai ordonată decât eram eu.

Niciodată nu a fost plictisitor să locuieşti cu mine, nimeni nu ar putea spune asta vreodată.

Banksy a fost grozav, totuşi. El înţelege. Da, mă enervează că nu a mai venit nimeni de la serviciu, toţi acei oameni pe care îi credeam prieteni, dar înţeleg. Sunt o marfă stricată, nu-i aşa?

I-am spus lui Banksy că sunt bine. A spus că arăt bine.

— Relativ, totuşi, nu-i aşa?

Am zâmbit. Ştiam că arăt ca moartea încălzită.

— Mai bine decât data trecută, oricum, a spus el. Culoarea în obrajii tăi.

— Deci, haide atunci.

— Lasă-mă o secundă.

A băgat mâna în buzunar şi a scos un caiet. Îşi făcuse notiţe, Dumnezeu să îl binecuvânteze.

Cum am spus, este cineva pe care ştiu că mă pot baza.

Un poliţist al naibii de bun, Banksy acesta.

În plus, era cel mai bun prieten al lui Johnno.

Îl sunasem cu două zile înainte, duminică seara, după ce vorbisem cu Seddon. Îl pusesem la curent, i-am spus să facă nişte săpături şi l-am întrebat cât de curând poate veni să mă vadă. Cum am spus, nu echipa noastră lucra la asta, dar ştiam că va putea să întrebe în jur şi să ceară câteva favoruri. Ştiam că poate afla ceva.

— Care este povestea, atunci? Răsfoia paginile caietului său. Nu îmi amintesc când te-am văzut ultima dată aşa de aprinsă, a spus.

— O crimă tinde să facă asta, am spus eu. În plus, am fost o fată cuminte, aşa că mi-au redus doza de stabilizator al dispoziţiei.

Banksy a găsit pagina pe care o căuta.

— Ei bine, ai avut dreptate în privinţa asta, în orice caz. Acum este o anchetă de crimă.

— *Da!* Eram doar eu şi el, aşa că nu m-am obosit să încerc să îmi ascund entuziasmul. Al naibii, am ştiut!

— Nu o înjunghiere, totuşi. Te-ai pripit puţin aici. Am aşteptat. Cauza morţii a fost asfixiere. Victima a fost sufocată, practic. Perna este cea mai bună presupunere a lor.

M-am gândit la asta. Kevin nu era un slăbănog, dar nici nu era un tip mare şi ar fi fost pe jumătate adormit, ameţit de medicamentele pe care le primise la ultima oră. Nu ar fi fost greu să îi apeşi o pernă pe faţă şi nu ar fi durat prea mult.

— Ce zici de ora decesului?

— Asta este un pic mai complicat, a spus Banksy. Patologul a calculat un interval de timp între ora nouă şi zece şi jumătate.

— Care patolog?

— Ciudatul acela de la Hornsey. Cel cu toate tatuajele şi piercing-urile.

— Da. Nu l-am cunoscut niciodată pe tip, dar avea o reputaţie.

— Acum, ei cred că pot restrânge perioada, pentru că ştiu deja că victima s-a culcat devreme, imediat după 20:30, şi ştiu că asistenta care făcea turele...

— Debbie.

— Da... l-a verificat la 21:30 şi el dormea, nu era nicio problemă. Au fişele ei de observaţie, sau ceva de genul acesta, au filmat-o intrând şi ieşind, nu? Deci, acum se gândesc: Bun... este clar că cel care l-a ucis s-a furişat în camera lui cândva între atunci şi momentul în care Debbie îşi face următoarea tură, imediat după 22:30 şi descoperă cadavrul.

Şi ţipă cât o ţin plămânii.

— Totul bine şi frumos, aşa cred ei, pentru că vor avea criminalul pe înregistrare, dar se pare că există un fel de problemă tehnică cu camerele. Aşa că...

S-a oprit când m-a văzut zâmbind.

— Nu este chiar tehnică, am spus eu.

I-am spus acelaşi lucru pe care i l-am spus ieri lui Seddon.

În afară de frica lui patologică de a fi al doilea la coadă pentru orice, i-am explicat, Graham, Chelnerul, este mai mult decât puţin agitat când vine vorba de a fi urmărit.

— De obicei o face imediat după masă, am spus. Cu orice fel de mâncare rămasă. Se urcă pe un scaun şi foloseşte tot ce nu a mâncat pentru a se juca cu camerele.

Terci, budincă sau orice altceva. Piureul de cartofi este preferatul lui, este mortal cu asta. O mână de rest de piure... *pleosc...* camera oprită.

Banksy părea îngrozit.

— Nu îl pot opri?

— Oh, da, încearcă. Întotdeauna primeşte o mustrare serioasă şi îl pun sub observaţie la vedere sau observaţie apropiată sau ceva, dar nu o pot ţine aşa prea mult timp. După aceea, fac tot ce pot pentru a fi cu ochii pe el, dar este destul de viclean în privinţa asta. În cele din urmă, găseşte o modalitate să se caţăre pe un cărucior sau să se urce pe umerii cuiva şi să mânjească ceva lipicios pe cât mai multe camere, înainte să îl prindă. La început îl luau foarte în serios şi curăţau camerele imediat. Apoi a devenit ceva cu care s-au obişnuit şi nimeni nu se mai obosea să rezolve atât de repede. Marcus spune că este o problemă de sănătate şi siguranţă, asistenţi cu găleţi şi cârpe care se urcă pe tot felul de chestii, aşa că în prezent aşteaptă ca unul dintre îngrijitorii spitalului să vină cu o scară şi să rezolve problema. O bătaie de cap pentru ei, evident, dar destul de amuzant.

— Nu şi dacă conduci această anchetă, a spus Banksy. Conform jurnalului, camera care acoperă coridorul bărbaţilor s-a oprit imediat după nouă şi jumătate şi nu a fost... curăţată până chiar înainte de a fi descoperit cadavrul. Deci, da, crima a avut loc în acea oră, dar este, de asemenea, ora în care camera nu a funcţionat.

— Al naibii Graham.

Am scuturat din cap.

— Al naibii Graham.

— Tocmai când se termină cina, am spus. Personalul face curăţenie, oameni care se învârt peste tot. Întotdeauna un pic cam aglomerat în acea perioadă.

— Încă ceva. Banksy se uita la carneţelul său de notiţe din nou. Mi-a fost greu să mă stăpânesc. Au găsit medicamente în dormitorul victimei. Destul de multe.

— Ce fel de medicamente?

— Nu am detalii, dar... pastile. Chestii cu prescripţie medicală, aşa se aude.

— Isuse.

— Atât. Şi-a închis caietul. Crede-mă, a trebuit să conving câţiva oameni pentru a obţine chiar şi *atât.*

I-am spus că apreciez gestul şi că voi încerca să nu îl deranjez din nou.

— Nu pot promite, evident.

— Evident, a spus el. Ascultă, Al, nu sări la mine, dar nu sunt convins că acesta este genul de lucru de care ai nevoie acum. Că este bine pentru tine.

— Glumeşti? Este exact ce îmi trebuie.

— Adică, nu ar trebui să... ?

— Ce? Să mă relaxez? Să îmi pun picioarele în sus? Să mă pun la curent cu toate acele cărţi bune pe care ar fi trebuit să le citesc?

— Ştii ce vreau să spun, Al. Haide, nu vreau să dezbat asta cu tine din nou, dar ştii că nu ai fost bine. Adică, recunoşti asta, nu-i aşa?

— Eşti un tip de treabă, Banksy. M-am îndreptat spre uşă, am aşteptat ca el să mă urmeze. Dar tu nu eşti tatăl meu.

Un minut mai târziu, în timp ce stăteam la sas, aşteptând ca cineva să deschidă, a spus:

— Am văzut-o pe Mags noaptea trecută. Ca şi cum i-a venit brusc în minte.

— OK. Am simţit ceva sărind în mine şi am încercat să nu se audă în vocea mea. Ce mai face?

Maggie era prietena lui Johnno.

Gravidă în cinci luni când el a murit.

Mai gravidă de atât nu se putea, după cum s-a dovedit.

— Da, este bine, a spus Banksy. A întrebat de tine.

Asta nu a ajutat lucrurile şi am fost recunoscătoare când am văzut-o pe Mia venind cu cheile.

— Aţi terminat?, a întrebat ea, puţin mai veselă decât de obicei.

— Da, am terminat, am spus eu.

Banksy m-a îmbrăţişat înainte de a intra în sas, iar când a fost înăuntru cu Mia, semnând de plecare şi aşteptând să iasă pe a doua uşă, mi-am apăsat palma de geam, apoi am sărutat sticla, prefăcându-mă că plâng, ca şi cum am fi fost îndrăgostiţi care îşi luau un ultim rămas bun sau ceva de genul.

Asta l-a făcut să râdă.

Imediat ce a plecat, mi-am verificat ceasul, apoi m-am întors în camera mea pentru a da un telefon. Asta m-a liniştit puţin, ştiind că voi fi rezolvată în scurt timp. Apoi m-am dus să iau cina.

11

A fost doar o vizită obişnuită la domiciliu, asta-i tot. O ACŢIUNE de zi cu zi, ca parte a unui caz de agresiune sexuală în curs de desfăşurare, care a implicat o discuţie cu toţi cei din registrul local de infractori sexuali. Chestii obişnuite. Evident, însă,

că nicio poveste ca aceasta – nicio tragedie unică în carieră – nu începe vreodată cu „am fost pe urmele unui criminal în serie agresiv, care mânuia o drujbă”, nu-i aşa, pentru că atunci ştii cum se va termina.

Nu ar mai fi nicio surpriză.

Anticipezi. Am spus asta mai devreme, nu-i aşa? Încerci să te pregăteşti pentru orice eventualitate, dar nicio cantitate de pregătire sau diligenţă sau doar o simplă păstrare a discernământului nu te va ajuta când viaţa se schimbă, când îţi spune „ghinion, amice” şi îţi dă peste faţă.

Îţi întoarce lumea cu susul în jos.

Te transformă în altcineva.

Acel cineva pe care Johnno şi cu mine îl căutam în acea dimineaţa nu era acasă, dar colegul lui de apartament părea fericit să ne lase să intrăm şi să ne răspundă la câteva întrebări. Era un apartament deasupra unui magazin de electronice din Mile End şi, din uşă, părea destul de drăguţ. Mai drăguţ decât ne aşteptam, oricum.

Nu era o cocină şi vizitasem o mulţime în zilele precedente.

Da, se vedea că tipul era agitat, înveţi să o recunoşti, aşa că imediat eu şi Johnno am făcut un schimb de priviri. *Ne descurcăm cu asta!* Îmi amintesc că mi-am dat ochii peste cap sau mi-am ridicat sprâncenele sau ceva de genul, iar el a ştiut ce înseamnă. Doar un drogat, care probabil nu va fi capabil să lege o propoziţie oricum, aşa că hai să terminăm cu asta şi să mergem la localul acela ieftin câteva uşi mai sus, pentru un prânz devreme.

Am spus deja că am avut sentimentul că nu aveam motiv de îngrijorare şi că totul va fi bine, dar sinceră să fiu, nu a fost chiar aşa. A fost mai mult ca şi cum nu am avut sentimentul că *nu era* aşa.

Ar fi trebuit să îl am şi nu l-am avut.

L-am întrebat pe tip, frumos şi politicos, dacă îl deranjează să arunc o privire rapidă prin jur, în timp ce Johnno s-a aşezat cu el pe canapea pentru a-i pune câteva întrebări despre colegul de apartament absent. Tipul – slab ca băţul, puţin cam şmecher, cum era de aşteptat – a spus că nu are nicio problemă cu asta, dar că va trebui să ne grăbim, pentru că avea să plece să se întâlnească cu cineva.

Johnno şi cu mine ne-am uitat din nou unul la celălalt. Un dealer, cel mai probabil.

M-am dus în dormitorul bărbatului pe care îl căutam de fapt şi am început să cotrobăi. Mi-am pus nişte mănuşi de nitril, am deschis sertarele, m-am uitat în dulap şi sub pat. Chestii obişnuite, dar nu se ştie niciodată peste ce poţi da, aşa că am fost precaută, ca întotdeauna.

Îl auzeam pe Johnno în camera din faţă.

Ştii unde este colegul tău de apartament acum! Ştii cumva când se va întoarce! Ai vreo idee unde a fost cu patru nopţi în urmă...!

Nu părea foarte productiv.

De îndată ce am ridicat salteaua, am văzut DVD-urile lipite cu bandă adezivă textilă pe rama patului şi tocmai mă întindeam să scot unul, când l-am auzit pe tip strigând. Nu îmi amintesc ce a spus şi, dacă stau să mă gândesc, probabil că a fost doar un zgomot. Răguşit şi subţire, de parcă ar fi avut dureri.

Când m-am întors la ei, i-am văzut pe amândoi bătându-se pe canapea, iar când Johnno a întors capul şi a strigat la mine să chem întăriri, pentru că veneam să îl ajut, atunci tipul a dat cu pumnul.

Ceea ce am crezut că a fost un pumn.

Abia când tipul s-a ridicat în picioare împleticit şi a scăpat cutter-ul, am văzut ce s-a întâmplat.

Sângele de pe lamă.

Sângele care începea să pulseze între degetele lui Johnno şi să stropească pe covor.

Acel model – acele vârtejuri albastru-verzui hidoase – este încă acolo uneori când închid ochii.

Restul este cam încurcat în capul meu, sincer vorbind, parcă au fost doar câteva secunde, dar a părut o veşnicie. Tipul mormăind şi ieşind de acolo, de parcă a fost o nimica toată. Eu încercând să transmit prin staţie şi să ţin mâinile apăsate pe gâtul lui Johnno. Mănuşile alea stupide, alunecoase de la tot sângele acela, iar cămaşa lui schimbându-şi culoarea.

Strigând după o ambulanţă şi şoptindu-i lui Johnno.

Spunându-i să stea nemişcat, să reziste.

Simţindu-i ghetele lovindu-se de covorul de sub noi şi ştiind că îmi pierd timpul.

Ştiind că amândoi am pierdut.

Asta s-a întâmplat. Nu ca să scuz faptul că am făcut nişte lucruri stupide, că *încă* le mai fac din când în când, dar doar ca să ştiţi...

După cum am stabilit deja, observaţia apropiată este la capătul mizerabil pe scara statutului observaţional. Un statut care într-adevăr înseamnă că nu ai niciun statut. Dar pentru cei câţiva privilegiaţi, pentru cei *aleşi,* Sfântul Graal al statutelor îi aşteaptă în incinta VIP a Legii Sănătăţii Mintale din 1983. Vorbesc despre statutul de cinci stele, de clasa business, care este... ieşire neescortată.

Ce îmi bate inima.

De fapt, de cele mai multe ori, îmi bate rapid din cauza medicamentelor antipsihotice.

Mai simplu spus: La naiba, da!

Cincisprezece minute s-ar putea să nu pară mult, dar credeţi-mă, savurezi fiecare secundă, pentru că eşti *afară.* Pe. Cont. Propriu. Liber să miroşi aerul care, de fapt, miroase a aer – pe cât se poate în nord-vestul Londrei – şi să te bucuri de spaţiul verde, fără rahat de câine, disponibil în incinta spitalului. Este ceva ce trebuie să meriţi, fireşte, şi trebuie să demonstrezi că înţelegi clar că, dacă părăseşti incinta spitalului, poliţia te va aduce înapoi imediat, şi poţi să îţi iei adio de la orice ieşire neescortată pentru o bună perioadă de timp.

Da, bineînţeles că înţeleg. Poliţia, clar... am înţeles.

Aşa cum îi spusesem lui Banksy cu câteva ore înainte, am fost un pacient foarte cuminte în ultima vreme. Mult mai cuminte decât în săptămânile anterioare, asta este cert. Am câştigat un grad de încredere, spusese doctor Bakshi, şi ar trebui să fac tot posibilul să o menţin.

— Promit, am spus. Înseamnă foarte mult.

George m-a lăsat să ies din sas cu puţin înainte de ora nouă.

S-a uitat la ceas şi mi-a spus că trebuie să mă întorc până la ora nouă şi un sfert.

— La secundă, am spus eu.

— Te voi aştepta, a spus el.

Am fumat o ţigară lângă intrarea principală a unităţii, în cazul în care George sau altcineva s-ar fi gândit să coboare şi să verifice, sau în caz că mă urmărea de la una dintre ferestre.

M-am gândit la medicamentele pe care le găsiseră în camera lui Kevin.

Oare unul dintre vizitatori i le adusese pe ascuns? *Destul de multe,* spusese Banksy. Bine, strecurarea înăuntru a unui flacon ciudat nu era imposibilă, dar mai mult de atât, era greu de imaginat. Kevin trebuie să fi încercat să le vândă cuiva din exterior,

indiferent de cum a făcut rost de ele. Cu siguranţă exista o piaţă pentru ele şi am avut un sentiment că a fost implicat în chestii de genul acesta şi înainte de a veni aici.

Totuşi, nu mă puteam gândi la nicio modalitate evidentă prin care să fi intrat în posesia medicamentelor aici.

Să fure un pachet sau două de aripiprazol de pe un cărucior nesupravegheat nu era dincolo de limitele posibilităţii, dar camerele cu medicamente sunt bine încuiate, aşa că ar fi fost cu siguranţă mai complicat cu o cantitate mare. Nu, unele lucruri de pe secţie s-ar putea să nu fie aşa de bine cum ar trebui să fie... chestia cu piureul pe camere pentru început – dar tind să fie foarte atenţi cu medicamentele.

Toată chestia cu sinuciderea.

Deci, de unde lua Kevin medicamentele şi de ce le depozita în dormitorul său?

Încă mă gândeam la asta în timp ce mă plimbam spre un loc chiar în interiorul uneia dintre porţile spitalului. Billy mă aştepta lângă tomberoane, jucând un joc stupid pe telefon.

— A trecut ceva timp, a spus el.

I-am înmânat bancnota de douăzeci de lire, iar el mi-a înmânat punga. Era mai mult decât suficient. Îmi rulase un cadou, ceea ce a fost frumos din partea lui.

— Lucrurile s-au încurcat puţin, am spus.

Billy a împăturit bancnota în portofelul său bine îndesat şi a început să deruleze prin mesajele sale.

— Iar s-au încurcat, nu-i aşa?

— Într-un mod diferit, am spus eu, în timp ce el se îndepărta spre drumul principal.

La exact nouă şi cincisprezece am sunat la sonerie şi l-am privit pe George venind spre sas. A dat din cap, ducând mâna la chei, aşa că m-am sprijinit de fereastră şi am spus:

— Exact la timp, amice, în speranţa că nu am strigat sau că nu am rânjit ca o proastă fără să realizez.

I-am spus lui George că mă pun în pat devreme şi i-am făcut cu ochiul Donnei în timp ce mă îndreptam direct spre camera mea.

— Somn uşor, dragă, a strigat George.

Zece minute mai târziu, el şi Marcus au bătut la uşa dormitorului meu. În timp ce ei îmi întorceau camera pe dos, eu am stat afară pe coridor şi am plâns câteva minute, ţinându-mă de mâna Malaikăi şi ascultând-o cum îmi spunea că sunt „proastă". Ştiam că vor găsi iarba – era ascunsă în vârful unui pantof de sport, dar rulasem câteva înainte să mă întorc şi le-am ascuns, aşa că măcar atât mai aveam.

Anticipează şi ţine degetele încrucişate, nu?

Mai târziu, după ce am strigat o vreme şi am dat cu piciorul în uşă până m-a durut, m-am întins şi am încercat să dorm. M-am gândit că iarba mă va ajuta, pentru că de obicei o făcea, dar erau prea multe zgomote în capul meu. Numele meu avea să fie primul nume menţionat la şedinţa de dimineaţă a personalului şi următoarea mea evaluare probabil nu va merge bine, dar am decis că a meritat.

O rezolvare pe termen scurt, sunt foarte conştientă de acest lucru, dar a fost ceea ce aveam nevoie.

12

Nu sunt prea multe secrete în acest loc – există o mulţime de pacienţi şi membri ai personalului cu gura mare – aşa că nu am fost deloc surprinsă că mai mulţi dintre colegii mei internaţi au fost dornici să mă însoţească la micul dejun şi să afle detalii despre escapada mea din seara precedentă. Cu toţii au contribuit sau au avut întrebări. Le-am spus că a fost doar un pic de iarbă, că nu este mare lucru şi că nu sunt singura persoană de aici care a încercat vreodată să introducă ilegal droguri, dar presupun că orice lucru care întrerupe monotonia este interesant.

Ai fi crezut că sunt Pablo Escobar sau cine ştie cine.

Lauren zâmbea, de parcă i-aş fi făcut ziua mai bună.

— Ar fi trebuit să vii la mine şi am fi putut rezolva ceva împreună.

— Scuze. Mi-am ridicat braţele şi mi-am plecat umerii în batjocură, ca şi cum nu aş fi fost demnă. Voi şti data viitoare.

— Du-te naibii, a spus ea.

— Ar fi trebuit să foloseşti vechiul „portofel de închisoare”, a sugerat Ilias. Să ţi le bagi în fund. Nu cred că ar fi căutat acolo.

I-am mulţumit şi i-am spus că voi ţine cont şi de asta.

— Crezi că te-a turnat cineva?, a întrebat L-Plate.

— Nu am zis nimănui, am spus eu. Pentru că nu sunt proastă. Dacă aş fi făcut-o, aproape sigur cineva i-ar fi spus lui Marcus sau unuia dintre ceilalţi.

Donna, pentru că încerca să mă ajute. Ilias, pentru că a crezut că era amuzant. Lauren, pentru că este o căţea.

— Te-au readus la observaţie la vedere?, a întrebat Creatura.

— Dacă eşti norocoasă, a spus L-Plate.

— Nu mi-au spus încă. Dar o vor face, de îndată ce şedinţa matinală de personal se va termina. Nu eram foarte îngrijorată, deoarece, chiar dacă nu mă lăsau din nou afară prea curând, ştiam că aş putea fi iar sub observaţie din oră în oră destul de repede. Ştiam cum să mă comport ca să intru din nou în graţiile doctorului Bakshi, în afară de asta, pur şi simplu nu era suficient personal care să supravegheze pe toată lumea tot timpul.

— Ai grijă cu cine vorbeşti, a spus Tony. Eu încă mai cred că unul dintre asistenţi este Creatura. Scoţiană.

Graham, care nu vorbise încă, m-a bătut pe umăr. Mi-a şoptit:

— Bună încercare, totuşi, apoi a luat o farfurie de terci înainte de a pleca să strice nişte camere de supraveghere.

Lauren a început să cânte „Back on the Chain Gang".

L-Plate şi Ilias m-au întrebat amândoi dacă pot să le dau numărul dealerului.

Zece minute mai târziu, la geamul cu medicamente, după ce Femi mi-a înmânat paharul de hârtie cu pastile, m-am aplecat aproape de ea şi am întrebat-o:

— A dispărut vreun medicament în ultima vreme?

— Nu înţeleg.

— De acolo. Am dat din cap în spatele ei. Ceva ce nu iese la socoteală?

— Din câte ştiu eu, nu. Îmi întindea paharul de apă şi îi zâmbea pacientului care aştepta la coadă în spatele meu, dar nu m-am mişcat.

— Deci, tu ai afla? Am aşteptat. Tot personalul ar fi anunţat, nu?

— De ce eşti atât de interesată de asta?

Femi începuse să pară îngrijorată sau inconfortabilă, nu puteam fi sigură care dintre ele.

— Face parte din ancheta mea privind moartea lui Kevin, am spus.

Ea a clătinat din cap apoi a ridicat o mână, invitându-l pe informalul din spatele meu să facă un pas înainte.

M-am întors şi i-am zâmbit.

— Aproape am terminat.

— Poliţia ne-a pus deja aceste întrebări, a spus Femi.

— Deci, ce le-aţi spus?

— Mă tem că nu avem voie să discutăm astfel de lucruri cu pacienţii.

— Poate că nu în mod normal. M-am aplecat mai aproape. Dar cineva l-a ucis pe Kevin şi medicamentele au avut ceva de-a face cu asta...

— Trebuie să te îndepărtezi acum, Alice.

— Şi am de gând să aflu cum le-a obţinut.

În spatele meu, informalul a murmurat ceva şi a făcut un pas înapoi pentru a o lăsa pe Donna să treacă. M-am întors şi i-am tras cu ochiul pe când ea se îndepărta pe coridor. I-am spus:

— Arde caloriile după micul dejun.

— Ia-ţi pastilele şi dispari, a spus el.

— Mai sunt şi alţi pacienţi care aşteaptă. Femi a ridicat puţin tonul. Ai de gând să te mişti?

M-am întors spre ea.

— Depinde.

— Vrei să îl aduc pe Marcus aici?

Pentru o clipă m-am gândit să îi cer să facă exact asta. M-am întrebat tot timpul dacă Marcus ar trebui să fie cel interogat despre medicamentele din camera lui Kevin, dar apoi am decis că aş avea mai multe şanse să obţin un răspuns direct de la Femi. Acum, am

considerat că nu avea rost să îl implicăm pe şeful de secţie până nu era nevoie.

Am zâmbit şi am luat paharul cu apă.

Mi-am înghiţit olanzapina, apoi valproatul de sodiu, am privit-o cum mi-a bifat fişa şi am spus, „Mulţumesc pentru ajutor”.

În după-amiaza aceea, am fost în camera de muzică cu Marele Gay Bob, discutând despre una, alta şi – ca întotdeauna – despre *cealaltă* chestie, când totul s-a declanşat în camera 136.

— M-am culcat odată cu o poliţistă, a spus Bob.

— Da?

— În spatele unei maşini de poliţie.

— Frumos. A aprins lumina albastră?

— Jur, întotdeauna am crezut că femeile în uniformă joacă pentru cealaltă echipă. Fără supărare, dar ştii ce vreau să spun. Dar a fost foarte bună, iapa murdară.

— Ţi-a notat datele personale?

Ca de obicei, Bob nu avea nici cea mai vagă idee că îl luam peste picior, zâmbea şi spunea ceva despre „casca” lui când conversaţia noastră a fost întreruptă de un scandal pe hol.

Ţipete şi urlete de la o voce pe care nu o recunoşteam.

Camera 136 este locul în care toţi cei aduşi de poliţie (în temeiul Secţiunii 136 din Legea privind Sănătatea Mintală, de unde şi numele imaginativ) sunt duşi pentru a fi evaluaţi. Este un „loc de siguranţă” în care poliţia este obligată să ducă orice persoană care are nevoie imediată de îngrijire şi control.

În acel moment, nu părea un loc deosebit de sigur pentru nimeni.

Am aflat mai târziu că puştiul – nu putea avea mai mult de şaptesprezece ani – fusese ridicat după ce o persoană a sunat la 999, după ce l-a văzut evitând maşinile de pe North Circular.

Numai Dumnezeu ştie ce făcea sau ce se întâmplase, dar asistenţii fugeau de colo-colo, în timp ce bietul nenorocit era încuiat în cameră, ţipând şi lovindu-şi capul de geam.

Nişte rahaturi despre păianjeni...

Din motive evidente, personalul nu prea apreciază să aibă un public atunci când se întâmplă astfel de lucruri, aşa că Marele Gay Bob şi cu mine am avut bunăvoinţa de a ne da înapoi un pic. La fel şi Ilias, L-Plate şi toţi ceilalţi care ieşiseră să îşi bage nasul. Donna chiar s-a oprit din mers pentru câteva minute, ceea ce nu mai văzusem niciodată.

Serios, „intervenţia restrictivă" nu este partea de meserie de care vreunul dintre angajaţi se bucură, chiar dacă unii dintre ei sunt mai potriviţi pentru asta decât alţii. Nimănui nu îi place să o facă, cu atât mai puţin să completeze hârtii şi să ia parte la „interogatoriul" obligatoriu despre incident, dar când siguranţa imediată a personalului sau a utilizatorului serviciului este ameninţată, tranchilizarea rapidă este, de obicei, singura opţiune.

Practic, ţine puştiul la pământ şi umple-l de sedative.

Am privit cum Malaika încerca să îl calmeze verbal pe puşti, în timp ce George şi Marcus discutau cum să se apropie şi să îl imobilizeze. Femi făcea ce trebuia pe calculator, iar Debbie şi Mia au fugit să pregătească medicamentele de care aveau nevoie. Un cocktail lent de lorazepam şi aripiprazol.

Tranchilizantul rapid.

A fost extrem de impresionant.

Erau o echipă foarte bine organizată şi, dacă nu ar fi fost ţipetele – a trebuit să îmi acopăr urechile – şi privirea de teroare de pe faţa bietului băiat, aproape că ar fi fost o plăcere să priveşti.

Totuşi, m-a pus pe gânduri.

— La îndemână, a spus Bob. Câteva flacoane din tranchilizantul ăla. Ştii tu, dacă nu vrei ca doamnele să opună rezistenţă.

— Poftim?

A mai spus ceva după aceea, probabil la fel de revoltător, dar nu îl ascultam cu adevărat. Îl ascultam pe noul sosit ţipând şi îl priveam cum plimbă salivă pe geam şi mă gândeam că dacă, doar de dragul argumentului, era un fel de... spectacol, era cel mai bun pe care l-am văzut vreodată. Am pus totul cap la cap şi – atunci, cel puţin – avea sens.

Am început să mă îndepărtez exact când George şi Marcus au intrat în 136, aşa că nu am văzut ce s-a întâmplat după aceea. Probabil că a fost bine, deoarece aparent puştiul s-a liniştit şi a fost externat în dimineaţa următoare. Nu am nicio idee ce s-a întâmplat cu el ulterior. În acel moment, însă, în timp ce pompau o seringă plină de sedative în fundul lui, trebuia să ajung în camera mea cât mai repede posibil şi să dau un telefon cât încă era proaspăt în mintea mea.

— Deci, vreo veste?

— La naiba. Al, dă-mi o şansă. Vocea lui Banksy era joasă, de parcă nu voia să fie auzit. Te-am văzut abia ieri.

— Mai iute ca moartea, amice.

— Din câte ştiu eu, încă aşteaptă expertiza medico-legală.

— Da, adică nu este nicio grabă. Doar un nebun în minus, la urma urmei.

— Ca să fim corecţi, cred că au rămas în urmă, bine? Pe lângă asta, nu cred că îşi fac speranţe să fie de mare ajutor.

Ştiam la ce se referea. Ca şi cum ar fi investigat o cameră de hotel.

Mai multe amprente şi ADN decât poţi preleva. În cazul camerei lui Kevin, asta ar include cu siguranţă tot personalul şi majoritatea pacienţilor.

Am început să îi spun adevăratul motiv al apelului, i-am spus ceea ce tocmai văzusem.

— Informalii intră şi ies, am spus.

— Corect.

— La fel ca oricine este adus pe 136.

— Deci... ?

Banksy nu părea convins.

— Deci, să spunem că s-a implicat cu nişte traficanţi răi de droguri

— Toţi sunt răi, a spus Banksy.

— Foarte răi, da? Să zicem că Kevin este depăşit de situaţie. Să spunem că a fost plătit în avans pentru ceva ce nu a livrat, sau poate a decis că vrea să iasă din asta, dar ştie prea multe. Este modalitatea perfectă de a scăpa de el.

A fost linişte pentru o vreme. Auzeam zgomote de la echipaj pe fundal, telefoane şi discuţii. M-am simţit ca cineva care a pierdut un copil şi apoi a văzut o femeie în oraş cu noul ei bebeluş. Bine, sună un pic cam dur, dar ştiţi ce vreau să spun.

— Continuă atunci, a spus Banksy.

— Cineva intră, pretinzând că este un pacient voluntar, un informal, da? Nu i-ar lua mult timp să îşi dea seama de situaţia cu camerele de aici, aşa că aşteaptă până când Graham o opreşte pe cea corectă, face lucrul pentru care a venit, apoi se externează cât mai repede.

— Atât de simplu?

— Da, atât de simplu. Ascultă, pun pariu că aş putea afla cu uşurinţă cine a plecat în ziua în care Kevin a fost ucis, sau în dimineaţa următoare.

Încă o tăcere. Apoi:

— Este puţin cam trasă de păr, Al.

— Nici măcar nu te-ai gândit la asta.

— Mă gândesc acum. Vrei să spui că nişte gangsteri au angajat un asasin care să se prefacă nebun. În mod normal nu apelează la ceva atât de complicat. Doar îi ameninţă familia sau îi dau foc la casă.

— Da, dar făcând-o în felul acesta nu ar atrage atenţia, nu-i aşa?

— De asemenea, personalul de acolo nu este instruit să ştie dacă cineva se preface?

— Uneori greşesc.

— Au greşit cu tine?

Acum eu am fost cea care nu a spus nimic pentru o vreme.

— Se întâmplă să greşească.

Am ascultat acea discuţie superbă de birou preţ de alte câteva secunde. Am apăsat tare telefonul la ureche, dar nu am putut să înţeleg ce se spunea sau să aud vreo voce pe care să o recunosc.

— Este un pic cam forţat, a spus Banksy. Trebuie să realizezi asta. Şi, cum am spus ieri, nu sunt sigur că îţi face bine toată situaţia, aşa că...

— Dacă Kevin lua medicamentele de aici, trebuia să le scoată cumva. Trebuie să recunoşti măcar atât, nu?

Banksy a suspinat.

— Are sens, presupun.

— Deci cred că ar trebui să vorbeşti cu Seddon, am spus eu. Spune-i că trebuie să verifice toţi vizitatorii lui Kevin.

— Sunt sigur că deja fac asta, Al.

— Ar trebui să ne asigurăm.

— Toţi sunt ofiţeri buni.

— *Eu* am fost un ofiţer bun. Banksy nu a spus nimic. Am fost *foarte* bună, am spus eu. Ideea este că toată lumea crede că este un ofiţer bun, până când spală sângele.

13

Iată ce am crezut.

Prima parte... pentru că, sincer, sunt multe de parcurs şi nu pot să mă gândesc la asta timp îndelungat. Ar trebui să vă spun că unele lucruri ar putea părea un pic cam împrăştiate, dar asta doar pentru că *eu* am fost împrăştiată şi nu pot să jur că am reţinut ce s-a întâmplat exact când s-a întâmplat. Am vorbit cu diverşi martori (mama şi tata, Sophie, Andy, etc.) pentru a confirma declaraţiile, acolo unde am putut, şi am încercat să alcătuiesc o cronologie.

Ca la fiecare caz la care am lucrat, doar că eu am fost principalul suspect.

TSPT nu a apărut imediat. Adică, nu am ieşit din apartamentul acela din Mile End lătrând ca un câine. M-am curăţat şi mi-am dat declaraţia. M-am dus acasă şi m-am ghemuit, apoi am plâns pe umărul lui Sophie pentru câteva zile. Dar nu puteam să dorm şi apoi am început să am atacuri de panică. Jur, în zilele astea oricine le are şi, în unele cazuri, este nevoie doar de o ceaşcă de ceai şi un biscuit, dar am ştiut destul de repede că nicio cantitate de

respiraţii într-o pungă de hârtie nu avea să mă facă să mă simt mai bine.

Frisoane sau greaţă sau gândul că o să fac pe mine.

Furnicături peste tot.

Transpiram ca un violator şi simţeam că o să mă sufoc.

Doctorul meu m-a pus pe Prozac destul de repede (băgam în mine la ISRS), iar şeful meu şi şeful lui au fost amândoi grozavi în legătură cu asta. *Ai trecut printr-o încercare teribilă, Al. Ia-ţi nişte timp liber* – concediu medical plătit, iupi! – *şi hai să vedem dacă eşti pregătită să te întorci la muncă în câteva săptămâni.*

Câteva săptămâni au devenit mai multe, dar nu cred că au înţeles cu adevărat cât de rea devenise situaţia, până când a fost nevoie de mine din nou, atunci când nenorocitul care l-a tăiat pe Johnno urma să fie judecat.

Vedeţi, nu mă *deranja* să iau pastilele, dar nu era ceva deosebit de plăcut şi, destul de repede, am descoperit că o sticlă de vin roşu şi câteva joint-uri în fiecare seară îşi făceau treaba la fel de bine. Aşa că, pe lângă o cantitate imensă de pastile, am început să cumpăr în vrac de la Oddbins şi să scot zilnic reţete de la dealer. De două ori pe zi, uneori. Şi m-am simţit absolut grozav, sinceră să fiu, nu are rost să mă prefac. Panica şi teroarea de a mă pişa pe mine dispăruseră aproape complet şi am fost calmă pentru o vreme, cel puţin. Până când am aflat ce înseamnă cu adevărat să te trezeşti.

Aşadar, procesul...

Am fost martorul principal al acuzării, desigur, dar asta s-a schimbat curând, când doi detectivi care lucrau la caz au venit să treacă în revistă înfăţişarea mea viitoare în instanţă. Totul foarte simplu şi nici măcar oficial, fiindcă nu aveau voie să „antreneze" niciun martor şi au venit doar pentru a vorbi despre câteva dintre

întrebările pe care apărarea ar putea să mi le adreseze. Mai rău nici că se putea – eram cam pe la jumătatea unei mici beţii când au apărut ei, aşa că a durat doar câteva minute înainte ca „viitoare" să devină „nici în ruptul capului". Nicio şansă să depun mărturie, când nu eram în stare vorbesc, aşa că s-a hotărât că nu voi depune niciun fel de mărturie.

Am fost dezamăgită, pentru că voiam să fiu acolo pentru Johnno.

Îi cunoşteam pe amândoi acei detectivi, dar felul în care se holbau la mine în timp ce vorbeam cu ei, era ca şi cum nu mă cunoşteau deloc.

Nu a contat prea mult până la urmă, singura parte bună fiind că mizerabilul a primit ce a meritat, oricum. Aveau declaraţia mea originală, un cutter cu amprentele lui, şi hainele pătate de sânge, de care cretinul nu s-a gândit să scape.

Apoi, există o mare activitate oficială cu reprezentanţi ai Federaţiei de Poliţie şi alţii asemenea. Toată lumea era „şocată şi dezamăgită", dar nu era comportamentul aşteptat de la un ofiţer al poliţiei metropolitane – indiferent prin ce trecuse respectivul ofiţer – şi fiind inaptă să mă întorc la serviciu, nu le lăsasem prea multe opţiuni celor de la putere. Concediu plătit prelungit a devenit „pensionare medicală" şi chiar dacă au fost destul de amabili să nu mă aresteze pentru posesie, mi-au dat de înţeles că, de fapt, îmi făceau o favoare şi poate aş putea să le fac şi eu una, dacă nu aş face tam-tam despre asta.

Să îmi predau legitimaţia în linişte.

Pe atunci mi s-a părut destul de corect, presupun, şi fiind „pensionată medical" însemna că primeam o mică pensie utilă, dar tot mă enervează când mă gândesc acum la asta. Lipsa de simpatie sau înţelegere. Da, am avut o problemă cu băutura şi fumam mult

prea mult canabis pe lângă toate pastilele. De parcă toate astea nu au fost de ajuns – şi au fost mai mult decât suficient pentru majoritatea aşa-zişilor mei prieteni – a fost perioada în care am început să cred unele dintre lucrurile care m-au dus, în cele din urmă, la mila secţiei Fleet.

Poate că ar trebui să lăsăm toate aceste lucruri amuzante pentru data viitoare.

Ar trebui să menţionez, totuşi, că m-am transformat şi într-o mică paraşută. Până în acel moment-înainte de moartea lui Johnno, mă refer – am avut câteva relaţii mai lungi şi chiar am fost logodită la un moment dat, dar după aceea, odată ce băutura şi iarba au început să îşi facă efectul, am decis să mă dezlănţui cu adevărat şi să fac sex ocazional.

De ce nu, nu-i aşa?

Au fost o mulţime de nopţi sălbatice petrecute în cluburi şi baruri şi o mulţime de dimineţi mizerabile petrecute spunându-mi că nu o voi mai face niciodată după ce mă trezeam cu un ratat sau altul. Ştiţi ce este sindromul coiotului, nu? Când te trezeşti încolăcit în jurul unui străin şi ai prefera să îţi rozi propriul braţ, decât să îl mişti şi să rişti să îl trezeşti.

Eram foarte familiarizată cu asta. Cred că m-am lăsat păcălită de „Bună ziua, doamnelor" de mai multe ori pe atunci, deşi eu eram de obicei cea care căuta o aventură rapidă.

Partea cea mai proastă este că nu îmi amintesc nimic din sex.

Nici măcar un singur moment.

Probabil că tot a fost groaznic, dar totuşi...

Totul sună foarte sordid şi, credeţi sau nu, este aspectul din trecutul meu oarecum zbuciumat de care sunt cel mai puţin mândră. Asta probabil pe motiv de unde a dus o astfel de întâlnire. Şi la cine a dus.

Nici măcar nu îmi amintesc unde l-am întâlnit pe Andy, dar dimineaţa de după nu a fost la fel de oribilă ca de obicei şi a rămas prin preajmă până după-amiază. I-am povestit câte ceva despre mine, dar nu despre tot. Mi-a povestit despre slujba lui plictisitoare într-un birou şi îmi amintesc că m-am simţit destul de geloasă. Ne-am văzut de câteva ori după aceea şi, dintr-odată, ieşeam împreună. Restaurantele, pozele şi felicitările stupide de Ziua Îndrăgostiţilor.

Toate bune şi frumoase.

Aşa ar trebui să fie lucrurile, nu-i aşa?

Ştia exact în ce se băga, vreau să subliniez asta chiar acum. Ştia. Cum ar fi putut să nu ştie, pentru numele lui Dumnezeu, în starea în care eram atunci?

Când mi-a sugerat să mă mut în apartamentul lui, nu am fost convinsă că era o idee bună, dar Sophie cu siguranţă a fost. Trebuie să fi fost un coşmar să trăiască cu mine, aşa că nu o învinovăţesc că m-a încurajat.

„Un nou început", a spus ea.

Privind înapoi acum, este destul de amuzant, pentru că realizez cât de disperată era.

— Ar putea fi exact ce îţi trebuie, Al...

Nu a fost, şi ştiţi deja că lucrurile cu nu-aşa-de-drăguţ-cum-credeam Andy au luat-o razna foarte repede – înainte să îmi scot toate lucrurile din cutii, mai mult sau mai puţin – dar există tot felul de jocuri şi distracţii despre care nu ştiţi încă, şi cred că voi păstra cele mai picante detalii pentru următoarea parte.

Tăierea, măştile şi spitalul.

Complotul de a mă ucide.

Chiar nu vreţi să rataţi asta. Rămâneţi aproape.

14

La o jumătate de oră, sau cam aşa, după ce am vorbit cu Banksy, Marcus a bătut la uşa mea. Am strigat „du-te dracului”, care este reacţia mea standard, sincer, dar eram nervoasă că Banksy mi-a respins ideea de voluntar fals. Încă mai credeam că era ceva ce merita urmărit.

Marcus a bătut din nou la uşă şi de data aceasta nu a mai aşteptat un răspuns. Uşile de la dormitor pot fi încuiate şi avem cu toţii cheile noastre, dar majoritatea oamenilor nu se deranjează, pentru că intrăm şi ieşim toată ziua şi personalul trebuie să vină des pentru verificări. Fiecare dintre noi are un dulap mic în cameră, cu un lacăt. Acesta este util pentru orice obiecte de valoare, pentru că uneori telefoanele sau iPod-urile se rătăcesc, dar uşile în sine tind să rămână descuiate.

Marcus a intrat şi s-a aşezat ia capătul patului, ca şi cum am fi buni prieteni.

— Înapoi la OLY a spus el.

Observaţie la vedere. Nicio surpriză, dar nu m-a ajutat în starea în care eram. Este exact cum sună şi înseamnă ca o asistentă să fie cu ochii pe mine 24 de ore din 24. Să mă privească mâncând şi să mă urmărească la toaletă. Chiar şi noaptea va sta cineva la uşa pe jumătate deschisă a dormitorului.

— Bine, am spus. Cum zici tu.

Nu părea grăbit să plece, doar stătea acolo, jucându-se cu legitimaţia lui atârnată de cordonul vesel în culorile curcubeului.

— Este păcat, doar atât, a spus el în cele din urmă. Te-ai descurcat foarte bine.

— Nu suficient de bine pentru a fi trimisă acasă.

— *Păi,* oricum. Mai bine.

Încerca să fie amabil, văd asta acum. Vocea lui, ca întotdeauna, era joasă şi plină de îngrijorare. Asta nu m-a împiedicat să nu vreau să îl supăr şi să îi fac restul zilei la fel de groaznică cum urma să fie şi a mea.

—Poate că doar vă duc de nas pe toţi şi mă comport aşa cum vreţi voi, am zis. Spunând toate lucrurile corecte. Mi-am bătut tâmpla. Poate că aici sunt încă foarte distrusă.

— Dacă aşa stau lucrurile, singura persoană pe care o faci de râs eşti tu, a spus el. Evaluarea ta săptămânală este peste două zile, aşa că hai să vedem ce se întâmplă.

— Ştiu exact ce se va întâmpla, am spus. Ei bine, ştiu ce nu se va întâmpla.

— Nu crezi că *vrem* să te duci acasă?

Părea că vorbeşte serios, dar, uitându-mă la el, m-am trezit gândindu-mă la ce spusese Tony despre faptul că un membru al personalului este Creatura şi chiar dacă întreaga idee este cel mai nebunesc lucru pe care l-am auzit vreodată, am stat acolo o jumătate de minut încercând să îmi imaginez cum ar fi, dacă ar fi realmente adevărat.

— Vrem ca toţi pacienţii noştri să plece acasă, a spus el.

Am încercat să fabric un zâmbet.

— Ei bine, fie că sunt masiv distrusă sau nu, şi nu spun nici da, nici nu, vreau să spun că este treaba voastră să aflaţi asta.

— Nu este adevărat, a spus el repede. Poate că asta este treaba doctorului Bakshi, sau o parte din ea, dar noi, restul, suntem aici să vă ţinem în siguranţă.

— În orice caz... S-ar putea să fiu masiv distrusă, dar tu eşti cel care *arată* de parcă eşti. M-am aplecat mai aproape şi i-am studiat faţa. Arăţi epuizat.

A râs, cu blândeţe.

— Da, sunt foarte obosit Cu toţii suntem.

— Trebuie să te calmezi, amice. Nici măcar nu este miercuri la prânz.

— Nu ne permitem luxul de a ne calma, a spus el. În plus, Malaika este bolnavă astăzi.

Nu observasem că nu era prin preajmă.

— Agenţia nu a trimis un înlocuitor.

— Niciodată nu sunt suficiente parale, am spus eu.

El a dat din cap.

— Guvernele au memoria scurtă.

— Da, înţeleg ce spui. Nu a trecut mult timp de când Marcus şi sutele de mii de oameni ca el erau eroi. Salvatorii unei naţiuni. Eu am fost una dintre cei care au stat în faţa apartamentului, aplaudând în stradă.

— Niciodată nu am avut nevoie de aplauze. Marcus s-a ridicat în picioare. Ci de bani şi echipament adecvat. Patru asistenţi au murit în această unitate.

— Da, am spus eu. Finanţarea publică este un lucru care dintotdeauna a fost extrem de bulit. La fel şi în poliţie.

S-a oprit la uşă.

— Acesta este un alt lucru.

— Ce?

— Asta îmi spune că mai ai un drum lung de parcurs înainte să te faci bine. Faptul că vorbeşti despre poliţie. Se juca din nou cu legitimaţia lui stupidă. De parcă încă lucrezi pentru ei.

— Bine, acum chiar *poţi* să te duci dracului, am spus.

Nu a făcut-o.

— De ce îi puneai întrebările alea lui Femi?

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

— Dispariţia medicamentelor.

— Habar nu ai cum se rezolvă de fapt o crimă, nu-i aşa? Acum eram în genunchi pe pat, iar vocea mea mult mai tare decât a lui şi amândoi pumnii strânşi de plapumă. Probabil că tu crezi că totul se rezumă la camerele de supraveghere, telefoanele mobile şi toate prostiile astea tehnice, nu-i aşa? Adevărul este că nu contează câte chestii din alea ai, crimele sunt rezolvate pentru că oameni ca mine pun întrebări. Am inspirat adânc de câteva ori. Unul dintre pacienţii tăi a fost ucis, nu sunt sigură dacă eşti conştient de asta.

— Ce i s-a întâmplat domnului Connolly a fost cu adevărat oribil, a spus el Dar eu încă mai am pacienţi ca tine de care trebuie să am grijă şi să îi ţin în siguranţă. Şi-a luat din nou insigna şi a ridicat-o, de parcă nu o mai văzusem niciodată Aceasta este treaba mea.

— Bun, şi nu am nevoie ca tu să îmi spui mie cum să îmi fac treaba, corect?

— Nu este treaba ta, Alice.

Încă ţipam când a închis uşa.

După aceea mi-am răscolit plapuma şi pernele pentru o vreme, am aruncat salteaua pe podea exact aşa cum George şi Marcus făcuseră cu o seară înainte şi am răsturnat patul. Apoi, după ce nu am mai avut suflare şi după ce am pus totul la loc, m-am întins până când am simţit mai puţin că aş vrea să îmi bag pumnul prin fereastră.

Trebuia să mă pun pe picioare, pentru că erau multe de făcut.

A doua zi urma să încep să mă apuc de treabă ca lumea.

Erau o mulţime de oameni cu care să vorbesc şi nu duceam lipsă de întrebări pe care să le pun.

15

M-am trezit joi cu o stare de nervozitate şi ştiind că, dacă cineva îmi spunea fie şi un simplu bună dimineaţa, erau şanse foarte mari să îl rănesc serios. Tot ce îmi doream era să zgârii şi să lovesc ceva sau pe cineva. Nu ştiu dacă mi-au mărit dozele fără să îmi spună, dar o jumătate de oră după ce mi-am luat medicamentele de dimineaţă – luptându-mă cu dorinţa de a zbura prin geam la Femi – lucrurile s-au schimbat prea mult în cealaltă direcţie şi doar mergând la toaletă şi înapoi mă simţeam de parcă m-aş fi bălăcit prin melasă.

Când Donna a trecut pe lângă mine, părea că alerga.

Ştiam că dimineaţa va fi un eşec. Nu îi eram de folos nimănui, în sus şi în jos ca un yo-yo, aşa că m-am întors în pat.

Dacă totul va fi bine, mă voi apuca de interogări după-amiaza.

Pur şi simplu aşa se întâmplă uneori.

Puţin mai târziu, înainte de a avea ocazia să vorbesc cu cineva, Jamilah a plecat.

Nu este ca şi cum ar exista o fanfară când se întâmplă sau cineva ar face un anunţ oficial, aşa că, de cele mai multe ori, oamenii pleacă acasă sau sunt trimişi în altă parte fără să ştii. Pur şi simplu... nu mai sunt acolo. Dar câţiva oameni vorbeau despre asta când m-am trezit din nou, aşa că, atunci când femeia momentului a apărut în cele din urmă pe coridor, cu valiza ei pe rotile, eu şi câţiva dintre ceilalţi stăteam acolo să o vedem plecând.

Nu a fost în beneficiul anchetei mele, desigur. Era o persoană în minus cu care să vorbesc, un martor în minus care fusese pe secţie când Kevin a fost ucis, femeia cu picioarele nu fusese

niciodată în capul listei mele de suspecţi. Pur şi simplu nu mi-o puteam imagina furişându-se în camera lui Kevin şi acoperindu-i faţa cu o pernă. După cum am spus, nu ar fi fost mare efort, dar ea era prea... firavă. Mă îndoiesc că ar fi în stare să stranguleze un şoarece.

Când a fost la sas, dând mâna cu asistenţii, ne-am scos cu toţii pantofii şi ne-am bălăngănit picioarele în faţa ei. A fost ideea lui Lucy. Jamilah a zâmbit şi a dat din cap, dar nu cred că a înţeles gluma.

— Îi dau două săptămâni, a spus Ilias. Două săptămâni şi se va întoarce.

M-am dus la toaletă şi am plâns puţin după ce Jamilah a plecat.

Pentru mine, însă, nu pentru ea.

Da, ar fi fost frumos să rechiziţionez camera goală şi să o folosesc drept sală de interogatorii improvizată, cum a făcut-o Seddon, dar, cu niciun alt loc potrivit, a trebuit să mă adaptez repede. Să profit de oportunităţi. De asemenea, personalul începuse acum să se ia de mine, nu am vrut să fac mare caz despre asta oricum.

Trebuia să fac lucrurile în linişte, să fiu subtilă.

Nu mă pricep la niciunul dintre aceste lucruri.

După prânz, am văzut că Creatura, Plimbăreaţa şi Marele Gay Bob încă stăteau în sala de mese, aşa că m-am alăturat lor. Evident, una dintre asistente – de fapt, Mia – mi s-a alăturat.

Am stat şi am ascultat câteva minute.

— Cât de lung este coridorul acela? a întrebat-o Tony pe Donna. Ea a clătinat din cap. Oricât ar fi, cred că parcurgi kilometri pe jos în fiecare zi, nu-i aşa? Trebuie să fii foarte în formă.

Donna şi-a ridicat tricoul şi şi-a ciupit burta, luptându-se să strângă măcar un milimetru de grăsime între degete.

— Trebuie să dau asta jos, a spus ea, uitându-se în altă parte. Este dezgustător.

Tony a apucat o mână plină din burta lui considerabil mai mare.

— Poate că ar trebui să mă alătur. Trebuie să încep să mă pun în formă. Creatura vine după mine în curând, simt asta.

În timp ce Tony a început să îi povestească Donnei totul despre inamicul umbros pentru a mia oară, m-am furişat la Bob şi m-am aplecat aproape.

— Cum a mers cu poliţia zilele trecute? Am aruncat o privire spre Mia, care stătea la câteva mese mai încolo şi, din fericire, nu era absolut deloc atentă.

Bob a dat încet din cap.

— Cea care lua probele era un pic nebunatică, asta ştiu sigur. I-am dat numărul meu de telefon.

— Ce le-ai spus?

— La ce te referi?

— Cum ar fi, unde erai când s-a întâmplat?

— Când s-a întâmplat ce?

— Când Kevin a fost ucis.

L-am lovit cu pumnul în braţ. Trebuia să fie în glumă, dar am văzut cum a tresărit.

— Nu îmi amintesc. Mi-a făcut cu ochiul. Asta le-am spus.

— Sigur...

— Pentru că aveam o zi proastă şi chiar nu îmi aminteam.

— Adică îţi aminteşti acum?

Acum dădea din cap cu puţin mai mult entuziasm.

— Da. Mă uitam la televizor.

— Bine. Cu siguranţă a fost acolo când am plecat spre sala de mese. Mai mulţi dintre ei erau – Donna, Lucy şi Ilias, pentru început – şi ştiam deja că probabil asta îmi vor spune.

— Am vrut să schimb canalul, a spus Bob, dar Lauren nu a fost de acord. Era un film dincolo cu Gwyneth Paltrow şi ea este cea care vorbeşte despre fundul ei tot timpul, aşa că tare am vrut să îl văd. Lauren a spus că nu pot, totuşi. Îmi amintesc că stăteam acolo, uitându-mă la ceafa ei stupidă şi gândindu-mă cât de mult îmi doream să o lovesc.

— Ai auzit pe cineva spunând ceva despre Kevin? Ceva rău, vreau să spun... înainte să se întâmple?

Bob a ridicat din umeri.

— Întotdeauna se ceartă cineva, nu-i aşa? Ştiu că Lauren nu îl plăcea foarte mult.

— A spus de ce?

— Cred că o enerva, pur şi simplu. Şi-a coborât vocea. Odată se certau lângă sas şi am auzit-o spunându-i că este un efeminat cu două feţe... ceva de genul Dar toată lumea o enervează pe Lauren, nu-i aşa?

L-am văzut pe Tony ridicându-se pentru a-şi lua un pahar de apă. M-am ridicat şi m-am dus să îmi iau şi eu unul.

— Ciudată perioadă, nu-i aşa? O atmosferă ciudată, nu crezi?

— Aceeaşi poveste veche, a spus Tony.

— Da, dar acum, vreau să spun. După ce s-a întâmplat cu Kevin.

A dat pe gât o jumătate de pahar, apoi s-a uitat la mine. Cred că da.

— Cred că te simţi cam rău, totuşi.

— Chiar aşa?

— După bătaie şi după tot. Adică, aţi avut ocazia să vă împăcaţi înainte să...

— Acel incident nu a fost vina mea, a spus el. Poliţia m-a luat la întrebări în legătură cu asta zilele trecute şi le-am spus că nu a avut nimic de-a face cu mine.

— Cu siguranţă aşa părea de unde stăteam eu.

— Asta este o prostie. Deja începuse când am ajuns acolo, încercam să îi despart şi cineva mi-a dat un pumn... nici măcar nu îmi amintesc cine a fost, acum... doar mă apăram.

Începea să se enerveze puţin, aşa că am verificat dacă Mia se uita, dar era într-o conversaţie profundă cu George.

— Nu aveam de gând să stau acolo şi să mă las lovit, nu crezi?

— Bine, am spus eu. Este greu să iei ceva în serios, venind de la un tip care crede că o entitate demonică se poate deghiza într-o carte poştală, dar cu siguranţă părea că Tony spunea adevărul. Am simţit un fior de vinovăţie din cauza a ceea ce îi spusesem lui Seddon cu câteva zile înainte.

— Aşadar, cine a început?

— Nu sunt foarte sigur. Tony şi-a terminat apa şi a examinat paharul gol, de parcă ceva s-ar ascunde pe fundul lui. Lucy mi-a spus că s-a gândit că poate Kevin şi Shaun s-au luat la harţă şi a scăpat de sub control.

— Da?

— O ceartă între îndrăgostiţi sau ceva de genul.

Voi verifica cu Lucy. Nu i-am văzut niciodată pe Kevin şi Shaun să schimbe cuvinte conflictuale, aşa că, dacă asta a început marea ceartă cu câteva zile înainte de crimă, ar fi interesant să aflu de ce s-au certat cei doi.

— Totuşi, a fost foarte amuzant.

— Ce a fost?

Mi-a înfipt un deget în umăr.

— *Tu.* Stând pe scaunul ăla şi ţinând un mare discurs.

Dintr-odată nu m-am mai simţit atât de vinovată. Mă gândeam să vorbesc la telefon cu Seddon, să îi spun că am mai multe informaţii şi să îl adâncesc pe Tony şi mai mult în asta. Să îi spun lui Seddon că a mărturisit sau ceva de genul.

— Să faci legea, a spus Tony.

Pentru că puteam, nu-i aşa?

Dacă aveam chef, puteam să spun orice despre oricare dintre ei.

Ei ar fi negat, dar asta nu conta. Majoritatea oamenilor de aici sunt adesea prea drogaţi ca să îşi amintească ce au spus. Cei mai mulţi dintre ei nici măcar nu cred că ar trebui să fie aici, pentru numele lui Dumnezeu.

Acum Tony râdea, un *ha ha* adânc, enervant şi în cele mai bune momente, iar în acea clipă m-a făcut să vreau să îi sparg paharul cu apă în faţă. A arătat cu degetul şi a început să strige, astfel încât toţi ceilalţi din cameră să împărtăşească gluma. Bob a început şi el să râdă.

— Sunt un ofiţer de poliţie... îţi aminteşti? Tony urla şi încerca să îmi imite vocea. Sunt un ofiţer de *poliţie!*

Acum vedeam că Mia, împreună cu toţi ceilalţi, se uita. M-am hotărât că mai multe informaţii de atât nu puteam obţine de la Tony şi m-am îndreptat rapid spre uşă. Donna era deja pe cale să iasă, dornică să parcurgă nişte kilometri, aşa că am urmat-o pe coridor, am păşit lângă ea şi am început să umblu.

16

— Despre ce a fost vorba?, a întrebat Donna.

Eram încă nervoasă şi plimbarea în viteză nu mă ajuta să scap de tensiune.

— Doar Tony făcând mişto, am spus.

— Vrei să mă iau puţin de el? Să îi spun că sunt Creatura?

— Nu, este în regulă, am spus.

Parcursesem deja toată lungimea coridorului de trei ori până la CMD, ne-am întors şi am luat-o înapoi.

— Cred că este bine că încerci să afli ce s-a întâmplat, a spus Donna.

— Este important, am spus eu.

— Este evident că poliţia nu face nimic.

Nu ştiu de ce am simţit brusc nevoia de a lua apărarea unui serviciu care a considerat adecvat să mă dea afară.

Ceva adânc înrădăcinat care nu dispăruse în ciuda a ceea ce s-a întâmplat, presupun. Nu mă puteam gândi la un moment în care nu am vrut să fiu ofiţer de poliţie. Nici acum nu pot.

Am spus:

— Sunt sigură că fac tot ce pot. Durează să construieşti un caz, să întocmeşti o listă de potenţiali suspecţi şi să îi interogheze, să proceseze probele medico-legale.

— Ca în CSI?

Mi-am muşcat limba. Emisiunea aia stupidă este blestemul vieţii unui detectiv, inventează rahaturi şi le prezintă ca fiind evanghelice. Am văzut multe procese care s-au dus pe apa sâmbetei, pentru că juraţii au crezut că ştiau lucruri odată ce le-au

văzut la televizor. Pentru că erau prea proşti ca să ştie diferenţa între faptele medico-legale şi ficţiune.

— Vor putea afla exact cine a fost în camera lui Kevin, nu-i aşa? Donna a dat din cap.

— Nu neapărat.

— Pentru că în zilele noastre ai nevoie doar de o mostră de aer.

Aşa cum am spus...

Am trecut din nou pe lângă sălile de examinare, camera de terapie ocupaţională şi geamul cu medicamente. Din nou. Mia, care în mod clar îşi lua în serios îndatoririle de OLV, dar trăsese o linie la a ne urmări pe amândouă în sus şi în jos ca o idioată, îşi stabilise un post de observaţie în uşa de la biroul asistenţilor. Am trecut pe lângă camera de muzică şi camera 136, am luat-o la dreapta la sala de mese şi ne-am îndreptat spre sas.

Lauren a ridicat două degete din uşa toaletei.

Ilias a spus: „Proastelor" în timp ce treceam pe lângă el.

— Ai auzit ceva despre Kevin şi Shaun să se certe?

Donna a clătinat din cap.

— Ştii tu, marea ceartă?

A clătinat din nou din cap, cu ochii mari şi ficşi. Cu aceşti atleţi, totul ţine de concentrare.

— Dar medicamentele?, am întrebat. Ştii ceva despre dispariţia unor medicamente?

Ea a dat din cap în timp ce ne întorceam la sas şi începeam o altă tură. Mi-am accelerat ritmul pentru a ţine pasul cu ea.

— Medicamentele *mele,* a spus ea. Dispar tot timpul.

— Nu asta am vrut să...

— Ei bine, în orice caz, sunt luate. Imediat ce le aduc înăuntru, le confiscă. Hydroxycut-ul meu şi pastile de cofeină.

Târfa aia de Debbie mi-a luat chiar şi laxativele, pentru numele lui Dumnezeu. Îmi iau tot ce am nevoie cu adevărat, apoi îmi dau antidepresive şi Kwells ca să nu mai salivez, de parcă ar şti ce este mai bine. *Eu* ştiu de ce am nevoie, Al, pentru că este corpul meu. S-a uitat la mine şi a dat din cap, cu lacrimi în ochi. *Laxativele* mele...

În timp ce treceam din nou pe lângă biroul asistenţilor, am văzut-o pe Mia scriind ceva. În spatele ei, Marcus a arătat spre mine şi ceva s-a rupt. Am simţit-o, ştiţi? Ca o mică bombă care explodează înăuntru.

M-am întors spre Donna.

— De *ce faci* asta?

Donna a înghiţit în sec şi a început să umble şi mai repede.

— Serios, care este scopul? Mărşăluind în sus şi în jos pe acest coridor ca o nebună previzibilă, încercând să pierzi greutatea pe care nu ai luat-o pentru că nu mănânci nimic. La propriu, nimic. Te priveşti în oglindă tot timpul şi te gândeşti că arăţi grasă. Vreau să spun, serios. Toate prostiile pe care le spuneai noaptea trecută despre Kevin care s-a sinucis. Nici măcar nu vezi ironia din asta, nu-i aşa...?

M-am oprit ca să îmi recapăt suflul. Donna o luase înaintea mea oricum şi o puteam auzi plângând. Ilias se uita la mine, stând invers pe un scaun în faţa uşii camerei 136. A spus:

— Spune-i tu. Căţea slabă.

Dintr-odată m-am simţit groaznic că am supărat-o pe Donna şi am ştiut că trebuie să o las mai moale.

Să am timp să mă gândesc.

Medicamentele începuseră să îşi piardă efectul. Eram obişnuită cu senzaţia, ca şi cum apa din cadă se scurgea şi, sinceră să fiu, nu ştiam dacă era un lucru bun sau nu. Eram mai bună la toate astea, la a-mi face treaba, cu sau fără antipsihotice şi

inhibatorii selectivi ai recaptării serotoninei, sau ce naiba sunt ei? Nici nu mai eram sigură ce însemna „cu capul limpede". Am stat pe coridor uitându-mă la peretele galben bolnăvicios, gâfâind, ca un câine bătrân obosit şi mă întrebam ce ar crede Johnno despre asta.

Ştiind exact ce ar fi spus.

Ia o nenorocită de pauză... Îl vedeam pe Tony, ca de obicei, stând în picioare la ieşire, cu bagajele făcute, pe când mă îndreptam spre geamul cu medicamente. La fel de previzibil, era o persoană în faţa mea, care îşi aştepta reţeta de după amiază. Era în regulă, totuşi, deoarece Chelnerul era exact persoana pe care o căutam.

— Se pare că te-ai distrat cu acele camere, am spus. Sâmbăta trecută, după cină.

Graham a vorbit fără să se întoarcă, pentru că nu voia să rateze deschiderea geamului. S-a holbat la el pe tot parcursul conversaţiei noastre.

— Întotdeauna mă distrez.

— Doar la întâmplare, nu-i aşa?

— Cum adică... la întâmplare?

— Camera pe care ai oprit-o. Doar un accident faptul că sâmbătă seara s-a întâmplat să fie camera care acoperea coridorul bărbaţilor? Camera lui Kevin.

— Da, un accident, a spus Graham.

— Eşti sigur că nimeni nu a sugerat asta? Nu te-a întrebat nimeni dacă... poate ţi-ar plăcea să faci ceea ce faci, fix cu acea cameră?

— Pur şi simplu am ales-o pe aia. A tresărit şi şi-a scuturat capul. Nu mi-a plăcut cum arăta.

— Te roagă cineva vreodată?

I-a luat atât de mult timp să răspundă, încât nu eram sigură că a auzit.

— Uneori.

— De exemplu, când?

O altă pauză lungă. Graham s-a uitat la ceas. Şi-a băgat mâinile în buzunare, le-a scos din nou.

— Odată, cineva m-a rugat să pun mâncare pe camera de supraveghere din camera de muzică, pentru că altcineva cânta la chitară şi nu i-a plăcut, aşa că a vrut să intre acolo şi să o spargă. Să spargă chitara. Nu mă întreba cine a fost, pentru că nu îţi voi spune niciodată cum o cheamă.

Nu m-am deranjat, pentru că nu era important. Lauren, evident...

— Ai spus poliţiei despre asta?

— Da, a trebuit, nu-i aşa? A bătut în geam. Evident, cineva le-a spus că uneori umblu la camere, pentru că m-au întrebat tot felul de lucruri despre asta. Nu a fost foarte drăguţ, de fapt. Parcă m-ar fi acuzat de ceva.

— Cred că te-a supărat, am spus eu.

— Tu mă acuzi de ceva?

— Categoric nu, am spus.

A bătut din nou în geam.

— Bine, pentru că nu mi-ar plăcea asta.

Fereastra s-a deschis şi a apărut George, care a spus:

— Bună ziua, Graham. Mă bucur să te văd aici.

Graham a râs şi s-a sprijinit de tejghea, aşa că am ştiut că interogatoriul s-a terminat. Şi-a luat medicamentele ca un copil care îşi lua premiul.

— Mulţumesc, George.

Am făcut un pas înainte pentru a le lua pe ale mele, apoi m-am îndepărtat rapid.

— Nu, *eu* îţi mulţumesc, a spus George.

L-Plate era următoarea la rând, aşa că am zăbovit în timp ce ea şi-a luat pastilele. Doar antidepresivele de bază şi chestii de combătut sevrajul. Metadonă sau ceva. Ştiam asta, pentru că făcea o injecţie o dată pe lună pentru anxietate.

Eu nu suport acele, aşa că am optat întotdeauna pentru tablete. Uneori, dacă sunt norocoasă, primesc dispersabile pe cale orală, care sunt în principiu nişte pătrate foarte subţiri, care ţi se topesc pe limbă. Bun!

Am prins-o de îndată ce s-a îndepărtat de geam.

Şi-a ridicat mâinile.

— Prea aproape...

— Îmi pare rău, L. Mi-am ridicat şi eu mâinile în semn de scuze şi m-am dat puţin înapoi. Am vrut doar să te întreb... Am auzit că tu ştii de la ce a pornit marea bătaie cu câteva zile înainte să fie Kevin ucis.

— De la cine ai auzit?

— Nu contează, sincer. Ceva legat de o ceartă între Kevin şi Shaun?

— Oh, asta, da. Lucy s-a sprijinit de un perete şi a început să facă întinderi ciudate, ca şi cum ar fi exersat un fel de tai chi din secţia de psihiatrie. Purta un tricou Calvin Klein şi pantaloni de trening la fel ca mine, doar că eram al naibii de sigură că nu îşi cumpărase treningul de la JD Sports. Ei bine, sinceră să fiu, nu am auzit prea multe, iubito. Ţipau unul la altul după ultima şedinţă de terapie ocupaţională. Eu am fost acolo doar pentru că nu eram foarte mulţumită de ceea ce pictasem în acea zi şi încercam să repar puţin.

— De ce se certau?

— Nu încercam să trag cu urechea sau ceva. Vreau să spun, chiar nu încercam, aşa că am prins doar fragmente. Era ceva ce Shaun voia ca Kevin să facă şi Kevin nu a fost dornic. Shaun îi spunea că trebuie să o facă, că se prostea... cam asta a fost tot.

— Deci despre asta a fost cearta?

— Cine ştie ce a început-o, a spus Lucy. S-a oprit din întinderea stupidă şi s-a aplecat atât de aproape de mine, cum nu am văzut-o vreodată apropiindu-se de cineva. Crezi că a avut legătură cu motivul pentru care Kevin a fost ucis? O ranchiună sau ceva de genul?

— Încerc să pun cap la cap, am spus.

Şi-a ridicat braţele în sus, întinzând degetele spre plăcile tavanului, apoi a înclinat capul şi a şoptit:

— Am auzit că a fost vorba de droguri şi trebuie să spun că nu m-ar surprinde. Evident, îmi cunoşti trecutul, nu? Ei bine, adevărul este că înveţi să recunoşti la alţi oameni.

Ştiam la ce se referea. Ca şi poliţiştii care ştiu când cineva era dubios.

— Presupun că este un fel de radar gay pentru droguri. Lucy a râs, un chicotit prostesc şi subţire. Spuneam doar, întotdeauna am crezut că drogurile făceau parte din viaţa lui Kevin, într-un fel sau altul.

Nu i-am spus câtă dreptate avea. Din câte ştiam, eram încă singura persoană din secţie – singurul pacient, în orice caz – care ştia despre medicamentele descoperite în camera lui Kevin, şi cu siguranţă nu aveam de gând să îi spun despre asta. Un detectiv învaţă din timp că nu este inteligent să furnizeze unui martor orice informaţie care ar putea aduce prejudicii declaraţiei pe care urmează să i-o dea.

Lucy şi-a reluat exerciţiile, dând capul pe spate şi rotindu-şi şoldurile.

— Te ajută cu ceva, iubito?

Nu aveam nici cea mai vagă idee, în plus o observasem pe Mia plimbându-se prin faţa biroului asistenţilor. S-a oprit la câţiva paşi de noi şi a zâmbit, doar ca să îmi dea de înţeles că ştia exact ce puneam la cale.

În orice caz, în acel moment m-am bucurat mult să mă opresc pentru o vreme.

Încă nu sunt sigură dacă efectul medicamentelor începuse să treacă prea repede, dar mă simţeam ca şi cum o pătură leoarcă a fost aruncată peste mine. Nu era nici măcar ora două, dar am fost brusc obosită; epuizată, ca şi cum, atunci când am vorbit cu Donna, m-am plimbat de o sută de ori mai mult decât am făcut-o.

Acum îmi dau seama că a fost ceva mental – nu-i aşa că totul este mental? – pentru că eu făceam totul. În mod normal, la o astfel de muncă, aş fi lucrat ca parte a unei echipe de dimensiuni considerabile. Poate aş fi vorbit cu un singur martor, aş fi adunat declaraţii sau aş fi întocmit un raport despre o activitate mobilă suspectă, în timp ce Johnno, Banksy şi restul echipei erau ocupaţi să facă alte lucruri. Eu aş fi avut un singur lucru pe care să mă concentrez, o zonă a anchetei în care să îmi dedic toată energia, dar acum totul depindea de mine şi mi se părea puţin stresant, în cel mai bun caz.

M-am târât înapoi spre coridorul femeilor, gândindu-mă la cele trei persoane cu care mai voiam să vorbesc.

Marele Maestru, Mielul, Cântăreaţa.

Totuşi, va trebui să aştepte, pentru că în acel moment îmi era suficient de greu să pun un picior în faţa celuilalt.

M-am prăbuşit în camera mea şi am dormit opt ore.

17

Probabil nu veţi fi miraţi să descoperiţi că, odată ce terminăm cu cina şi medicamentele de după cină, cea mai populară activitate recreativă de seară, în acest loc, este să te aşezi în faţa cutiei de idioţi, şi nu doar din cauza poreclei adecvate. De fapt, nu cred că cineva de aici este un idiot, dar ştiţi ce vreau să spun. Mulţi oameni sunt probabil destul de deştepţi, spre deosebire de televizor, dar chiar dacă nu are cel mai mare ecran din lume sau cea mai largă selecţie de canale, este locul unde majoritatea dintre pacienţi ajung înaintea orei de culcare.

Se uită la ce se difuzează, se ceartă despre ce se difuzează sau ignoră ce se difuzează, dar sunt totuşi acolo.

Nu mă înţelegeţi greşit, *există* o varietate de alte pasiuni şi alte activităţi pe secţia Fleet. În afară de a privi pe fereastră la priveliştile uluitoare de pe A41, există ziare în fiecare zi şi, pentru cititori, o selecţie de cărţi în sala de terapie ocupaţională (dacă vă plac thriller-ele sau literatura pentru femei, care mie îmi place). Există câteva puzzle-uri (cu piese lipsă sau mâncate). Există Jenga, Cluedo şi Scrabble şi, bineînţeles, dacă preferaţi un hobby solo, există întotdeauna masturbarea, care, judecând după feţele echipei de curăţenie când schimbă aşternuturile în fiecare zi, rămâne veşnica favorită. Acum că mă gândesc la asta, în ceea ce priveşte petrecerea timpului liber, există adesea un grad de multitasking, şi spun asta cu încredere, pentru că am văzut odată pe cineva care se masturba în timp ce juca Scrabble

Dar televizorul este cel care tinde să unească pe toată lumea de aici, chiar dacă rareori au un cuvânt de spus în ceea ce priveşte programul vizionat şi, mi se pare că creatorilor *Gogglebox* le lipseşte un episod.

... iar într-un spital din nordul Londrei, Ilias, Donna şi Bob s-au aşezat să se uite la Bake Off. Este săptămâna patiseriei, iar concurenţii sunt... oh Doamne, nu... Donna aleargă în jurul canapelei, iar Ilias pare că îşi dă pantalonii jos...

M-am trezit simţindu-mă mult mai bine, dar şi nervoasă că am dormit Am înfulecat nişte chipsuri şi o cutie de prăjituri Jaffa pe care Banksy mi le adusese, deoarece, în afară de faptul că eram foarte înfometată, am preferat să nu îmi iau ultima tură de medicamente pe stomacul gol. După ce am linguşit-o pe Femi – care tocmai închisese geamul – să mi le dea după orele de program, m-am plimbat în camera TV, bine dispusă pentru asta.

În afară de Donna, despre care cineva mi-a spus mai târziu că plecase devreme la culcare pentru că era supărată, cam toată lumea era acolo, un lucru util.

Cel mai important, Ilias, Lauren şi Shaun erau acolo.

În faţă sunt două canapele din imitaţie de piele şi o varietate de scaune împrăştiate în spate. Câteva fotolii care aproape sigur au lucruri care locuiesc în ele şi o mulţime din cele albastre şi tari care ajung pe toată secţia. De obicei sunt aliniate în jurul pereţilor aici, dar de îndată ce televizorul este pornit, oamenii le târăsc în mijlocul camerei pentru a avea o privelişte mai bună. Există chiar şi câteva mese joase ici şi colo, pentru ca oamenii să îşi poată ţine ceaiul, nucile sau Fanta la îndemână.

Este destul de frumos, atât timp cât nu te deranjează pârţurile.

Toată lumea are locul lui, desigur, şi am văzut iscându-se conflicte de mai multe ori, dacă locul preferat este ocupat.

Lui Ilias îi place să stea în spate, de unde poate oferi un comentariu în gura mare dacă are chef sau, ocazional, poate arunca lucruri. Shaun preferă un scaun lângă uşă iar Lauren, ca de obicei, se afla în poziţie privilegiată pe o canapea din faţă, cu pumnul ei gras înfăşurat în jurul telecomenzii, de parcă ar fi un sceptru. Sau o şosetă plină de bile de snooker.

Am tras unul dintre scaunele goale şi m-am aşezat lângă Ilias.

— Ce se difuzează?

— Toate sunt o porcărie, a spus Ilias. S-a holbat la mine, suspicios. Nu ai fost la cină.

— Am dormit.

A mârâit, apoi şi-a pus mâinile în jurul gurii, de parcă nimeni nu l-ar fi auzit strigând altfel.

— Schimbă!

Lauren a ridicat un deget.

— De ce îţi pasă, dacă toate sunt o porcărie?

— Este vorba de cum-se-spune... principiu, a spus Ilias. De ce ar trebui ca vaca aia să decidă la ce porcărie să ne uităm?

Am stat şi ne-am uitat câteva minute. Câţiva bucătari într-o excursie. De fapt, nu a fost neplăcut.

— Eşti aici cam de când sunt şi eu, am spus.

— De mai mult. Părea mândru de acest fapt şi a spus-o din nou, dorind să se asigure că ştiu. Am fost aici în noaptea în care te-au adus. A scos un râset jos, flegmatic. Strigând despre lumini în grădină, muzică amuzantă şi toate alea.

Am ignorat asta, am stat câteva secunde şi am dat din cap.

— Are sens, fiindcă întotdeauna ştii ce se întâmplă în acest loc. Cine cu cine se încurcă, cine are o problemă cu ceva, toate

astea. Eşti mereu cu urechile lungite. M-am uitat la urechea lui în timp ce spuneam asta. Uriaşă, cu fire lungi şi negre, de parcă ar fi fost un hobbit.

Ilias s-a aşezat pe spate, zâmbind şi fredonând de plăcere, încântat că cineva îi remarcase în sfârşit contribuţia.

Am profitat de ocazie ca să arunc o privire spre Malaika Stătea într-un colţ, lângă o ferigă de plastic mai puţin realistă, care sunt dispuse peste tot ca să nu ne pierdem legătura cu lumea naturală.

Un informal cu care nu vorbisem niciodată stătea pe canapea, lângă Lauren, aşa că mi-am pornit tonul ameninţător şi i-am spus să se mute, i-am spus că era în *nenorocitul* meu de loc. M-a înjurat puţin-ignorând şuşoteala furioasă din partea lui Lauren – apoi s-a ridicat în picioare şi, cu coada ochiului, am văzut-o pe Malaika făcând acelaşi lucru.

— Este în regulă. M-am întors şi i-am zâmbit inocent. Chestia este că nu prea văd de acolo din spate...

Malaika s-a aşezat şi eu la fel.

Fără să îşi ia ochii de pe ecran, Lauren a mutat telecomanda în mâna care era cea mai departe de mine. A spus:

— Nici să nu te gândeşti.

Să scot ceva de la Lauren avea să fie greu, ştiam dintotdeauna, dar mă gândisem la asta. La cel mai bun mod de a o aborda. M-am aplecat şi am început să cânt încet.

— Este atât de ciudat... că nu mai vorbim. Am zâmbit, dar ea nu a reacţionat. Cliff Richard, am spus. Cea mai bună piesă a lui, dacă mă întrebi.

Ea s-a întors spre mine.

— Vorbeşti serios? Ce zici de „Congratulations”? De „Wired for Sound”? A dat din cap, dezgustată. Eşti o cretină.

— Este adevărat totuşi. M-am întors înapoi la ecran, ca şi cum nu îmi păsa de niciun fel. Obişnuiam să vorbim. S-a întâmplat cu siguranţă, odată ca niciodată, că eu şi Lauren am schimbat vorbe mai des decât o făceam acum, chiar dacă majoritatea vorbelor aveau cinci litere în ele.

Am aşteptat. Cei trei bucătari – unul dintre ei fiind Gordon Ramsay – se aflau undeva în sudul Americii, certându-se despre cel mai bun mod de a prăji un porc.

— Despre ce vrei să vorbim?, a întrebat Lauren.

Nu prea vedeam rostul să o iau pe ocolite.

— De ce nu ţi-a plăcut de Kevin?

— Cine spune că nu mi-a plăcut?

— Un efeminat cu două feţe. Aşa am auzit că l-ai numit.

— Şi? A ridicat din umeri. Asta nu înseamnă că l-am ucis, nu-i aşa? S-a uitat la mine. Asta încerci să afli, nu-i aşa? Nenorocita Miss Marple.

Oricât de urâtă ar fi fost, Lauren avea un cap decent pe umeri. Era singura care îşi dăduse seama cu adevărat ce aveam de gând. Sau care m-a lăsat să ştiu că şi-a dat seama, în orice caz. A fost rândul meu să ridic din umeri.

— Ai vreun suspect, nu-i aşa?

— Este cam devreme pentru asta, am spus. Este doar o chestiune de a aduna informaţii în acest stadiu.

Ea a spus:

— Ooh, de parcă ar fi fost impresionată. S-ar putea să fi fost despre unul dintre bucătari, dar sunt destul de sigură că mă lua peste picior.

— Deci, de ce era un efeminat cu două feţe?

— Pentru că întotdeauna încerca să pară aşa un om nevinovat... ca şi cum ar fi fost o victimă. El şi iubitul lui. Şi-a

smucit capul spre uşă, unde Shaun stătea singur. Visul tânărului îndrăgostit, acolo. Ei bine, noi suntem cu toţii victime la ceva, amice, de aceea suntem aici. Aşa că eu una refuz să cred aşa ceva. Şi-a tras nasul, a băgat ceva în gură şi l-a înghiţit.

— Se ocupa cu tot felul de lucruri.

— Cum ar fi?

A zâmbit şi nu avea o privire bună.

— Au găsit chestii în camera lui.

— Ce chestii?

A zâmbit din nou.

— Crezi că eşti singura de aici care ştie ceva?

— Cine ţi-a spus?

— Mi-a spus una dintre asistente. Sunt aici de ceva vreme şi ele ştiu că nu mă duc să bat din gură ca alţii. Nu pot spune că am fost surprinsă. În legătură cu medicamentele, vreau să zic.

Nu am spus nimic.

— Este periculos să intri în jocul ăsta.

Aveam tot dreptul să fiu nervoasă că nu eram singura care ştia despre medicamente, care avea informaţii din interior, dar încă sunt nervoasă pe mine pentru că am lăsat să se vadă. Strângând dinţii, am spus:

— Tu unde erai atunci când s-a întâmplat? Te-ai dus pe coridorul bărbaţilor în acea noapte?

— Isuse, dragă, eşti cam disperată acum, nu-i aşa?

— Deci nu ai de gând să răspunzi?

— Fără comentarii. Acum se bucura de ea însăşi. De parcă ea era cea care stătea în lojă. Cum îţi place asta?

Nu mă puteam gândi la o altă modalitate de a recâştiga avantajul şi, înainte să îmi dau seama, eram în picioare şi mergeam să mă pun – foarte deliberat – între ea şi ecranul televizorului. Au

fost una sau două huiduieli şi câte un strigăt de nemulţumire de la fanii celor trei bucătari, dar am văzut imediat că am obţinut reacţia pe care mi-o doream de la Lauren.

— Mişcă-te, a spus ea.

— Obligă-mă, am spus eu.

Malaika şi-a lăsat revista deoparte şi s-a ridicat în picioare. Debbie a apărut în pragul uşii.

Lauren nu a ezitat. S-a ridicat în picioare şi imediat ce a început să se îndrepte greoi spre mine, m-am ferit, am trecut repede pe lângă ea, am apucat telecomanda pe care o lăsase în urmă pe canapea şi am schimbat canalul.

— Eşti moartă, a spus ea.

Am profitat din plin de cele câteva secunde pe care le aveam înainte ca Malaika sau Lauren să ajungă la mine, recunoscând aplauzele şi ovaţiile din partea lui Ilias. A fost minunat. Am ridicat ambele braţe, de parcă aş fi câştigat ceva, apoi i-am aruncat telecomanda lui Lauren înainte de a-mi croi drum printre scaune şi de a mă aşeza frumos şi liniştit lângă Shaun.

Am aşteptat vreo zece minute, până când totul s-a liniştit.

Până când Debbie s-a întors la biroul asistenţilor şi Malaika era sigură că lucrurile s-au calmat. Până când programul cu bucătarii s-a terminat şi Lauren a făcut un spectacol în a schimba canalul, ca să ne putem bucura cu toţii de *Celebrity Botched Up Bodies.*

— Ce mai faci, amice?, am întrebat.

— Bine, cred.

Shaun s-a uitat la podea şi a început să se scarpine cu furie în cap, ca şi cum părul său ar fi fost plin de furnici. A mârâit din cauza efortului. Nu a fost niciodată uşor să vorbeşti cu el, dar s-a închis şi mai mult în sinea lui în zilele de când Kevin a murit.

Doliu, am presupus, dar ar fi putut fi cu uşurinţă altceva. Încă mă gândeam la ce îmi spusese Ilias despre o ceartă mare, despre faptul că Kevin se simţea prins în capcană.

— Haide, ştiu cum te simţi. Este mai bine dacă te descarci puţin, amice. Ce spune mereu doctor Bakshi, nu-i aşa?

Shaun a dat din cap şi s-a scărpinat.

O femeie la televizor îşi arăta perechea oribilă de sâni falşi.

— Chestia este, Shaun, că poliţia m-a rugat să îi ajut la anchetă. De genul, o persoană în plus din interior.

— Da? A ridicat degetul mare. Asta este destul de mişto, Al.

— Da, dar asta înseamnă că trebuie să îţi pun câteva întrebări, dacă nu te deranjează.

A mormăit ceva care mie mi-a dat de înţeles că era în regulă.

— A fost totul bine între tine şi Kevin?

— Bine?

— Înainte de ce i s-a întâmplat, vreau să spun?

— A fost bine. Mormăia şi privitul la podea nu mă ajuta, aşa că a trebuit să mă aplec ca să aud ce spunea.

— Doar că am auzit că v-aţi certat...

Acum s-a uitat în sus, de parcă ar fi fost electrocutat sau ceva de genul.

— Este în regulă, am spus eu. Nimeni nu are ocazia să spună cuiva decedat lucrurile pe care ar fi vrut să le spună. Uneori, ultimele lucruri pe care le spui unei persoane dragi nu sunt... amabile, dar aşa se întâmplă. Nu te lăsa doborât de asta.

Shaun dădea din nou din cap.

— Nu te grăbi, am spus.

— Ne certam în legătură cu medicamentele, a spus el în cele din urmă. Era încă linişte, dar deodată a început să vorbească incontrolabil. Ne certam tot timpul Avea aceste medicamente, o

mulţime, iar eu îi spuneam că este o prostie. L-am implorat şi l-am implorat... l-am spus că va sfârşi prin a merge la închisoare şi că nu se va putea face bine, iar eu aş fi blocat aici şi nu ne vom mai vedea niciodată.

S-a oprit brusc, iar mâna cu care nu se scărpina a dus-o la gură.

— De unde a luat medicamentele, Shaun? Am aşteptat, apoi m-am aplecat să îi pun o mână pe braţ şi am început să frec. Haide, te descurci foarte bine. Eşti foarte curajos, amice. Freacă, freacă, freacă. De unde le-a luat, Shaun? Continuă să spui numele subiectului, pentru a-i câştiga încrederea. A fost cineva care i le aducea?

Apoi i-am văzut ochii mărindu-se brusc, agitaţi şi ficşi, şi m-am întors să văd la ce se uita.

— Nu, nu Malaika... nu este... vrei să spui că le-a primit de la cineva de aici? La asta te referi, Shaun? Cineva de aici...

M-am oprit pentru că am văzut ce urma. Arăta îngrozit şi degetul acela însângerat era apăsat pe bărbie.

— Voi muri? Voi muri? Voi muri?

Am încercat să îl fac să tacă, dar volumul a crescut şi a crescut, până când a răsturnat scaunul în timp ce se zbătea în picioare.

— Voi muri? *Da?*

Malaika venea spre noi din cealaltă parte, iar eu încercam să mă ţin de el.

— Nu, bineînţeles că nu vei...

— VoimuriVoimuriVoimuri? *Voi Muri?*

Acum ţipa deja, iar ceilalţi oameni din cameră erau deja în picioare, unii dintre ei vizibil supăraţi şi se îndepărtau, lipindu-se de perete.

O puteam auzi pe Lauren strigând:

— Vrea cineva să îi închidă gura ticălosului ăluia mic?

După ce mi-a cerut să mă îndepărtez, Malaika făcea tot ce putea, dar pentru prima dată, cuvintele ei blânde de liniştire păreau să înrăutăţească lucrurile. Vedeam teama sinceră pe chipul ei, apoi uşurarea când Debbie a venit repede pentru a prelua conducerea.

— Ce s-a întâmplat, Shaun? Debbie stătea acolo, scuipatul îi zbura pe faţă şi pe gât în timp ce el întreba şi întreba, ţipa şi implora. Debbie a închis ochii şi a suspinat.

— Da, a spus ea, în cele din urmă. Da, cred că vei muri. De fapt, chiar mă îndoiesc foarte mult că vei reuşi să ajungi până la ora culcării.

Shaun s-a oprit imediat şi a îngheţat de parcă fusese pălmuit.

Apoi a căzut pe podea, ca şi cum ar fi primit un glonţ în ceafă şi a început să se zbată şi să ţipe în timp ce Malaika a apăsat alarma, iar Marcus şi George s-au grăbit să elibereze camera.

18

Iată ce am crezut.

Partea a doua... şi nu am de gând să îmi pierd timpul sau pe al vostru, aşa că vă spun din start că a început cu luminile de la capătul grădinii. Lumini slabe pe care le vedeam pulsând printre copaci de la fereastra dormitorului meu. Le observasem de câteva ori când locuiam cu Sophie şi ea spunea că sunt doar maşini care trec sau lămpi din casele de vizavi. A râs şi a spus că poate ar

trebui să mă gândesc la câţi bani puneam în buzunarul dealerului în fiecare săptămână, dar eu nu eram convinsă. Puteam să simt că era ceva mai mult de atât, ceva mai mare. Am auzit muzică, de asemenea, dar nu aş putea zice cu siguranţă ce; niciodată un cântec pe care să îl recunosc sau un instrument pe care să îl pot identifica cu adevărat. Doar un fel de muzică ciudată pe care nu o mai auzisem până atunci.

Am ştiut că trebuia să o aud.

Am simţit că cineva mă privea.

Acasă la Andy lucrurile s-au înrăutăţit foarte repede, noaptea târziu de obicei, şi mi-a spus ce îmi spusese şi Sophie. Aşa că, în cele din urmă, am încetat să îi mai povestesc şi probabil a crezut că am uitat de toate, în plus, totul a fost preluat de tăieturi pentru o vreme.

Le mai întâlnisem la locul de muncă o dată sau de două ori. Fete tinere, de obicei cu cicatrici pe braţe şi picioare, ca nişte trepte pe o scară şi, pentru că nu ştiam mai bine atunci, m-am întrebat mereu de ce.

O întrebare stupidă.

Era o... amorţeală, presupun, o incapacitate de a simţi ceva. Era agonia de a fi ignorat. Dar simţeam întotdeauna lama pe braţul meu, totuşi (un cutter destul de des, ce ironie), şi nici măcar un idiot ca Andy nu ar fi putut ignora şerveţelele pătate de sânge pe podeaua din baie. Aşa că, da, am petrecut o grămadă de timp la Urgenţe şi au fost multe lacrimi şi o mulţime de ţipete, dar am crezut că cicatricile mele arătau destul de mişto şi oricât de multe zile treceau fără să spun nimic sau fără să ies din casă, nu am încetat niciodată să fiu vigilentă. Am fost mereu conştientă că erau oameni care aşteptau acolo în întuneric, pe care nu îi puteam vedea, care mă supravegheau.

Apoi *chiar* am început să îi văd şi atunci a început toată treaba cu măştile.

Pe scurt (o spun înainte să o spuneţi voi), îi vedeam pe aceşti oameni în fundalul emisiunilor de televiziune. În mulţimi sau trecând printr-un loc. Erau toţi oameni pe care am ajutat să îi închidă la un moment dat.

Un tip care şi-a omorât soţia cu un ciocan, o femeie care şi-a înecat ambii copii în baie, un violator care a atacat femei în faţa staţiilor de metrou. Eu doar stăteam pe canapea cu Andy, mâncam chipsuri şi îi vedeam în fundal, pretinzând că sunt figuranţi sau cum li se spune. Chestia este că ştiam că nu erau de fapt *ei.* Erau oameni pe care nu îi cunoşteam şi care purtau măşti – oameni conectaţi la lumini, la muzică şi la supraveghere – deghizaţi în aceşti infractori din trecutul meu.

Stând la capătul barului în Queen Vic.

Sau într-un restaurant în *MasterChef.*

Sau în *Made in Chelsea,* stând la o masă într-o cafenea.

Pe atunci petreceam mult timp pe internet – bine, încă mai petrec mult timp pe internet – dar exact de asta aveam nevoie, fiindcă mi-am dat seama că nu eram singură şi credeţi-mă, asta a fost enorm. Existau o mulţime de alţi oameni într-o multitudine de camere de chat, o mulţime de oameni în videoclipuri de pe YouTube, toţi spunând că *este un rahat înfricoşător* şi vorbind despre organizaţiile anonime care orchestrau acest gen de lucruri. Vorbeau despre grupuri nemiloase şi puternice, capabile de orice şi foarte bine conectate. Societăţi secrete care supravegheau şi aşteptau, apoi acţionau împotriva celor pe care îi considerau o ameninţare.

Acesta a fost singurul lucru pe care nu l-am înţeles niciodată cu adevărat. Chestia cu care mi-am petrecut fiecare zi, încercând să o descifrez. Nu puteam să îmi dau seama *cum* eram eu o ameninţare pentru cineva, dar ştiam mai cert decât orice că *eram* şi că într-o bună zi, cât de curând, vor veni după mine.

Îi simţeam cum se apropie.

Oamenii din spatele acelor măşti se uitau fix la mine, nici pe departe preocupaţi că i-am văzut pentru ceea ce erau. Parcă se bucurau: *Acesta este un avertisment despre care nu poţi face nimic.*

Totuşi, nu aveam de gând să mă las manipulată. Nu aveam de gând să mă las să devin victima cuiva, fiindcă nu pentru aşa ceva m-am antrenat.

Dar... trebuie să îţi cunoşti inamicul, nu?

Cred că ar trebui să spun că acesta este momentul în care lucrurile... au luat-o puţin razna.

Într-o zi m-am ridicat din pat, am fumat o ţigară şi mi-am dat seama că trebuie să fie oameni în viaţa mea care făceau parte din asta. A devenit orbitor de evident şi m-am simţit foarte prost că nu am realizat mai devreme. Cum puteau aceşti oameni, care voiau să mă rănească, să o facă fără să îi recruteze pe cei apropiaţi?

Cei care păreau mereu atât de îngrijoraţi şi îmi spuneau să reduc din *asta* şi să nu mai fumez *aia* şi, ştiţi voi, poate ar trebui să mă gândesc să îmi cresc doza de medicamente.

Ei.

Am fost aşa o proastă.

Câţiva oameni au râs când i-am confruntat în sfârşit, ceea ce m-a înfuriat şi mi-a confirmat suspiciunile. Sophie părea foarte tristă, dar ştiam că era doar pentru că o demascasem. Pentru că îi vedeam aşa cum erau.

Mama mea a refuzat să se implice, oricât de mult îi spuneam că ştiam cine este ea cu adevărat, şi îmi amintesc sunetul tatălui meu plângând la telefon când l-am întrebat cum a putut să îşi trădeze copilul şi cum s-a simţit să îşi vândă sufletul.

Mă ocupam de asta. Eram cu un pas înaintea jocului.

Îmi amintesc şi acum privirea lui Andy în noaptea în care totul a început. Stătea liniştit şi se uita la fotbal când am intrat şi i-am spus că trebuie să plecăm. Oricum nu era într-o dispoziţie prea bună, pentru că Arsenal era condusă cu un gol, dar a pus pe pauză televizorul şi m-a urmat în bucătărie, a stat şi s-a uitat la mine ca un idiot în timp ce eu adunam toate cuţitele.

M-a întrebat ce fac.

Mi-a spus să pun cuţitele la loc şi să mă calmez.

— Ei vin, i-am spus. De ce nu părea deranjat? De ce mai stătea acolo? Vin să ne omoare chiar acum şi trebuie să plecăm de aici.

A intervenit doar când a încercat să ia cuţitele de la mine şi în secunda următoare ne băteam pe podeaua bucătăriei, el vorbind despre poliţie şi eu strigând că se purta prosteşte, pentru că trebuia să ne protejăm.

Încercam să îl protejez pe el, lucru exagerat de nobil din partea mea, pentru că ştiam că era implicat în asta.

Oricum, cred că sunt mai puternică decât Andy şi cu siguranţă mă simţeam mai puternică decât în mod normal, în acel moment. Toată chestia cu luptă sau fugi, cred, şi eram hotărâtă să le fac pe amândouă. A fost destul de uşor să îl resping, iar când a încercat să ia din nou cuţitele de la mine – cu mare grijă, trebuie să menţionez – m-am întins după sticla de vin pe jumătate goală de pe blat, pentru că nu îmi dăduse de ales.

Nu încercam să îl rănesc.

Dar dacă ai fi fost nevoie, nu m-aş fi gândit de două ori.

Era mult vin roşu peste tot şi sânge, dar nu mă puteam gândi prea mult la asta, deoarece, evident, trebuia să caut în restul casei pentru a încerca să găsesc mai multe arme. Înfăşurasem cuţitele într-un prosop de bucătărie ca să le pot duce, dar în timp ce încă scotoceam prin cutia de scule, Andy a reuşit să se târască înapoi în sufragerie, să ia telefonul şi să sune după ambulanţă. Ambulanţa a venit însoţită de o maşină de poliţie şi, după ce Andy le-a spus poliţiştilor că nu vrea să depună plângere – presupun că ar trebui să îi fiu recunoscătoare pentru asta, amândoi am fost duşi la spital.

Una dintre asistentele de la Urgenţe ne-a recunoscut.

A făcut o glumă despre un card de fidelitate.

Oricum, în timp ce Andy era supus unei radiografii şi cusut, eu eram într-o altă cameră, unde eram evaluată de nişte psihiatrii şi de alţi doi tineri nu-ştiu-ce din echipa de sănătate mintală. Nu au reuşit să mă înşele, desigur, pentru că învăţasem să recunosc oamenii care făceau parte din complotul de a mă ucide. Le-am spus că toată treaba cu cuţitele a fost doar pentru că nu dormisem de două zile, dar bineînţeles că nu au ascultat, pentru că nu au vrut. Se uitau doar şi refuzau să răspundă la întrebările mele despre organizaţia în care ştiam foarte bine că sunt implicaţi, dar oricum, câteva ore plictisitoare mai târziu – cu tatăl meu la telefon plângând (din nou), în calitate de familie – se completau formulare, se dădeau telefoane şi, după câteva ore, mă aflam în spatele unei alte ambulanţă şi eram pe drum.

Aici.

Fleet dulce Fleet.

După cum am încercat să explic, poate că am încurcat câteva lucruri, detaliile ciudate, dar niciun nume nu a fost schimbat pentru a-i proteja pe cei care s-ar putea sau nu să fi fost nevinovaţi.

Aceasta este o relatare corectă a modului în care totul a decurs şi chiar dacă nu îmi amintesc întotdeauna cu exactitate *ce* s-a întâmplat şi când, nu voi uita niciodată cum mă simţeam în acel moment.

Asta este ceea ce credeam.

Credeam. La timpul trecut.

În cea mai mare parte.

19

Nu sunt prea multe motive pentru care aş aştepta vreodată cu nerăbdare evaluarea mea săptămânală. Am trecut deja prin şase prostii din astea şi discuţia nu se schimbă niciodată prea mult, iar rezultatul este mereu acelaşi. Practic, nu ar trebui să încep să împachetez încă. Vinerea aceea totuşi, după conversaţiile pe care le avusesem în zilele precedente, eram moderat de entuziasmată de perspectiva de a sta într-o cameră cu mai multe persoane capabile cel puţin să lege o propoziţie, dintre care nimeni nu era sărită de pe fix.

Nimeni. Vedeţi *ce* zic.

Tot ce vreau să spun este că uneori îţi lipseşte doar să vorbeşti.

Erau suspecţii obişnuiţi adunaţi în CMD, deşi au dat la o parte biroul mare folosit pentru şedinţe de personal şi audieri speciale. Sau pentru interogatorii ale poliţiei. Evaluările erau ceva mai informale, o discuţie mai mult decât orice altceva, iar asta

însemna cercul de scaune de încredere, mult îndrăgit de drogaţi, alcoolici şi alţi împătimiţi de terapii de grup de pretutindeni.

De oameni care au nevoie să *împărtăşească.*

Ca de obicei, odată ce m-am aşezat, au pierdut câteva minute prezentându-se oficial pentru înregistrare. O cameră de filmat este montată într-un colţ, bineînţeles – nu este una la care Graham a reuşit să ajungă încă, din câte ştiu eu – aşa că bănuiesc că sesiunile sunt de fapt filmate. Poate, când voi ieşi în sfârşit, mă vor trimite acasă cu o copie a celor mai măreţe momente de nebunie, drept suvenir, cum ai pleca de la Chessington World of Adventures cu o poză cu tine ţipând pe un *roller-coaster.* O amintire a unui moment fericit, pe care o poţi preţui pentru totdeauna. Oricum... Bakshi era prezentă, evident, la fel şi Marcus şi Debbie, şi un psihiatru stagiar care a spus că se numeşte Sasha şi apoi nu a mai vorbit pentru tot restul timpului cât am stat acolo. Ca de obicei, mi se spusese că aş putea avea un prieten sau un membru al familiei cu mine, dar am decis să nu o fac. În afară de faptul că mama şi tata urmau să mă viziteze mai târziu în acea zi, oricum, ultima dată când au fost acolo la o evaluare, nu a mers bine.

Îi spusesem lui Marcus că nu aveam nevoie de niciun ajutor ca să o dau în bară.

Când personalul a terminat să îşi rostească numele şi să le spună oamenilor care ştiau deja cu ce se ocupă... *cu ce se ocupă...* Bakshi s-a uitat la mine cu nerăbdare.

— Oh, eu sunt Alice, am spus. Sunt un caz pierdut.

Nimeni dintre cei cunoscuţi nu a reacţionat, dar am obţinut un zâmbet de la Sasha.

Marcus a început prin a trece în revistă dozele actuale ale medicamentelor pe care le luam şi a confirmat că medicamentele respective fuseseră luate şi păreau a fi eficiente.

— Este foarte bine, a spus Bakshi. A scris ceva şi apoi s-a uitat la mine peste nişte ochelari destul de şic. Deci, cum te simţi, Alice?

— Nemaipomenit, am spus eu. Merg înainte, mulţam.

— Mă bucur să aud asta. Trebuie să spun că nu sunt atât de încântată să aud despre unele dintre lucrurile pe care le-ai discutat cu ceilalţi pacienţi. S-a uitat la Marcus. Cu unii dintre angajaţi, de asemenea. A aşteptat, dar eu am privit-o doar. Punând întrebări despre una şi alta... evenimentele tragice de sâmbăta trecută... ca şi cum ai lucra încă pentru poliţie.

Începusem să mă enerveze serios auzind acelaşi lucru şi chiar nu voiam să vorbesc despre asta. I-am spus lui Bakshi atât.

— Voi spune totuşi următorul lucru. M-am aşezat în faţă. Nu suntem noi mereu încurajaţi să ne agăţăm de cine suntem? Lucruri de genul acesta. Cât de important este să ne amintim oamenii care eram înainte de a ne îmbolnăvi? Se pare că spuneţi un lucru într-o zi şi apoi ridicaţi ştacheta sau mai ştiu eu ce.

Am observat că Sasha a notat ceva, ceea ce m-a bucurat enorm de mult.

— În mod normal, aşa ar fi, a spus Bakshi. Dar poate fi periculos, dacă lucrul pe care îl făceai înainte este cel care a dus la apariţia bolii în primul rând. Unul dintre primele lucruri pe care mi le-ai spus a fost că, tot ce s-a întâmplat a început când lucrai în poliţie. Moartea detectivului ofiţer Johnston. Se uita în jos la notiţele ei. Notiţele *mele.* TSPT şi aşa mai departe.

Nu am avut nicio replică inteligentă.

Mă gândeam la Johnno şi la tot sângele care se scurgea printre degetele mele.

Era timpul ca Marcus să intervină.

— Alice, doctor Bakshi vrea să spună că este în regulă să gândeşti ca cineva care lucrează cu poliţia... este de înţeles, pentru

că ai făcut-o timp de mulţi ani... dar trebuie să încetezi să te mai comporţi ca şi cum ai lucra în continuare.

Bakshi a dat din cap. Debbie a dat din cap. Sasha a dat din cap.

— Oamenii care se pensionează din politie sunt folosiţi pentru tot felul de lucruri în zilele noastre, am spus eu. Cazuri nerezolvate, toate astea.

— Nu şi când au fost pensionaţi din motive *medicale.* Bakshi s-a uitat din nou la notiţele ei. Nu atunci când sunt consideraţi inapţi să se întoarcă vreodată la muncă. Eram pe punctul de a sparge ceva, dar nu voiam ca ei să ştie asta. Apoi a mai fost şi nefericitul incident cu canabisul.

Am zâmbit, pentru că nu mă puteam abţine.

Canabis, de parcă ar fi spus fonograf sau *wireless.*

— Dacă vrem să facem progrese, am nevoie de asigurarea ta că nu vei încerca să foloseşti din nou. Este părerea mea profesională că utilizarea acestor droguri a avut efecte negative asupra sănătăţii tale mintale de mult timp şi va avea în continuare.

Am încercat să par ruşinată. Mă pricep la asta, pentru că am exersat destul.

— Evident, cât timp ţi se refuză o ieşire neescortată nu se poate întâmpla, dar dacă astfel de restricţii ar fi ridicate...

— Nu o voi face din nou, am spus. *Nu* mă vei prinde *făcând-o din nou.* Promit.

— Ei bine, va trebui să te cred pe cuvânt, a spus Bakshi.

— Sunt sigur că vorbeşte serios, a spus Marcus.

— Dar şi mai problematic este încă un e-mail de la Andrew Flanagan. A ridicat o foaie tipărită. Un alt mesaj lăsat pe căsuţa lui vocală acum două nopţi.

— Nu de mine.

A început să citească e-mailul, dar nu aveam nicio intenţie de a asculta, aşa că am închis ochii şi am încercat să mă gândesc la altceva. Un loc fericit sau un pârâiaş bolborositor sau orice altceva despre ca^e psihiatrii şi terapeuţii bat din gură mereu. Nu m-am putut gândi rapid la nimic potrivit, aşa că am făcut cel mai tare zgomot pe care l-am putut face în capul meu şi m-am gândit că Andy a luat foc.

— Ei bine?, a spus Bakshi după ce a terminat.

Am ţinut ochii închişi.

— Nu este adevărat, evident. Sunt... *ştiri false.* Iar mă abureşte, la fel ca data trecută.

Mă urăşte pentru că l-am „atacat". Mi-am folosit degetele pentru a pune ghilimele în jurul cuvântului. Vorbeşte despre faptul că *eu* sunt violentă, când ar trebui să auziţi unele dintre lucrurile care i-au plăcut în dormitor. Pot să vă povestesc totul dacă vreţi. Evident că este încă supărat, răzbunător şi obsedat să facă tot ce poate pentru a se asigura că nu ies de aici. M-am gândit cum l-am izbit cu sticla aia, bubuitura şi vibraţia plăcută care mi-a urcat în braţ. Probabil că are leziuni cerebrale.

— E-mailul lui este foarte rezonabil, a spus Debbie. Pare îngrijorat.

Acum am deschis ochii şi m-am uitat fix la ea.

— Cum se simte Shaun astăzi?

Debbie a zâmbit, de parcă se aştepta la întrebare.

— Am auzit că încă nu vorbeşte.

— Ştii foarte bine că nu avem voie să discutăm despre sănătatea şi bunăstarea altor pacienţi.

— Alice... Bakshi a aşteptat până când mi-a captat atenţia din nou. Sunt sigură că înţelegi că, în lumina acestei situaţii şi a

incidentului cu canabisul, nu voi aproba nicio anulare a internării tale astăzi.

— Oh, serios? M-am ridicat în picioare. Dar mi-am făcut bagajele şi toate cele.

— Dar cred că putem să te punem din nou sub observaţia de bază de cincisprezece minute şi vom vedea cum merg lucrurile de acolo.

Am spus:

— Noroc, dar eram deja în drum spre uşă. Am deschis-o, apoi m-am întors să mă uit la Sasha, stagiara. Pentru ce te pregăteşte de fapt tot ce vezi aici? Nu, serios, mi-ar plăcea să ştiu.

A deschis gura şi a închis-o din nou, s-a uitat la Bakshi pentru ajutor.

Am ieşit, trântind uşa în urma mea şi strigând în timp ce mă îndepărtam pe coridor.

— Săptămâna viitoare voi asista la o şedinţă de înecare simulată, nu-i aşa?

20

Eram încă într-o dispoziţie destul de arţăgoasă după prânz şi medicamentele ulterioare. Târându-mă cu greu spre camera de muzică, l-am observat pe Tony stând răbdător lângă sas cu bagajele sale, la fel de probabil să plece în curând – datorită rudelor lui americane inexistente – ca şi mine. Mi-a făcut cu mâna, dar nu m-am sinchisit să îi fac înapoi.

Ilias era deja înăuntru, jucând Connect Four singur, m-a ignorat când mi-am scos căştile şi l-am întrebat dacă nu îl deranjează să o întindă. Am încercat să îl rog un pic mai politicos, dar nici asta nu a funcţionat. Chiar şi cinci minute în care am bătut rahatul din bongo-ul acela nu l-au făcut să se răzgândească, dar cel puţin nu era interesat în a discuta, aşa că am renunţat şi am stat acolo.

Singură, din fericire, sau aproape singură.

Totul a fost stupid de nedrept, pentru că multe dintre lucrurile pe care i le-am spus lui Bakshi şi celorlalţi despre Andy erau adevărate.

Era încă supărat, ştiam că era, şi este obsedat de mine. Oh, şi cu siguranţă nu am inventat nimic când am spus că uneori îi plăcea să fie un pic mai dur în pat; faptul că nu mă deranja nu este relevant.

Adevărul trist este că, în acel moment – cu şase săptămâni şi ceva fără nici măcar o pupăceală – m-aş fi mulţumit cu orice fel de acţiune. Dură sau lină, perversă sau convenţională. Probabil că nu era niciun tip aici la care să nu mă fi gândit în felul acesta la un moment dat. Tony, Marcus... chiar şi ticălosul păros care se juca cu el însuşi în colţ, Dumnezeu să mă ajute.

O îmbrăţişare ar fi fost cea mai frumoasă dintre toate, totuşi.

Andy se pricepuse la asta, cândva, pe vremuri.

S-a auzit o bătaie în uşă, iar când m-am uitat în sus, tata stătea cu Femi în faţa uşii. A zâmbit şi a început să îmi facă cu mâna prin geam, de parcă nu îl văzusem (dar evident că îl văzusem) sau nu îmi aminteam cine era (s-a întâmplat prima dată când m-a vizitat).

Femi a deschis uşa şi tatăl meu a intrat.

M-am ridicat în picioare când era la jumătatea drumului spre mine, cu mersul acela mare şi leneş, iar el m-a tras la pieptul lui de îndată ce am fost aproape.

Da, o îmbrăţişare era bună.

— Salutare, a spus el.

În timp ce îşi dădea jos haina, am văzut că l-a observat pe Ilias în colţ înainte să mă privească şi să facă o grimasă. Am scuturat capul ca să îi spun că nu era o problemă, că mai multă intimitate de atât nu puteam avea.

— Deci, cum te simţi, iubire?

S-a aşezat.

A pus întrebarea cu ceva mai multă sinceritate decât o făcuse doctor Bakshi cu câteva ore mai devreme şi era plăcut.

— Unde este mama?

— Oh... este la hotel, a spus el. Nu se simte prea bine.

— Nu trebuie să inventezi lucruri, am spus eu.

El a dat din cap.

— Da, ei bine, se supără când vine aici, atâta tot. S-a uitat la picioarele lui pentru câteva secunde, a zâmbit când şi-a ridicat din nou privirea. Dormi bine?

I-am spus că probabil dormeam prea mult.

— Ei bine, asta ar putea fi un lucru bun, a spus el.

— Cred că da.

S-a uitat în jur şi s-a strâmbat.

— Fir-ar să fie! Te obişnuieşti vreodată cu mirosul de aici?

Cred că am menţionat aroma distinctivă a secţiei Fleet, dar, în caz că nu îmi amintesc bine, presupuneţi că este acolo tot timpul şi, chiar dacă nu m-am deranjat să răspund la întrebarea bătrânului meu, nu, niciodată nu te obişnuieşti cu el.

Este mirosul acela... de clor de spital, evident, dar acesta este mereu prin preajmă, dând târcoale dedesubt. Pe lângă asta, mai ai şi tot felul de alte mirosuri speciale – în diverse combinaţii înţepătoare, în funcţie de momentul zilei şi de starea anumitor pacienţi.

Cum le numesc şmecherii vinului? Note de vârf...

Sânge, rahat, boală, transpiraţie, urină, spermă.

Câteodată prinzi doar o duhoare în aer, dacă *duhoarea* se simte de parcă ai primi un pumn în faţă, iar alteori este ceva ce persistă şi nu poţi schimba, un miros pe care îl simţi pe tine în pat, noaptea, oricât de tare te-ai frecat la duş. Oh, şi miroşi destul de des a vopsea proaspătă, deoarece chiar dacă lenjeria de pat şi perdelele sunt curăţate în mod regulat, îndepărtarea de pe pereţi a lucrurilor menţionate mai sus, ar implica o redecorare destul de mare. De obicei, vine cineva să dea cu emulsie o dată pe săptămână, şi chiar dacă îţi vine să vomiţi de la prea multă, aş prefera mirosul de vopsea oricând, dacă aş avea de ales.

Dulux Coajă de Lămâie, să fiu mai precisă.

— Oh...

Tata a rânjit şi a ridicat punga de plastic pe care a adus-o cu el. A aşezat-o în poală şi a scotocit prin ea ca să îşi amintească de lucrurile pe care mama le pusese acolo şi să le poată enumera corect. Sunt biscuiţii aceia care îţi plac... nişte fructe şi câteva cutii mici de suc. S-a aplecat în faţă şi mi-a făcut cu ochiul. Şi câteva batoane *Twix,* evident. A spus-o ca şi cum ai fi introdus ilegal un kilogram de heroină, sau o prăjitură cu o pilă înăuntru, chiar dacă au verificat punga în timp ce semna registrul vizitatorilor în sas. Adevărul era însă, dacă nu vizita pe cineva cu o dietă atent monitorizată, puteai să aduci, mai mult sau mai puţin, tot ce îţi plăcea.

De fapt, renunţasem puţin la Twix-uri, dar nu am spus nimic.

— Deci. S-a aşezat pe spate. Cum a mers în dimineaţa asta? Tata ştia ce înseamnă vineri dimineaţa la fel de bine ca şi mine.

Mi-am întins braţele.

— Veşti bune, am spus. Ei bine, veşti bune pentru tine, cel puţin, pentru că internarea este încă valabilă.

— Ascultă, iubire...

— Nu plec nicăieri... şi nu îmi spune că plănuieşti să stai acolo cu faţa căzută, de parcă ai fi dezamăgit pentru mine. Poţi să îmi spui sincer că nu asta îţi doreşti?

— Nu eşti prea corectă.

— Cel mai bun loc pentru mine, nu-i aşa? Am dat din cap spre Ilias. Blocată aici cu cei ca el.

Tata şi-a umflat obrajii şi a clătinat din cap.

— Haide, Alice. Chiar dacă asta cred acum... de ce crezi că mama ta şi cu mine nu te vrem acasă şi nu te vrem sănătoasă?

Mi-am întors privirea şi m-am holbat puţin la perete, sătulă de o conversaţie pe care o aveam, într-o formă sau alta, de fiecare dată când el sau mama mă vizitau. Nu avea să ducă niciodată nicăieri.

— Oh... Jeff şi Diane de alături. Vor să îţi transmit salutări. Să îţi ureze numai bine.

M-am întors spre el.

— Le-ai spus că sunt aici?

— Nu, dar au trecut pe la noi şi au întrebat ce mai faci, iar mama ta era puţin agitată. Le-am spus că îţi scoţi apendicele.

Am râs un pic şi el la fel.

— Deci, haide atunci. S-a aplecat în faţă şi chiar şi-a frecat mâinile împreună, bătrân prostuţ.

— Ce s-a mai întâmplat? Femeia aceea amuzantă încă încearcă să îţi mai facă lucruri la picioare?

— A plecat.

— Dar cel care aşteaptă mereu? Sau femeia care cântă?

M-am holbat la el. Brusc mi-am dat seama că tata habar nu avea ce se întâmplase de ultima dată când a fost aici. Despre moartea lui Kevin şi ancheta mea. Am fost foarte mirată, pentru că era ceva important, dar nu ştia nimic despre crimă, medicamente, nimic din toate astea.

Aşa că i-am spus.

A părut şocat pentru început şi apoi a dat din cap ca şi cum ar fi fost interesat, dar, încet-încet, am văzut că i se schimba faţa, am văzut-o... încreţită puţin, aşa cum făcea întotdeauna când era îngrijorat. Aşa că, înainte de a termina, am ştiut ce urma şi exact ce ton va folosi. Îl auzisem la cincisprezece ani când am început să ies cu un băiat cu trei ani mai mare. Îl auzisem prima dată când i-am spus că mă gândeam să mă înrolez în poliţie.

— Ascultă, iubire...

M-am deconectat imediat. O variaţiune pe aceeaşi aiureală plictisitoare, *oare chiar este o idee bună!,* pe care au subliniat-o în CMD. Aceleaşi avertismente pe care l-am primit de la Marcus şi Bakshi şi chiar şi de la afurisitul de Banksy.

Cum se face că eu eram cel mai puţin calificată să ştiu ce era bun pentru mine?

Eram vag conştientă de faptul că Ilias mormăia de cealaltă parte a camerei, aşa că mi-am întors capul şi mai mult ca să văd ce făcea. L-am văzut cum a aruncat un jeton în tabla de Connect Four, apoi s-a ridicat şi s-a mutat pe scaunul opus pentru a planifica o mişcare opusă. Şi-a bătut mâinile de tâmple, în mod evident, nedumerit de propria lui genialitate.

— Alice? Mă asculţi?

M-am întors încet ca să mă uit la tatăl meu.

— Sunt foarte obosită, am spus.

S-a uitat de parcă i-aş fi dat un pumn.

— Vrei să plec?

— Poate ar fi mai bine, am spus eu. Mulţumesc pentru Twix-uri, totuşi.

— Bine, atunci.

Abia când tata s-a ridicat încet în picioare, Ilias a decis că era timpul să se alăture. L-am privit mărşăluind cu hotărâre spre tata şi oprindu-se lângă el. Tatăl meu nu părea încântat de asta.

Ilias a dat din cap în direcţia mea.

— Deci tu eşti tatăl ei?

— Aşa este.

Ilias a dat din cap şi s-a apropiat şi mai mult de tata. Ascultă, dacă *procreezi* cu fiica ta... S-a oprit, văzând privirea de dezgust de pe faţa tatălui meu. Da, ştiu, un cuvânt oribil, nu-i aşa? Dar dacă o *faci...* poţi trăi veşnic.

Habar nu aveam ce să spun şi nu puteam decât să privesc cum Ilias, după ce i-a transmis perla sa de înţelepciune, a plecat din cameră. Cu puţin efort, m-am întors să mă uit la tata.

— Locul acesta, a spus el.

Şi-a luat haina şi a început să plângă.

21

Sâmbătă dimineaţa, după micul dejun şi sortimentul obişnuit de medicamente, am dat târcoale în căutarea lui Shaun, dar fiecare angajat pe care l-am întrebat a fost cam suspicios şi niciunul dintre pacienţii cu care am vorbit nu ştia unde este. Nimeni nu îşi amintea să îl fi văzut de când îşi pierduse firea la televizor joi seara. Bineînţeles că nu am dus lipsă de păreri experte.

— Nu cred că a fost prin preajmă toată ziua, mi-a spus Lucy. Ca şi cum l-ar fi ascuns misterios pe undeva sau ceva de genul. Am auzit că nu vorbeşte cu nimeni.

— Îl hrănesc în camera lui, a spus Donna în timp ce ne plimbam.

— L-au mutat în altă secţie. Ilias a şoptit şi a dat din cap, izvorul tuturor cunoştinţelor. La parter, cu adevăraţii lunatici.

— Creatura l-a prins, a spus Tony.

Shaun a apărut în cele din urmă la prânz. Mia l-a condus în sala de mese, i-a adus mâncarea, apoi s-a aşezat cu el la o masă separată de noi toţi. Nu părea să stea atât de aproape fiindcă Shaun era sub observaţie apropiată – deşi s-ar putea după o astfel de zdruncinătură majoră – ci mai degrabă ca să ne ţină pe noi departe şi să se asigure că are spaţiu.

Mi s-a părut că era... protectoare, ştiţi?

Ca şi cum ar fi fost vulnerabil, nu periculos.

Ne-am holbat cu toţii, evident, nici măcar nu ne-am prefăcut şi de ce am fi făcut-o? Shaun nu se uita la nimic în afară de farfuria din faţa lui. Nu a scos niciun cuvânt, nici la Mia, iar după ce a terminat, ea l-a însoţit afară.

După ce a plecat – înapoi în camera lui, am presupus – câţiva oameni au rămas prin preajmă şi s-au adunat la aceeaşi masă. Sorbeau ceai sau împingeau tarta cu mere prin farfuriile lor, mulţi dintre ei fiind foarte dornici să îşi împărtăşească opiniile proaspăt revizuite despre situaţie.

— Arată rău, a spus Donna.

Ilias a zâmbit la ea.

— Crezi că tu arăţi atât de fantastic?

— Cred că este un fel de chestie post-traumatică. Bob s-a uitat la mine. Nu asta ai avut şi tu?

Am ignorat lătratul de râs al lui Lauren şi m-am uitat fix la el.

— Este ceea ce am avut cu toţii. Lucy a pus o mână pe braţul meu. Cu toţii am trecut prin ceva, într-o măsură sau alta. Există traume şi traume, asta-i tot.

— A mai vorbit?, a întrebat Graham. De seara trecută, vreau să spun.

Toţi au scuturat din capete. Ilias a scos un râgâit puternic, apoi l-a scuturat pe al lui.

— Este destul de grav, atunci.

— Nu este ca şi cum ar fi zis prea multe înainte, a spus Donna. Adică, era mereu tăcut.

— Dacă este cu adevărat... tăcut, totuşi. Graham a scos un fluierat. Spun şi eu, pare grav, nu-i aşa?

— Da, o prostie, a spus Lauren.

Graham s-a întors să se uite la ea şi a arătat cu degetul.

— Tu ai fost cea care a ţipat la el seara trecută.

Bob a dat din cap cu entuziasm.

— Da, tu ai *strigat.*

— Am strigat pentru că era prea zgomotos.

Graham a devenit brusc mai agitat ca niciodată.

— Pentru că nu îţi auzeai preţioasa emisiune.

Lauren a ridicat cu putere o lingură spre faţa lui Graham şi a rânjit când el a dat înapoi, de parcă ar fi fost ceva un pic mai ascuţit.

— Nu ar trebui să stai lângă geamul cu medicamente ca un prostovan hipnotizat? S-a uitat la ceasul pe care nu îl purta. Ar fi bine să te grăbeşti, amice, se va deschide în douăzeci de minute. L-a privit pe Graham fugind din cameră, cuprins de panică, apoi s-a întors la budinca ei si şi-a băgat repede o lingură în gură. Shaun exagerează, dacă mă întrebi pe mine. Bietul prunc vrea atenţie.

Am încercat să nu par prea sarcastică.

— Crezi?

— Bineînţeles că da.

— Este posibil, a spus Ilias. Poate că joacă un joc sau ceva.

Lauren a dat din cap. Am făcut şi eu ceva de genul ăsta odată. Însă eu am tot repetat acelaşi cuvânt la nesfârşit, ca să le încurc pe asistente puţin. Asta este tot ce am spus, un singur cuvânt, indiferent ce m-a întrebat cineva. Am ţinut-o aşa timp de două săptămâni.

— Foarte inteligent, am spus eu.

— Ştiu, a spus ea.

— Probabil că Shaun se simte astăzi destul de rău şi aşa. A trecut o săptămână de când Kevin a fost ucis, îţi aminteşti?

— Aşa şi?

— Aşa că ar trebui să te gândeşti la asta, şi poate că toate acele strigăte de seara trecută, când el era deja atât de supărat, s-ar putea să nu fi fost cel mai sensibil lucru pe care l-ai fi putut face.

Lucy m-a îmbrâncit.

— Îţi iroseşti răsuflarea, iubito.

De parcă nu ştiam.

— Nu-mi pasă, a spus Lauren.

M-am întors, amintindu-mi, simţind că era important. Femeia aia ciudată de la televizor, care îşi etala sânii falşi distruşi. Shaun cu degetul lipit de o crustă invizibilă sau un coş de pe bărbie, punând aceeaşi întrebare ca de fiecare dată, doar că de data asta arătând realmente îngrozit că se va întâmpla cu adevărat. Malaika făcând tot posibilul să îl calmeze, dar nereuşind. Apoi Lauren s-a ridicat în picioare, revoltată şi strigând în gura mare, cerând ca cineva să îi închidă gura.

Ei bine, cineva cu siguranţă a făcut-o.

— Care a fost cuvântul? Bob s-a aplecat spre Lauren. Cuvântul pe care l-ai tot repetat.

Lauren şi-a lins lingura, apoi a aruncat-o în bol.

— Curvă, a spus ea.

Mai târziu hoinăream prin jur, iar cei care nu erau deja în pat sau erau prea zombificaţi ca să se uite, şi-au revendicat locurile în camera TV, când am văzut-o pe Malaika îndreptându-se spre toaletă. Am stat afară şi am aşteptat-o să iasă, am dat drumul la lacrimi când am auzit uscătorul de mâini.

— Bună, Alice. Ce s-a întâmplat?

Am scuturat din cap, ca şi cum eram mult prea supărată ca să vorbesc, şi am lăsat-o să mă conducă într-o sală de tratament goală, lângă 136. Mi-a întins şerveţele şi mi-a dat apă până când m-am liniştit. Şi-a mişcat scaunul mai aproape, până când genunchii noştri s-au atins şi m-a întrebat ce mă supăra.

— Eu... l-am văzut... pe *Shaun.* Câte un cuvânt pe rând, şoptit şi sacadat, de parcă ar fi fost smuls din mine. Am înghiţit mai multă apă. Este oribil.

— Ştiu, draga mea.

— Ce s-a întâmplat cu el?

— Nu ar trebui să vorbesc despre alţi pacienţi, Alice. Nu pot.

— Este *prietenul* meu. Începeam să devin isterică acum. Este *important.*

Malaika a clătinat din cap.

— Nu ştiam că voi doi eraţi atât de apropiaţi.

— După ce s-a întâmplat cu Kevin, ştii? M-am uitat în sus şi l-am văzut pe Ilias aruncând o privire pe fereastră. Şi-a scos limba afară, apoi, din fericire, a trecut mai departe. Am creat o legătură.

Malaika a suspinat şi a luat paharul de apă gol de la mine.

— Ai dreptate, bineînţeles, a spus ea. Acest ultim episod *este* oribil.

— Ce fel de episod este, totuşi? Ce se întâmplă?

— Ei bine, vestea bună este că doctor Bakshi este destul de sigură că va fi doar temporar.

— Oh, asta este grozav, am spus eu.

— Este clar că ceva l-a traumatizat.

— Nu ceea ce i s-a întâmplat lui Kevin, totuşi. Vreau să spun, asta s-a întâmplat după ce Kevin a fost ucis, aşa că...

— Da. Putem doar presupune că este un rezultat direct la ce s-a întâmplat în camera TV alaltăieri seară.

— Serios? La naiba... *pe bune!* De parcă asta nu era orbitor de evident.

— Când un pacient devine extrem de tulburat, ceva... se opreşte şi se deconectează. Se retrag în ei înşişi, în carapacea lor. Este un mecanism de apărare.

— De apărare împotriva a ce?

— Totul, a spus Malaika.

Am dat din cap, de parcă mă gândeam la toate, şi aşa era. Shaun încercase să îmi spună ceva, dar fusese atât de speriat, încât

toată chestia cu moartea s-a declanşat. Cu asta a debutat şi îmi aminteam foarte bine ce l-a terminat.

— Presupun că aţi avut un fel de şedinţă după aceea, am spus. Întotdeauna aveţi, nu-i aşa? După o alarmă sau ceva de genul.

— O informare, da.

— Deci, ce credea toată lumea că s-a întâmplat?

— Păi... Malaika părea puţin stânjenită şi s-a uitat peste umăr. Pentru a verifica dacă nu se uita nimeni pe fereastră? Pentru a se asigura că uşa era închisă? Întotdeauna este foarte dificil să diagnostichezi aceste lucruri pe loc. Important este să urmăm o procedura clinică corectă, ceea ce, desigur, am făcut.

— Ce părere are Debbie? Era chiar acolo când s-a întâmplat.

— Debbie a fost extrem de supărată.

— Da, sunt convinsă. Vreau să spun că, evident, a încercat să ajute.

— Desigur. Când cineva este atât de maniac cum a fost Shaun... aproape blocat într-o buclă... de multe ori cea mai bună opţiune este să îl şochezi. Să faci tot ce poţi pentru a-l scoate din starea asta.

„Scoate” era cuvântul potrivit.

— Doctor Bakshi a asigurat-o pe Debbie că a meritat cu siguranţă să încerce.

— Ai auzit-o pe doctor Bakshi spunând asta?

— Aşa mi-a zis Debbie că a spus. Şi-a dat scaunul înapoi. Nu ar trebui să îţi spun nimic din toate astea, Alice. Este un pic neadecvat din partea mea, şi asta doar pentru că văd cât de supărată eşti.

— Nu voi spune nimănui, am spus.

Malaika s-a ridicat în picioare.

— Deci, te simţi puţin mai bine acum?

— Da, da... Sunt bine. M-am ridicat în picioare şi am ieşit pe uşa pe care ea o ţinea deschisă pentru mine. Nu m-am uitat la ea şi nici măcar nu i-am mulţumit, dar asta doar pentru că am rămas brusc la fel de perplexă ca şi bietul Shaun.

Îmi zvâcneau atâtea lucruri în cap. Kevin şi camerele de supraveghere, Seddon şi medicamentele, asistenţii şi Shaun. Mă străduiam să procesez informaţiile sau să le dau un sens. Ştiam că răspunsul era acolo, luptându-se să iasă, dar totul era atât de încurcat.

Medicamentele, poate. Medicamentele *mele,* vreau să spun.

Când a venit momentul să văd pădurea după copaci, un lucru întotdeauna important ca să rezolv cazul, începeam să mă întreb serios, dacă nu cumva medicamentele mă încurcau. Dacă aceşti „inhibitori" cu care mă hrăneau de trei ori pe zi nu inhibau fix acele părţi ale creierului de care aveam nevoie pentru a lucra la capacitate maximă.

Nume şi feţe, fragmente de lucruri spuse de oameni.

Toate acestea se învârteau în creierul meu, iar eu nu puteam să frânez.

Blocată într-o buclă.

22

Am lucrat la câteva crime unde participarea la înmormântarea victimei a fost atât despre a spera că ucigaşul va apărea, cât şi despre a aduce un omagiu victimei. Sună puţin cam

exagerat, ştiu, şi da, vedeţi asta în seriale cu poliţişti câteodată – *Fii cu ochii pe cei îndureraţi, Lewis... ucigaşul nostru este pe undeva prin biserică* – din experienţă vă spun că se întâmplă din an în Paşte. Uneori este puţin mai simplu de atât şi suspectezi că ucigaşul este unul din familia victimei sau dintre prieteni.

În orice caz, tot ce vreau să spun este că, din când în când, merita ca un detectiv să îşi scoată costumul negru şi să scotocească prin buzunare după mărunţiş pentru nişte flori.

Aş vrea să pot spune că atunci când m-am trezit duminică lucrurile au fost mai clare. Eram încă împrăştiată, nu mă prefac că nu eram, dar cel puţin mă trezisem cu o idee. Una destul de bună, în ciuda tuturor lucrurilor pe care nu le ştiam sau nu le puteam rezolva. Deoarece ştiam că ucigaşul meu era undeva în biserică.

În biserică, în secţie, aţi înţeles ideea.

Am vorbit cu Marcus despre asta după micul dejun – nu despre ucigaşi care merg la înmormântări, evident – şi nu s-a împotrivit ideii.

— Ar fi frumos. Nu părea câtuşi de puţin suspicios. Este foarte bine gândit, Alice... anunţă-mă dacă te putem ajuta.

— Măcar atât putem face, am spus.

Nu ar *fi* o înmormântare, desigur.

M-am gândit pentru scurt timp la un fel de înmormântare falsă, să încropim un sicriu de carton sau ceva de genul, dar în cele din urmă a devenit mult prea complicat – nu mi-am putut da seama cum să reproduc îngroparea sau incinerarea şi nici măcar nu ştiam pe care dintre ele ar fi preferat-o Kevin – aşa că am renunţat la plan. Am decis să rămân la ceva mai simplu. Înmormântarea reală ar fi putut avea loc deja, din câte ştiam noi, şi chiar dacă nu avusese loc, nu cred că vreunul dintre noi ar fi avut şanse să

primească invitaţii, aşa că mi-am petrecut restul zilei făcând pregătiri pentru ce îi spusesem lui Marcus că va fi o comemorare.

În primul rând, le-am spus tuturor, inclusiv informalilor, ce plănuiam şi am făcut tot ce am putut pentru a-i convinge că ar trebui să fie prezenţi.

— A fost unul dintre noi, am spus. Va fi bine pentru toată lumea să... îşi exprime sentimentele, să se exprime puţin. Şi, va fi distractiv.

Unii au fost mai entuziasmaţi decât alţii, dar la mijlocul dimineţii eram destul de sigură că se vor prezenta câţiva când va fi cazul. Era ceva de făcut, până la urmă, ceva diferit. O schimbare binevenită a rutinei.

L-Plate m-a ajutat un pic – Donna nu a putut să îşi răpească timp din programul ei încărcat de plimbări, iar Ilias a spus că are o partidă de şah – dar organizarea tot mi-a luat cea mai mare parte a zilei. După ce am obţinut un spaţiu potrivit, au fost o tonă de lucruri de mutat şi de montat. A trebuit să aranjăm scaunele în rânduri şi să facem ca totul să arate frumos. Am vrut poze, dacă puteam face rost, câteva decoraţiuni potrivite şi am vrut muzică.

Am vrut să fie ceva adecvat.

Probabil că va sfârşi prin a diminua un pic din demnitatea procedurilor, eram conştientă de asta, dar am decis să o fac când medicamentele de după-amiază îşi pierdeau efectul şi nu când cele de seară îşi făceau efectul. Asta va face lucrurile un pic mai interesante, m-am gândit, şi, cu puţin noroc, mai utile. Aşa că la ora şase eram gata şi, o jumătate de oră mai târziu, am urmărit – încercând să nu par prea entuziasmată – cum au intrat, rând pe rând, în sala de terapie ocupaţională.

Toţi internaţii, ceea ce era perfect.

Câţiva dintre informali, ceea ce nu era rău.

Majoritatea asistenţilor.

I-am condus pe oameni la locurile lor şi am făcut tot ce am putut pentru a-i calma când a fost necesar. Muzica a fost de ajutor, cred. Îmi conectasem telefonul la o boxă portabilă pe care Lucy mi-o împrumutase. Am vrut ceva care să se potrivească ocaziei, poate un pic de muzică clasică, dar neavând prea multe de unde să aleg, în cele din urmă m-am mulţumit cu Michael Buble. Nu poţi da greş cu un pic de Buble şi trebuie să recunosc că părea să fie de ajuns.

Nu aş spune că atmosfera a fost ideală, pentru că, sinceră să fiu, era ca o încercare de a aduna pisici, dar când lucrurile s-au aşezat pe cât se putea, am oprit muzica şi m-am întors încet la locul meu din faţa sălii, pentru a-mi spune cuvântul.

Îmi petrecusem o jumătate de oră scriind în acea după-amiază.

— Mulţumesc tuturor că aţi venit. Ilias a strigat „Dispari”, dar eu l-am ignorat. Apreciez foarte mult că aţi depus efortul şi ştiu că Kevin ar fi apreciat, dacă nu ar fi fost mort.

Am dat din cap spre poza lui Kevin, pe care Marcus fusese destul de amabil să mi-o tipărească, apoi o lipisem pe o mapă şi o proptisem de un ghiveci pe o masă.

Nu că vreau să mă laud, dar consider că făcusem o treabă excelentă cu întreaga cameră, având în vedere condiţiile. Eu şi L-Plate adusesem o grămadă de ferigi de plastic din alte camere şi le aranjasem în faţă, de o parte şi de alta, iar eu aşezasem o grămadă de lumânări pe o tavă. Din cele mirositoare, ca şi cele pe care le folosesc oamenii în toalete sau aşa ceva, căci atât am putut găsi.

— Nu trebuie să fie trist, am spus. Pentru că totul este despre a ni-l aminti pe Kevin când era încă printre noi. Râsetele pe care le-am avut cu el, lucrurile prosteşti care s-au întâmplat. Cu toate acestea, nu trebuie să uităm de ce nu mai este cu noi. O pauză

pentru un efect maxim. Nimeni din această cameră nu ar trebui să uite vreodată că s-a comis o infracţiune. Cea mai gravă infracţiune dintre toate.

M-am oprit pentru câteva secunde şi trebuie să recunosc că eram puţin agitată, pentru că mai auzeam câţiva tâmpiţi care strigau lucruri din spate. Puteam să ghicesc cine erau şi ce fel de comentarii făceau, dar trebuia să continui. Cu siguranţă nu voiam să îmi ridic privirea şi să risc să atrag atenţia unui asistent. Sau a lui Marcus, dacă bănuia ce puneam la cale, privindu-mă din uşă.

— Cineva l-a luat pe Kevin de lângă noi, iar dacă cineva ar dori să spună ceva despre asta, sunt sigură că toţi am dori să auzim. Acum mi-am ridicat privirea. Deci, dacă cineva dintre voi doreşte să contribuie cu ceva... poate ceva ce îşi aminteşte şi ar vrea să împărtăşească, acum este momentul. Am arătat din nou spre poza lui Kevin. Veniţi în faţă şi poate aprindeţi o lumânare pentru el şi vă rog să spuneţi orice vă preocupă.

M-am dat la o parte şi am aşteptat. Nu eram sigură dacă să îl pornesc din nou pe Michael Buble sau nu, cât de mult ar trebui să aştept, aşa că am stat acolo, trecând de pe un picior pe altul, şi probabil că am arătat un pic ciudat, gândindu-mă retrospectiv.

Ilias – de ce a trebuit să fie Ilias? – mi-a salvat pielea.

— Uneori era un mic labagiu încrezut.

Ilias şi-a tras nasul şi a azvârlit un deget înspre poză, în caz că nu era clar despre cine vorbea. Oricum, nu este în regulă, totuşi. Ce s-a întâmplat cu el. A luat una dintre lumânări şi a început să se întoarcă la locul său. Când m-am pus în faţa lui şi am încercat să i-o iau, s-a şifonat puţin şi a spus: „Credeam că sunt gratis”, aşa că am decis să îl las să o păstreze.

Donna a urmat, puţin tremurândă. A spus:

— Kevin a fost foarte drăguţ şi nu mi-a spus niciodată nimic urât, aşa că Dumnezeu să îl binecuvânteze.

A luat bricheta pe care o pusesem pe tavă, a aprins o lumânare şi s-a întors la locul ei.

Câţiva alţii au urmat rapid şi într-o succesiune remarcabil de ordonată.

— Nu l-am cunoscut prea bine, a spus Bob.

— Kevin era bun la Scrabble. Graham a dat din cap cu tristeţe. Era bun la făcut cuvintele vulgare.

L-Plate scrisese o poezie, binecuvântată să fie, şi a citit-o foarte tare, ca o prinţesă într-o piesă de teatru şcolar. Ceva despre un pescăruş care zbura spre casă şi care a durat prea mult, apoi o altă parte în care „supărare" rima cu „alienare". Câţiva informali au venit în faţă după aceea. În timp ce îşi aprindeau lumânările cu miros de vanilie şi nu spuneau nimic, m-am uitat spre locul unde Shaun stătea cu Femi în spatele camerei. Nu se oprise din plâns de când a intrat.

Apoi a fost rândul Cântăreţei.

Mă temusem de contribuţia doamnei, bineînţeles, dar chiar dacă până atunci nimeni nu spusese nimic ce nu ştiam deja, cel puţin ea m-a surprins cu adevărat. A stat acolo holbându-se la toată lumea timp de o jumătate de minut sau mai mult şi era o adevărată tensiune în acea cameră, ca şi cum ar putea să îşi smulgă toate hainele de pe ea sau să fugă urlând la cineva. În schimb, a inspirat adânc şi a început să cânte o variantă destul de bunicică la „Hallelujah" de la *X Factor.* Jur că aproape era pe ton. Când a terminat, aproape toată lumea a aplaudat, şi este singura dată când am văzut-o pe Lauren arătând cu adevărat fericită pentru ceva ce nu implica supărarea cuiva.

Aproape am uitat de ce făceam acest lucru.

Tocmai când părea că nimeni altcineva nu va face nimic şi mă pregăteam să pornesc muzica din nou, asistenţii şi infirmierii au început să vină în faţă, unul câte unul. Nu au fost toţi în cameră în acelaşi timp, bineînţeles, câţiva trebuiau să rămână în biroul asistenţilor, dar trei sau patru au făcut cu rândul.

Marcus a aprins o lumânare, apoi George şi Malaika.

M-am uitat din nou la Shaun, sperând împotriva oricărei speranţe, dar capul lui era pe umărul lui Femi şi ochii lui erau închişi. O prostie din partea mea, într-adevăr, fiindcă la ce mă aşteptam de fapt? Ştiam ce *voiam.* Voiam ca în mod miraculos să îşi recapete puterea de a vorbi, să se ridice şi să alerge în faţă. Voiam să spună „Kevin a fost şantajat de către o bandă de traficanţi de droguri şi a făcut... ceva ce nu le-a plăcut şi în cele din urmă a trebuit să moară, aşa că a fost ucis de..."

Am vrut să am acel martor care să dezvăluie cazul.

Am vrut ca el să le spună tuturor ceea ce se temea atât de mult să îmi spună mie.

Debbie a fost ultima asistentă care a venit în faţă. Am văzut că avea lacrimi în ochi când a aprins ultima lumânare.

Destul de emoţionant, presupun, dacă dai doi bani pe toate astea.

Toată lumea s-a îndepărtat destul de repede după aceea. Locuri de vizitat, oameni de văzut. M-am oferit să fac ordine în cameră, dar Marcus a spus că personalul o va face mai târziu.

— Deci, ai fost mulţumită de cum a mers?, m-a întrebat el.

I-am spus că da, că am crezut că totul a decurs foarte bine.

— Mă bucur să aud asta, a spus el, în timp ce treceam pe lângă el.

Nu încerca să îşi ascundă sarcasmul şi era evident supărat pentru că îl păcălisem, dar nu îmi păsa deloc.

Creierul meu încă gonea când m-am întors în camera mea şi, mai mult ca oricând, simţeam nevoia urgentă de a vorbi cu cineva despre tot. Nu puteam să dau de Banksy, aşa că am sunat-o pe Sophie. Poate că vorbeam vrute şi nevrute sau pur şi simplu nu avea niciun sens ce spuneam, dar oricum nu a părut foarte interesată, aşa că, în cele din urmă, am renunţat şi am lăsat-o să bată câmpii despre slujba ei pentru o vreme.

Noua ei colegă de apartament fantastică, din nou.

Noul ei iubit.

După aceea am decis să mă relaxez în camera mea o vreme până la cină. Lucrasem la comemorare în timpul prânzului aşa că eram al naibii de înfometată. Şi mai important, eram dornică să aflu ce părere au avut oamenii despre toate acestea şi dacă durerea – sau ce se considera a fi durere într-un loc ca acesta – eliberase ceva.

23

Eu şi Johnno am lucrat o dată la o înjunghiere fatală din Dollis Hill.

A fost una rea, nu că ar fi vreuna bună, dar asta a fost cu adevărat urâtă. Un profesor pe nume Gordon Evans a fost tăiat în sufrageria lui, în mijlocul zilei. Ideea este că ştiam foarte bine cine o făcuse şi de ce – vorbeam deja despre o arestare în douăzeci şi patru de ore de la descoperirea cazului – dar problema era că ne străduiam să o dovedim.

Chiar şi cu (aproape) toate dovezile pe care şi le-ar putea dori cineva.

A fost o dispută între vecini, ceva simplu şi prostesc. O maşină de tuns iarba care nu a mai fost returnată niciodată sau cineva care s-a plâns de o petrecere zgomotoasă. Nu îmi amintesc detalii despre motivul pentru care s-au certat, dar alţi câţiva vecini ne-au spus că erau la curent cu tensiunile, aşa că ştiam foarte bine că o făcuseră. Singurul nostru suspect – un fermecător şofer de camion de cursă lungă, pe nume Ralph Cox – locuia într-o casă cu grădină, care dădea spre cea a profesorului. După o conversaţie cu domnul Cox, în ciuda faptului că acesta a susţinut că a stat în casă toată ziua, am fost convinşi că mărşăluise până la Evans pentru a se certa şi că lucrurile scăpaseră de sub control.

Patruzeci şi două de înjunghieri separate scăpate de sub control.

Da, deci această dovadă...

Datele de la staţia de telefonie mobilă dovedeau că puteam plasa telefonul mobil al lui Cox la locul faptei, dar s-a subliniat rapid faptul că, locuind la mai puţin de cincizeci de metri de proprietatea victimei, însemna că semnalul telefonului a provenit de la acelaşi stâlp dacă a fost acasă. Minunat. Aveam amprentele suspectului nostru în interiorul casei lui Evans, dar afirmaţia lui Cox, cum că fusese acolo înainte pentru a discuta despre ceartă – ceea ce nu a negat niciodată sinceri să fim – nu a putut fi infirmată. Nu am găsit niciodată arma crimei, dar aveam un suport de cuţite din bucătăria lui Cox din care lipsea un cuţit a cărui lamă era de dimensiunea şi forma celui care îl tăiase pe Gordon Evans.

Am avut un martor ocular, un alt vecin, care a spus că l-a văzut pe Cox plecând din casa lui Evans în după-amiaza respectivă. Până când am ajuns să luăm o declaraţie, însă, s-a

transformat în ceea ce *credea că a văzut,* apoi *nu sunt sigur că a fost el,* iar în cele din urmă a spus clar că orice ar fi văzut, nu era dispus să vorbească despre asta în instanţă. Da, Cox era un tip înfricoşător şi martorul locuia la câteva uşi distanţă, dar a fost o pacoste.

Apoi a fost camera.

Nu existau camere de supraveghere pe stradă, dar vecinul de vizavi avea o cameră de supraveghere care se întâmpla să acopere uşa din faţă a lui Evans. Vă daţi seama unde duce asta, nu? Un DVR care era plin, aşa că nu a înregistrat nimic.

Asta a pus capac.

Pe deasupra, Johnno şi cu mine eram presaţi de un detectiv inutil, disperat să obţină un rezultat şi nu înţelegea de ce nu reuşeam să obţinem unul.

Aşa că, într-o seară, m-am dus la Johnno şi la Maggie pentru a vorbi despre acest caz care ne dădea bătăi de cap. Am comandat mâncare chinezească şi am mâncat în poală, noi trei stând şi plângându-ne despre caz.

Ce făceam greşit? Ce *nu* făceam?

— Câteodată veţi avea parte de astfel de cazuri, a spus Maggie. Nu contează cât de mult ştii că ai găsit persoana corectă, nu va merge cum vrei tu. S-a lăsat pe iubitul ei. Poate că ar trebui să faceţi bilanţul şi să o lăsaţi baltă.

Începusem să fiu de acord cu ea, dar Johnno nu era.

— Complicăm lucrurile mult prea tare, a spus el. Abordăm din prea multe unghiuri şi ne... împotmolim.

— Ne împotmolim şi o dăm în bară, am spus.

— Lăsăm ca toate dovezile pe care le avem să ne stea în cale.

— Ca să nu mai vorbim de dovezile pe care nu le avem, îmi amintesc că aveam gura plină de pacheţele de primăvară sau de coaste, mă rog. Nenorocita aia de cameră.

— Dă-o naibii de cameră. Johnno şi-a aruncat furculiţa şi s-a aplecat. Nu avem nevoie de cameră... mergem după *el.* Nenorocitul încrezut crede că râde, pentru că ştie foarte bine că poate ocoli tot ce avem. Aşa că uităm de toate astea şi o luăm de la capăt. Găsim altceva. Facem ceva şi găsim o modalitate de a-l prinde.

Îmi amintesc cât de entuziasmat a fost Johnno în acea seară şi nu voi uita niciodată cât de încântat a fost cinci luni mai târziu. A fost ziua în care am ieşit din tribunal după ce l-am văzut pe Ralph Cox condamnat. Pe viaţă, minim douăzeci şi unu de ani.

Şase luni pentru fiecare dintre acele răni prin înjunghiere.

Pe scurt, am început să săpăm şi am găsit un raport depus cu nouă luni înainte, când Cox locuia la sud de râu. O femeie care locuia deasupra lui şi a cărei plângere de hărţuire violentă nu a fost niciodată transmisă. L-am adus pe Cox la secţie pentru o discuţie amicală şi Johnno l-a făcut pe ticălos să mărturisească în camera de interogatoriu.

Pădurea după copaci, nu?

M-am trezit în miezul nopţii şi cineva se certa cu el însuşi câteva uşi mai încolo. Un adevărat conflict. Suna ca Lucy, dar nu a fost mare lucru, fiindcă eram obişnuită cu aşa ceva şi oricum nu cred că asta mă trezise.

Eram trează şi ridicată pentru că *ştiam.*

Poliţia o luase pe arătură. Adică, până în acel moment, şi eu o făcusem într-o oarecare măsură, dar acum ştiam exact unde greşisem. De ce mă împotmolisem şi o dădusem în bară.

Eşti un star, Johnno.

Pierdusem timp preţios încercând să înţeleg o ceartă sau alta, întrebându-mă cum intraseră medicamentele înăuntru şi mă prosteam cu idei tâmpite despre asasini. Greşeli de începător, atât de prostesc. Şi, cel mai important, eu şi detectiv Seddon aruncasem

o plasă mult prea largă, mulţumită lui Graham şi a distracţiei pe care o avea cu piureul de cartofi şi altele asemenea.

Dă-o naibii de cameră...

Nu a fost o mare surpriză faptul că ancheta oficială se împotmolise – şi cu siguranţă aşa se simţea – deoarece ei încă mai căutau un motiv şi, cea mai mare greşeală dintre toate, se concentrau pe un interval de timp care îi lăsa cu peste douăzeci de suspecţi.

Ei bine, pentru prima dată eram înaintea jocului.

Acum, aveam doar unul.

Vedeţi, nu conta absolut deloc momentul în care s-a oprit camera, deoarece Kevin Connolly fusese ucis în văzul tuturor.

24

M-am gândit că merita să încerc, fiindcă nu puteau spune decât nu, şi nu eram foarte încrezătoare că Banksy va reuşi. Totuşi, acest om este o minune, vă spun eu. Un ticălos dur dacă trebuie să fie, dar poate fi extrem de fermecător atunci când vrea.

De îndată ce ne-am aprins amândoi ţigările, l-am tras într-o îmbrăţişare.

— Mulţumesc că ai rezolvat asta, am spus.

Banksy a spus cu plăcere, dar nu sunt sigură că era, şi ţineţi cont că asta a fost înainte de a-i spune pentru ce l-am adus de fapt aici. Ne-am aşezat pe o bancă vizavi de intrarea principală şi nu am spus nimic pentru o vreme. Am vrut să petrec câteva minute

savurându-mi ţigara şi simţind lumina soarelui pe faţa mea palidă, înainte de a începe.

Înainte ca Banksy să ajungă – îmi spusese la telefon că va fi aici după-amiaza târziu – am decis că ar trebui măcar să încercăm. Statutul observaţional este statut observaţional pentru un motiv întemeiat, dar ştiam că, din când în când, dacă o asistentă era bine dispusă, s-ar putea să facă cuiva o favoare sau să privească în altă parte. Ilias iese la o ţigară cu Malaika câteodată şi sunt al naibii de sigură că nu ar trebui să o facă. Cu aproximativ o lună înainte, au lăsat-o pe sora lui Donna să o scoată afară o oră, pentru că era ziua ei de naştere. Afară, adică *departe de spital şi la magazine.*

Aşadar, m-am gândit cu siguranţă că eu şi Banksy ar trebui măcar să întrebăm.

Adică, noi *eram* poliţia.

Banksy a spus că Marcus a fost un pic dubios la început – normal, mă gândeam, pun pariu că a fost, dar se pare că, odată ce Banksy a fluturat o legitimaţie şi a explicat că avem nevoie de intimitate, fiind vorba de o problemă delicată a poliţiei, s-a mai înmuiat puţin.

Banksy mi-a spus că îi mulţumise pentru cooperare şi îi promisese că nu ne vom îndepărta.

Mi-am stins ţigara şi m-am întors să mă uit la el.

— Să auzim atunci, a spus el.

Nu voi minţi, l-am văzut arătând mai nerăbdător de atât. Aşa că am încercat să rămân calmă în timp ce îi spuneam totul şi să nu las să se vadă cât de încinsă eram. I-am povestit despre medicamentele care fuseseră scoase ilegal din secţie, după ce i-au fost date lui Kevin de către un om din interior (cu un procentaj sănătos care probabil se întoarce la acelaşi om din interior după ce sunt vândute). I-am spus despre irelevanţa camerei de pe coridorul

lui Kevin, despre perioada când a funcţionat şi când s-a oprit. În cele din urmă, i-am spus ce s-a întâmplat cu Shaun – sau, ca să fiu mai exactă, ce i s-a făcut ca asigurare că nu va putea spune nimănui ce ştia.

I-am cerut lui Banksy încă o ţigară după ce am terminat.

Am aprins-o şi am aşteptat.

— Deci, de ce să îl omoare pe Kevin?, m-a întrebat el, în cele din urmă. Adică, dacă există o chestie comodă cu medicamente, din care se presupune că toată lumea se descurcă foarte bine. De ce să o distrugă?

— Nu cred că Kevin a vrut să o mai facă.

— Dar tu doar presupui, nu?

— Uite, ştiu că el şi Shaun se certau şi cred că o făceau, deoarece Shaun voia să se oprească. În cele din urmă, Shaun a obţinut ce voia, iar Kevin le-a spus tuturor celor implicaţi că vrea să renunţe. De aceea au fost găsite toate acele medicamente în camera lui, pentru că nu le-a dat mai departe, cunoştinţelor sale. Se săturase.

— Aşa că au decis să îl omoare, asta vrei să spui?

— Da, poate că au făcut-o... cunoştinţele lui din exterior. Am ridicat un deget. Sau poate că a fost decizia unei singure persoane. Banksy a dat din cap. El ştia deja despre cine vorbeam, desigur, pentru că nu pierdusem timpul în a-i spune cine l-a ucis pe Kevin. Şi dacă Kevin a depozitat acele medicamente? Dacă le păstra ca un fel de poliţă de asigurare sau ceva? Apoi mi-a venit o altă idee, care brusc avea sens. Poate că se folosea de acele medicamente pentru a o şantaja.

— Serios?

— De ce nu? Sau cel puţin plănuia să o facă mai târziu.

Am fost un pic nervoasă pe mine, fiindcă nu mi-am dat seama mai devreme, dar nu aveam de gând să mă învinovăţesc, pentru că nu eram tocmai aptă după tot ce se întâmplase.

— Atunci cum se face că nu a luat medicamentele? Când l-a ucis?

Am ridicat din umeri.

— Nu le-a putut găsi. Tot nu ştiam exact unde anume în camera lui Kevin fuseseră ascunse medicamentele. Cu siguranţă nu ar fi avut prea mult timp să le caute, să răscolească în camera lui, sau orice altceva. Câteva minute, atât ar fi stat acolo. Înăuntru, pernă pe faţă, şi înapoi afară.

Târfa, m-am gândit. O târfă rece ca gheaţa.

Mi-am aruncat chiştocul şi l-am privit pe Banksy dând din cap, ca şi cum se gândea la asta. Bineînţeles, de fapt încerca să decidă cea mai bună cale de a-mi spune ce credea cu adevărat, dar eu nu ştiam asta la momentul respectiv, nu-i aşa? Bun atunci, eram încă entuziasmată pentru că rezolvasem cazul şi stăteam acolo ca o proastă aşteptând ca el să îmi spună cum ar trebui să continuăm.

— Încă nu înţeleg treaba asta cu iubitul lui Kevin.

— Shaun, am spus. I-am zis numele de o sută de ori.

— Da, cu Shaun.

I-am povestit din nou ce s-a întâmplat în noaptea aceea în camera TV, când Shaun a înnebunit, ce anume i s-a spus şi cum se simţea de atunci.

— Deci, ea ştia că asta se va întâmpla, nu-i aşa?

Am dat din cap, amintindu-mi exact cuvintele ei. Rece ca gheaţa...

— Ştia că nu va mai putea vorbi după aceea?

— Asta este *meseria* ei, nu-i aşa? Am ales să nu îi dezvălui ce îmi spusese Malaika sâmbătă. Toate prostiile alea despre o

încercare de a-l „şoca” pe Shaun şi despre faptul că doctor Bakshi ar fi spus că a meritat să încerce. Nu m-am deranjat să îi spun, deoarece era evident că Malaika a fost la fel de alarmată de ce se întâmplase în camera TV, ca şi mine. Că a spus ce a spus ulterior, pentru că asistenţii au grijă unii de alţii şi ea încerca să îşi apere colega.

În calitate de poliţist, am făcut şi eu lucruri similare, la fel şi Banksy.

Aşa că nu a fost relevant.

I-am spus:

— Uite, Shaun a încercat să îmi spună totul în acea seară. Era disperat să mă anunţe că a fost unul dintre angajaţi... nu? Asta l-a stârnit, pentru că era îngrozit. Pentru că ştia de ce era capabilă femeia care l-a ucis pe Kevin. Nu am vrut să vorbesc cu Tim de parcă ar fi fost prost sau neexperimentat, dar nu înţelegeam de ce nu *pricepea.* Ea a trebuit să îl aducă la tăcere.

— Da, înţeleg ce spui, a spus el.

Am privit un cuplu bine îmbrăcat, de vârstă mijlocie, plimbându-se de mână spre intrare. Părinţii lui Lucy. Le-am făcut cu mâna, iar tatăl lui Lucy a schiţat un zâmbet.

— Îţi mai spun ceva, am spus eu. Femeia care l-a ucis pe Kevin m-a agresat sexual şi pe mine.

— Ce?

— Când am venit prima dată aici.

Banksy părea de-a dreptul confuz.

— De ce îmi spui asta abia acum?

— Vreau doar să ştii cu ce fel de persoană avem de-a face.

— Ce-a făcut?

— Nu vreau să vorbesc despre asta.

— Mi se pare corect, dar ştii... poţi depune o plângere, Al. Vreau să spun că este ceva pentru care o putem aresta.

Am clătinat din cap.

El a suspinat şi s-a aşezat pe spate. A mormăit:

— La naiba...

L-am văzut verificându-şi ceasul şi am ghicit că nu mai aveam mult timp.

— Deci, ai de gând să vorbeşti cu Seddon, sau ce?

Un alt oftat.

— Acesta nu este cazul meu, Al. Ştii asta.

— Totuşi, eşti încă poliţist. Este datoria ta să aduci informaţii noi în atenţia lui, cel puţin.

— Nu cred că există informaţii noi. S-a întors şi s-a uitat la mine, cu expresia unui doctor pe cale să dea veşti proaste. Pur şi simplu nu cred că se leagă.

— Fii serios.

Simţeam că aş putea să o iau razna în orice clipă şi mă agăţam de marginea acelei bănci de parcă viaţa mi-ar fi depins de ea.

— De cât timp lucrăm împreună, Banksy? L-ai cunoscut pe Johnno, pentru numele lui Dumnezeu... mă cunoşti pe *mine.*

Nu se putea uita la mine

— Obişnuiam să te cunosc, a spus el. Dar ştii tu... *asta!*

Până când şi-a ridicat privirea, eu eram în picioare.

— Mi-a făcut plăcere să stăm de vorbă la o ţigară, i-am strigat înapoi. Nu îţi face griji, amice, pot să găsesc singură drumul înapoi.

Când am dat buzna pe hol, am văzut că mama şi tatăl lui Lucy stăteau în lift, aşteptând ca acesta să se închidă. Am strigat: „Ţineţi uşile" şi am fugit să mă alătur lor. M-am prefăcut să nu îi

observ că se apropie de peretele din spate, în timp ce uşile se închideau.

Dar asta nu a ajutat.

Nu folosesc drept scuză pentru ce am spus faptul că eram furioasă şi căutam să atac. Nu îmi amintesc ultima dată când am avut nevoie de o scuză pentru ceva, dar este o explicaţie, destul de corect? Evident că ştiam cine sunt, aşadar înţeleg că a fost rău. Ştiam pe cine vizitau şi ştiam exact de ce era internată.

În timp ce liftul urca încet, m-am întors şi am rânjit la ei.

Le-am spus:

— Tocmai am fost să mă înţep afară. Am gemut puţin şi m-am frecat la braţ. Heroina este pur şi simplu *fabuloasă,* nu credeţi?

25

Marţi dimineaţă eram hotărâtă să fac treabă, aşa că după micul dejun şi medicamente, am parcurs câteva contacte vechi de pe telefonul meu şi am dat câteva telefoane, încercând să găsesc numărul de la camera de coordonare a operaţiunilor a lui Seddon. Adică linia directă. Am vrut să o fac cu o zi înainte, după ce Banksy a plecat, dar ştiam că la acea oră mulţi dintre oamenii cu care trebuia să vorbesc plecaseră deja acasă. În cele din urmă nu a mai contat, fiindcă atunci când m-am întors pe secţie erau prea multe distrageri – George încerca să îl descurajeze pe Graham să facă o nouă adâncitură în perete cu capul, iar Lauren striga la Femi despre faptul că cineva a intrat în camera ei şi i-a umblat printre

lucruri – aşa că mi-a fost greu să mă concentrez la ceva legat de muncă.

Asta a fost marea problemă de până acum.

Viaţa în locul acesta care îmi stă în cale.

Nu am fost niciodată genul care să facă compromisuri. Niciodată nu am ales calea mai uşoară şi nu am „delegat", de cele mai multe ori asta înseamnă, de fapt, să tragi chiulul. Nu, pe bune, dacă lucram la un caz, eram ca un nenorocit de laser... Foarte concentrată. Totuşi, aici este greu să te concentrezi pe ceva mai mult de cinci minute fără ca altceva să se întâmple.

Pot să stau în camera mea şi să fac lucruri pe laptop dacă trebuie, dar aşa cum am încercat să îi explic lui Marcus, nu asta înseamnă să fii un detectiv.

Trebuie să ieşi afară şi să abordezi oamenii.

Să îi priveşti cum dau din cap sau cum se îndepărtează în timp ce vorbeşti. Să asculţi o relatare amănunţită a unei întâlniri sexuale care nu a avut loc sau nişte tâmpenii despre cum reacţionează undele radio cu metalul din vaccinurile pe care le-am primit când eram copii şi care ne transformă în extratereştri.

Apoi, mai sunt toate celelalte lucruri pe care trebuie să le faci, rutina care îţi mănâncă ziua. Ştiu, în mod normal eu sunt prima care se plânge despre cât de plictisitor este aici – cel puţin a fost, înainte să înceapă să se adune cadavrele – dar încă mai există mesele, conversaţiile, testele, grupurile, întâlnirile comune, spălatul, vizitele şi medicamentele.

Nu trebuie să uităm de medicamente.

Aşa cum am mai spus, încă mă lupt cu cel mai bun mod de a le gestiona în ceea ce priveşte progresul în cazul meu.

Este greu să ajung undeva când medicamentele îşi pierd efectul, pentru că devin puţin agitată, iar când îşi fac efectul sunt

predispusă să privesc în gol. Aşa că, luând tot rahatul ăsta de trei ori pe zi înseamnă că am doar o mică... cum îi spune? – fereastră de oportunitate, şi nu este ideal.

Ca şi cum m-aş duce după un suspect cu un braţ legat la spate.

Dar asta este, totuşi, şi oricine mă cunoaşte vă va spune că nu m-am dat niciodată înapoi de la o provocare. Cu siguranţă ar spune asta. Nu că aş avea încredere în mulţi dintre ei acum şi nici măcar nu vor vorbi cu mine, dar înţelegeţi ce vreau să spun.

În cele din urmă, am obţinut numărul pe care îl căutam, deşi mi-a luat ceva timp, iar una sau două conversaţii au fost un pic ciudate, dar nu prea am avut de ales.

— Să fiu al naibii, Alice! Detectiv sergent Trevor Lambert, cu care am lucrat acum o sută de ani. Într-o echipă undeva în sudul Londrei. Nostalgii din trecut sau ce?

— A trecut prea mult timp, Trev.

— Ce pui la cale?

— Oh, ca de obicei, ştii tu.

— Încă mai lucrezi în vest?

— Aşa se pare, da. Ascultă, este un caz de crimă şi îi cam depăşeşte pe toţi, sinceră să fiu, amice. Mă întrebam dacă ai putea să îmi faci o favoare.

— De ce ai nevoie?

În mod clar, Trevor nu auzise despre aventurile mele eşuate şi nu aveam de gând să îl pun la curent, nu-i aşa? De fapt, el a găsit numărul de care aveam nevoie. M-a sunat înapoi după ce a făcut rost de el, de treabă tipul.

— Ar trebui să ieşim la o bere şi să povestim.

— Hai să o facem, am spus.

— Totuşi, te avertizez, sunt un pic mai gras şi mai cărunt decât ultima dată când te-am văzut. Copiii sunt de vină, cred.

— Da, ar trebui să ne întâlnim cu siguranţă... Te sun când se mai liniştesc apele cu cazul acesta. Momentan sunt îngropată până la gât...

Apoi, după ce am sunat la camera de coordonare a operaţiunilor:

— Detectiv ofiţer Seddon nu este disponibil în acest moment.

— Aş dori să las un mesaj, atunci.

— Despre ce este vorba?

— Spuneţi-i că este vorba de uciderea lui Kevin Connolly.

— Îmi puteţi spune cum vă numiţi, doamnă?

— Nu cred că aţi înţeles. De fapt, eu sunt aici. Unde a avut loc crima. Sunt la faţa locului.

— Bine, dar tot am nevoie de datele dumneavoastră.

I-am spus femeii numele meu, apoi i-am dat gradul meu. Mi-a luat numărul de mobil şi m-a asigurat că un membru al echipei mă va suna înapoi.

Am rămas în camera mea câteva ore după aceea, încercând să decid modul cel mai bun de a continua, în timp ce aşteptam ca Seddon să sune. A fost greu, însă, deoarece, după un timp, am început să mă gândesc la Johnno, apoi la Andy şi la psihiatrii aceia cu două feţe de la Urgenţe şi la toţi ceilalţi care mă trădaseră. Am început să mă întreb dacă Seddon este de încredere.

Am deschis laptopul şi am făcut câteva căutări pe Google.

Cât câştigă o asistentă medicală?

Salariul mediu al unei asistente medicale britanice.

Steven Seddon Dosarul Poliţiei Metropolitane.

Chiar înainte de prânz, L-Plate a bătut la uşa mea şi a intrat. Urma să aibă loc o şedinţă de terapie ocupaţională după-amiază,

m-a anunţat şi m-a întrebat dacă aveam de gând să vin. I-am spus că nu ştiam că au găsit bani pentru a o aduce înapoi pe femeia cu TO, iar Lucy a spus că nu au găsit, că unul dintre angajaţi va conduce şedinţa.

— Probabil că nu va fi la fel de bine, a spus ea. Dar va fi frumos să desenez din nou.

— Am alte lucruri de făcut, am spus eu.

— Haide, Al, va fi distractiv.

— Oare?

Lucy a chicotit şi s-a aplecat mai aproape, şoptind, de parcă nu am fi fost doar noi două în cameră.

— Mi-o voi imagina fără haine pe ea... complet goală... şi voi desena asta. Va fi distractiv. Sau respingător, nu ştiu încă.

— Pe *cine* să îţi imaginezi fără haine?

— Debbie. Ea este cea care organizează totul.

Nu mi-a luat mult timp.

— Bine, aşa rămâne, am spus.

26

Sala de terapie ocupaţională fusese aranjată cum era în mod normal. Aşa cum fusese înainte de comemorarea lui Kevin, vreau să spun. Perdelele portocalii deschise, o dispersare de mese şi scaune, dulapul de materiale încuiat de la capătul sălii.

Eram poate şase dintre noi acolo.

Eu şi Lucy stăteam împreună. Ilias, Bob şi cred că Graham... sau poate că era Donna. Nu contează.

M-am aşezat şi am privit cum Debbie a deschis dulapul, apoi a distribuit cu bucurie hârtie şi carioci, dar şi cutii de creioane colorate pentru cei mai puţin ambiţioşi, câteva blocuri mari de desen şi acuarele pentru cei care doreau să încerce ceva un pic mai avansat. A spus că putem picta sau desena orice vrem, dar a ridicat una dintre ferigi pe o masă din centrul încăperii, în cazul în care cineva ar fi dorit să încerce o natură statică. Odată, cineva a sugerat că ar trebui să avem un model viu, dar chiar dacă Ilias s-a oferit imediat voluntar, sugestia a fost rapid respinsă de către personal. În săptămâna următoare, Ilias a aşteptat şi şi-a smuls toate hainele de pe el, credeţi-mă, este ceva ce nu voi putea uita vreodată.

Tot acel păr.

Lucy spune că uneori încă se mai trezeşte ţipând, deşi, ca să fim corecţi, oricum face asta des.

— Avem vreo două ore la dispoziţie, a spus Debbie. Deci, nu trebuie să ne grăbim cu nimic. Hai să vedem ce putem să creăm.

Şi-a luat un bloc şi câteva carioci şi s-a aşezat singură la o masă.

Pe vremea când încă mai existau ceva bani ca să se poată face lucrurile aşa cum trebuie, obişnuiam să facem tot felul de chestii în şedinţele de TO. Am făcut teatru de câteva ori şi mi-a plăcut destul de mult, dar întotdeauna se termina puţin prea dinamic, pentru că Bob încerca să transforme totul într-o scenă de sex. Într-o săptămână, femeia care conducea lucrurile chiar a pus un prieten de-al ei să aducă o roată de olar. Din nou, nu a mers bine. Graham şi-a folosit imediat lutul pentru a dezactiva cea mai apropiată camera de supraveghere, în timp ce majoritatea celorlalţi tipi au făcut doar scule (ale lor, toate, în mod previzibil uriaşe), iar când terapeutul a sugerat să se îndrepte în altă direcţie, toată lumea a început să arunce cu chestii peste tot. Am găsit ulterior bucăţele de

lut uscat în toate crăpăturile şi pliurile mele timp de câteva zile şi încă mai există câteva bucăţi lipite de tavan.

Hârtia şi cariocile au fost bune pentru astăzi, totuşi.

Oricum, nu eram acolo crezând că sunt Picasso.

— Cum de ai reuşit să ieşi afară ieri?, m-a întrebat Lucy.

Era o linişte neobişnuită, în timp ce toată lumea se chinuia la capodoperele proprii, aşa că am avut grijă să vorbesc încet, sperând că Lucy va înţelege aluzia şi va face la fel

— A fost o chestie de poliţie, am spus.

— În legătură cu Kevin?

— Nu este ceva despre care pot vorbi.

— Oh, bine atunci. S-a întors la desenul ei.

— Dar, da.

Lucy a dat din cap, trecându-şi carioca dintr-o parte în alta pe hârtie, ca mai târziu să îmi spună că aşa se umbresc lucrurile.

— Vei lucra la acest caz, atunci?

— *Lucrez* la el. M-am uitat în jos la ceea ce reuşisem până acum. Mergea destul de bine. Lucrez la el *acum.*

Ştiam că aveam destul timp la dispoziţie, aşa că l-am petrecut atât urmărind-o pe terapeuta noastră înlocuitoare, cât şi utilizându-mi cariocile în mod eficient. În cea mai mare parte a fost ocupată cu ce desena, dar ne privea şi pe *noi,* fiindcă nu era ca şi cum am fi fost studenţi la arte sau ceva de genul, iar un creion poate face mult rău în mâinile nepotrivite.

Aici, aproape orice poate.

O furculiţă de plastic, o chitară stricată, o pernă...

La masa din faţa noastră, Ilias a distrus coala de hârtie la care lucra şi a aruncat-o nervos. A ridicat mâna ca un şcolar şi a aşteptat ca Debbie să privească în sus şi să îl vadă.

— Pot să desenez un vagin?

-— Dacă asta vrei, a spus Debbie.

— Mi-l dai după ce termini?, a întrebat Bob.

Soarele intra prin ferestre şi asta m-a enervat destul de tare, pentru că îmi plăcuse foarte mult jumătatea de oră afară cu Banksy cu o zi înainte. Partea de a fi afară, în orice caz.

Era cald, aşa că îmi era greu să mă concentrez.

Ştiam că trebuia să o fac, totuşi, că trebuia să fac o treabă bună. Am încercat să nu îmi petrec fiecare secundă dorindu-mi ca telefonul din buzunarul meu să sune, iar apoi, când în sfârşit l-am simţit vibrând pe piciorul meu, am încercat să nu răstorn masa cu piciorul când s-a dovedit a fi nenorocita de Sophie.

Mi-a plăcut să vorbesc cu tine ieri. Mi-e tare dor de tine.

Un emoji cu faţa tristă.

Timpul a trecut foarte repede în cele din urmă, iar când Debbie a anunţat că mai aveam doar câteva minute m-am uitat în cealaltă parte să văd ce a făcut Lucy. A făcut exact ce mi-a spus că va face. Am studiat perechea de sâni lăsaţi, cu sfârcurile roşu aprins, de parcă aş fi fost vreun expert de la *Antiques Roadshow.* Mi-am mângâiat bărbia şi i-am spus că sânii erau „izbitor de hidoşi" şi că tufişul portocaliu şi creţ, care acoperea în cea mai mare parte jumătatea inferioară a subiectului, era „deosebit de dezgustător".

S-a uitat la Debbie, şi-a mângâiat bărbia şi a râs până când am crezut că va face pe ea.

— Bine, atunci... a spus Debbie.

În ciuda celor două ore în care toată lumea a muncit, toţi au tulit-o destul de repede când timpul a expirat – inclusiv Lucy – fără să îi deranjeze ce au desenat, pictat sau mâzgălit şi cu siguranţă fără să le pese ce credeau ceilalţi despre asta.

Eu am rămas şi am ajutat-o pe Debbie să strângă toate lucrările, mai puţin a mea, pe care am vrut să o păstrez până la

momentul potrivit. După ce materialele au fost încuiate înapoi în dulap, s-a întors spre mine şi şi-a frecat mâinile.

— Vrei să ne uităm la mica noastră expoziţie?

În mare parte erau mâzgăliturile previzibile, cu excepţia vaginului lui Ilias, care era remarcabil de detaliat.

— Sfinte Sisoe, a spus Debbie, râzând.

S-a oprit la poza lui Lucy şi s-a holbat.

— Se presupune că eşti tu, am spus eu.

— Nu-i rău. A râs din nou şi a arătat spre tufişul portocaliu. Deşi, de obicei, nu las lucrurile să crească atâta acolo jos.

Apoi a întins o mână după foaia de hârtie pe care o ţineam eu. Haide, să aruncăm o privire la a ta.

Nici măcar nu am încercat să mă prefac că sunt reticentă şi i-am dat-o.

Făcusem cam acelaşi lucru de mai multe ori, cu Johnno şi cu Banksy. Când ai hotărât că este momentul potrivit să împingi întâmplător o fotografie peste masa din sala de interogatorii. Un prim-plan al rănilor, faţa lovită a victimei, carnea sau hainele stropite cu sânge. Acel moment în care îi arăţi cea mai şocantă poză pe care o poţi obţine animalului despre care ştii foarte bine că este responsabil, fiindcă eşti în căutarea unei reacţii sau, dacă ai noroc, o recunoaştere a vinovăţiei.

Cel puţin, încerci să citeşti infractorul.

După cum am spus, nu sunt o mare artistă, dar cred că am reuşit să obţin ceea ce voiam. Un pat de o persoană. Evident, nu era nicio faţă de pat, doar o pernă în locul unde ar fi trebuit să fie faţa, deşi nu cred că am reuşit să o fac să semene atât de mult cu o pernă, aşa că era mai degrabă un dreptunghi neclar. Am fost mulţumită de colecţia de flacoane, totuşi. Zeci împrăştiate pe sub pat, cu câteva dintre ele culcate pe o parte. Cea mai bună dintre

toate era silueta dintr-o parte a desenului, un fel de umbră, ca şi cum cineva se strecura din cameră, cu câteva puncte minuscule de roşu, galben, albastru şi verde, chiar la margine. Sclipirea unui şnur în culorile curcubeului.

Am stat şi am privit-o pe Debbie uitându-se la desenul meu.

Voiam să i-o citesc pe faţă.

— Este excelent, a spus ea, arătând cu degetul. Sincer. Felul în care ai făcut umbra şi toate celelalte. Ai de gând să o păstrezi?

Am clătinat din cap.

— Ai putea să o pui în camera ta, dacă vrei.

— Nu cred.

S-a uitat la mine.

— Eşti bine, Alice?

— Te-am văzut la comemorarea lui Kevin. Am aşteptat, doar o clipă sau două. Păreai supărată.

— Pentru că eram, a spus ea. Încă sunt.

— Te-am văzut că... Mi-am făcut cruce, deşi, după sus şi jos nu eram sigură ce umăr trebuia să ating primul.

Ea a dat din cap şi a zâmbit.

— Fata catolică din Glasgow, a spus. De fapt, nu una foarte bună.

— Îţi mărturiseşti păcatele şi toate astea?

— Nu am făcut-o de foarte mult timp.

Am adunat toate desenele în faţa ei şi le-am îndreptat.

M-am asigurat că al meu era sus.

I-am spus:

— Poate ar trebui să te gândeşti să începi din nou.

27

Miercuri la prânz, mai mult de douăzeci şi patru de ore după ce am sunat la camera de coordonare a operaţiunilor şi mă urcam pe pereţi – mă holbam la ei, săream de pe ei – deoarece încă aşteptam ca detectiv *cur*fiţer Seddon să mă sune înapoi. De fapt, aproape că renunţasem să mai aştept, fiindcă deja era evident că nu avea de gând să mă sune. Mă aşteptam să fiu ignorată, oricum, şi nu trebuie să fii un geniu ca să realizezi de ce.

Cine a sunat? Nebuna aia care este acolo, cea care a fost dată afară din poliţie? Da, ei bine, cred că am lucruri mai bune de făcut decât să îmi pierd timpul ascultând teoriile ei nebuneşti...

Eram al naibii de sigură că *Steve* avea o groază de lucruri mai bune de făcut. Cum ar fi o labă, să îşi reumple capsatorul sau să îşi bage ace în ochi.

O parte din mine a bănuit mereu că voi ajunge să lucrez la acest caz pe cont propriu.

Nu am de gând să mint, a fost un pic înfricoşător... în afara zonei mele de confort. Întotdeauna am lucrat ca parte a unei echipe şi, în cadrul acesteia, am lucrat mereu cu un partener, aşa îmi plăcea. Tachinarea şi prosteala pentru a umple acele ore nesfârşite petrecute împreună în maşină. Cineva era întotdeauna acolo pentru a sărbători cu tine când lucrurile mergeau bine sau pentru a te ajuta să îţi îneci tristeţea la sfârşitul unei zile proaste.

Cineva care să îţi păzească şi spatele, să nu uităm asta.

Chiar dacă nu a mers deosebit de bine pentru partenerul meu.

Ei bine, dacă singurul mod în care puteam obţine un rezultat în acest caz era să lucrez singură, atunci aşa trebuia să fie. Mă

descurcasem destul de bine până în acel moment. Nu aveam de gând doar să lucrez la el, ci să îl *rezolv...* Vreau să spun că l-am rezolvat deja, pentru că teoria mea nebunească nu era doar o teorie, dar aveam de gând să mă asigur că vinovatul va primi ce merita.

O făceam pentru Kevin şi o făceam pentru Johnno.

O făceam pentru a-i arăta lui Seddon şi tuturor celor implicaţi oficial că au greşit ignorându-mă şi că au fost proşti refuzându-mi ajutorul.

O făceam pentru ca toţi acei idioţi parveniţi cu epoleţi pe umeri, care au decis că ar trebui să fiu „pensionată medical", să vadă că sunt un poliţist din cap până în picioare.

O făceam pentru că aşa era corect.

O făceam pentru senzaţie, pentru fluxul sângelui care îmi curgea prin vene şi pentru că era prima dată după mult timp că mă simţeam ca o persoană.

O făceam pentru că atâţia oameni mi-au spus să nu o fac.

O făceam pentru că ar fi un imens *du-te dracului* pentru toţi cei care au conspirat să mă bage aici. Pentru drogatul acela cu un cutter în buzunar, pentru frustraţii care au decis că nu sunt aptă să depun mărturie şi pentru acei doctori care nu m-au ascultat când le-am spus că am luat-o razna fiindcă eram trează de patruzeci şi opt de ore. Pentru Andy... cu siguranţă, pentru Sophie şi pentru mama şi tata şi restul. Pentru buna catolică Debbie, evident, care habar nu avea că mi-am dat seama de toate sau că veneam după ea şi care va trăi să regrete ziua în care mi-au găsit un pat pe secţia ei.

O făceam pentru că îmi *plăcea.*

Am urmărit îndeaproape ora, doar ca să pot fi la geamul cu medicamente când se va deschide. A fost nevoie de ceva autocontrol ca să nu îl împing pe Graham la o parte când s-a

deschis, dar în cele din urmă am decis că acele câteva minute în plus nu mă vor ucide. Nu voiam să aştept mai mult de atât, pentru că ştiam că nu voi mai putea face nimic – cu atât mai puţin să ridic telefonul şi să cer o favoare enormă – cât timp mă simţeam agitată, neliniştită şi predispusă să fac vreo prostie. Nicio şansă. Nu puteam să fac lucrurile cum trebuie în timp ce o voce şoptitoare din capul meu îmi spunea să mă duc direct la Debbie şi să o lipesc de perete.

Vocea pe care nimeni în afară de mine nu o auzea şi care îi spunea celei care îmi ieşea din gură ce să spun.

Ştiu exact ce ai făcut şi ştiu de ce ai făcut-o.

Tentant, bineînţeles că era, dar nu aşa plănuiam să procedez.

Mia a deschis geamul şi, după ce Graham s-a retras şi şi-a luat pastilele, eu am păşit veselă în faţă pentru a le colecta pe ale mele. Am zâmbit şi am spus, „Mulţumesc", ca o fată cuminte.

Un ofiţer bun.

Norocul meu a fost că l-am prins pe detectiv inspector David Dinham în drum spre serviciu. Evident, făcea o tură târzie şi nimeni nu îşi doreşte asta niciodată, dar a trecut ceva timp de când programul nu mai înseamnă nimic pentru mine. Într-o zi, poate că mă trezesc bine şi devreme, iar în ziua următoare nu mă deranjez să mă trezesc deloc. În unele zile mă îmbrac, iar în altele nu mă sinchisesc, ceea ce înseamnă că voi lenevi în pijama sau, dacă am chef să fac un efort, s-ar putea să fiu extravagantă şi să defilez în propriul trening şi tricou, dar ideea este că nu prea contează.

Zilele sunt măsurate în mese şi medicamente, simplu ca bună ziua.

Norocul, totuşi, pentru că poliţiştii au urechile mari şi Dinham nu ar fi fost liber să poarte conversaţia pe care o plănuiam în timp ce stătea în birou. Din câte am auzit, biroul era în Brighton sau în

altă parte la malul mării, ceea ce era convenabil pentru mine, deoarece lucrând în afara poliţiei metropolitane, însemna că nu era niciun motiv pentru care cazul lui Kevin Connolly să fie pe radarul lui. În schimb, spre deosebire de Trevor Lambert, Dinham ştia că am fost... în războaie în ceea ce priveşte slujba, dar era în regulă.

— Oh... hei, Al. Da, ştia foarte bine. Ascultă, sunt în maşină, aşa că...

— Sper că ai handsfree, am spus eu.

— Bineînţeles că am.

— Mă bucur să aud asta. Deci, cum merge treaba, amice?

— Merge... bine. Dar tu?

Nu cred că ştia detaliile – unde eram şi de ce – dar nu era niciun motiv pentru care trebuia să ştie.

— Ei bine, am fost şi mai bine de atât, Dave, nu am de gând să mint... dar am fost şi mai rău, aşa că nu are rost să mă plâng, nu-i aşa?

— Nu, presupun.

— Am nevoie de o favoare.

— Bine. Îi auzeam panica din voce. Ce fel de favoare?

— Am nevoie de informaţii despre un suspect.

— Un *suspect?* Era clar că ştia destule.

— Despre un *individ,* bine? Cu cât ştii mai puţin, cu atât mai bine... dar am nevoie de informaţii financiare, da? Ce are această femeie în bancă? Economii, ipotecă, raport de credit, toate astea. Practic, trebuie să ştiu dacă are mai mulţi bani decât ar trebui să aibă.

— Corect, şi cum anume te aştepţi să găsesc toate astea?

— Oh, haide, Dave. Dacă aş mai fi avut acces la Computerul Naţional al Poliţiei, aş fi putut obţine cu uşurinţă informaţiile de care aveam nevoie.

Dar acest mijloc de investigaţie a fost eliminat împreună cu toate celelalte, şi tocmai de aceea îl rugam pe Dinhain. De ce îngreuna atât de mult lucrurile?

— Cinci minute în sistem.

— Vorbeşti serios?

— Cinci minute.

— Uite, nu ştiu de cât timp ai fost... Adică ai uitat toate lucrurile astea?

— Nu am uitat nimic, am spus eu.

– În acest caz, ştii că în momentul în care mă conectez, las o amprentă digitală. Tot ce caut se înregistrează şi trebuie să ofer un motiv foarte bun pentru care am căutat acel lucru. Nu aş putea nici măcar să verific un număr de înmatriculare pentru tine, iar dacă acest individ nu îşi dă consimţământul, aş avea nevoie de un ordin judecătoresc pentru a-i accesa datele bancare.

Auzeam că respira destul de greu. Mi l-am imaginat transpirând un pic, cu degetele albe în jurul volanului. Aproape că mi-a fost milă de el. Am spus:

— Am nevoie de asta.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Alice, prezintă un motiv de concediere.

— De cât timp ne cunoaştem, Dave?

— Nu mă asculţi.

— Am *nevoie* de asta.

Timp de aproape un minut, tot ce am auzit a fost respiraţia lui greoaie şi zgomotul traficului. În sfârşit, *în sfârşit,* a spus:

— Uite, ar putea fi o altă cale.

Am aşteptat.

Mi-am trecut degetul pe crăpătura din perete de lângă dulapul meu.

Am băgat o unghie şi am început să scobesc...

— Este un tip pe care îl cunosc, a spus el. Fost angajat, conduce o firmă privată de investigaţii şi informaţii.

— Serios? Ştiam ce înseamnă asta. Un beţivan bătrân trist care stă într-o maşină şi spionează soţii şi soţiile infidele.

— De fapt, are o afacere decentă. Cred că poate să afle cam orice. Nu ştiu exact cum face şi nici nu prea vreau să ştiu... dar cred că ar putea obţine ce cauţi.

Am zgâriat mai tare vopseaua din jurul crăpăturii. Am scobit până când unghia mi s-a rupt şi am frecat sângele de vopseaua galbenă murdară.

— Va trebui să îl plăteşti, evident.

— Este în regulă, am spus. Cum îl cheamă?

— Uite... dă-mi cinci minute. Trebuie să trag pe dreapta. Îţi trimit un link către site-ul lui.

— Are un site?

— După cum am spus, face tot felul de lucruri. Unele dintre ele sunt curate, dar sunt destul de sigur că unele dintre ele... nu sunt.

Zece minute mai târziu mi-a trimis un mesaj cu un link şi am ajuns direct online.

Site-ul Anchete Pindown (nume stupid) era destul de impresionant, fără îndoială. Câteva poze de bun gust cu maşini rapide, binocluri şi computere. Tot felul de lucruri despre o gamă largă de servicii oferite şi despre raportul calitate-preţ excelent pe care îl ofereau.

Supravegherea sub acoperire, verificarea angajaţilor, mystery shopping (orice ar fi fost asta). Aceste activităţi erau – după cum promiteau – adaptate la cerinţele unui client şi „garantate să depăşească aşteptările". Era util faptul că nu puteam găsi cuvântul

etic niciunde, dar *neortodox* a apărut de câteva ori, şi mi-a plăcut să văd. Faptul că nu menţiona că sunt membri ai Asociaţiei de Anchetatori Britanici a fost un alt semn bun, iar după câteva minute de căutări am găsit partea în care spuneau că ar fi mai mult decât bucuroşi să discute despre cerinţele mele specifice şi să ofere un serviciu personalizat.

Personalizat era un lucru bun. Mi-a plăcut cum suna personalizat.

Contactaţi-ne, spuneau. Spuneţi-ne de ce aveţi nevoie. Vă asigurăm confidenţialitate absolută.

Confidenţialitatea era bună, evident – ca un bonus – dar nu credeam că va conta prea mult în cele din urmă.

După ce aveam să obţin informaţiile necesare şi ştiţi-voicine urma să fie trasă la răspundere în sala de interogatorii, nimic nu va mai conta oricum, iar după ce vor formula acuzaţiile, nimănui nu îi va mai păsa cum am obţinut informaţiile.

Era vorba doar de rezultat.

Mi-am supt sângele de pe deget şi am trimis un e-mail.

Apoi m-am dus să cinez.

28

A fost una dintre cele mai bune seri petrecute vreodată în camera TV, deşi nu aş putea spune la ce se uitau ceilalţi nici să mă bateţi, pentru că nu eram foarte atentă. Nu la televizor, oricum. Ajunsesem mai devreme pentru a prinde un loc VIP lângă Doamna Lauren în faţă şi stăteam acolo, fericită, în timp ce ea devenea tot

mai nervoasă pentru că purtam căştile. Nu ascultam nimic, evident, aşa că auzeam foarte bine televizorul, dar eu stăteam doar, dând din cap ca şi cum îmi ascultam melodiile şi mă simţeam realmente bine, pentru că ştiam că o enerva.

Trebuie să ai un hobby, nu?

Când Lauren nu s-a mai putut controla şi a început să gesticuleze din braţe şi să mă critice, m-am prefăcut că nu o aud. Am scuturat din cap şi am arătat spre căştile mele până când, în cele din urmă, a început să strige.

— Ce asculţi?

— Nu te *aud.*. Am spus-o intenţionat prea tare, ştiţi, aşa cum fac oamenii când au căştile pe urechi. Am arătat spre ele din nou şi am spus: Am *căştile* pe urechi.

— Dă-le jos atunci.

A fost greu să îmi păstrez faţa serioasă, pentru că deja auzeam cum ceilalţi oameni strigau din spate „Linişte" şi „Tăceţi dracului". Am crezut că Lauren va avea un atac cerebral sau va face spume la gură aşa că, în cele din urmă, mi-am dat jos căştile şi m-am uitat la ea, complet nevinovată.

— Ce?

— De ce naiba te uiţi la televizor cu chestiile alea?

— Îmi place compania, am spus.

Compania nu era mai bună decât până acum, iar eu eram acolo pentru supraveghere, urmărind o anumită asistentă care stătea într-un colţ ca o ipocrită. Am urmărit-o cum se ridica şi se mişca între pacienţi, încercând să ţină lucrurile sub control, pentru că un număr destul de mare de pacienţi erau deja în picioare şi strigau. Aşa funcţionează lucrurile aici. Unul se agită puţin şi ceilalţi tind să i se alăture, ca şi tipul acela rus şi câinii lui. Cehkhov?

Am privit-o vorbind calm cu fiecare dintre ei pe rând, o mână pusă pe un braţ, unde era nevoie, până când s-a reinstalat o fărâmă de normalitate. Atât de normal pe cât se poate atunci când o femeie se plimbă de la un perete la altul şi un tip chel şi uşor cam teatral continuă să arate spre televizor şi să anunţe: „I-am tras-o şi ei."

Mi s-a părut ciudat că asistenta nu i-a spus nimic lui Shaun.

Am privit-o întorcându-se la locul ei şi stând acolo uitându-se fix la mine. Sunt sigură că cine a observat-o credea că mă priveşte fiindcă eu eram cea care începuse agitaţia, dar ştiam că o făcea pentru că mă văzuse uitându-mă la ea, dar era în regulă, pentru că nu încercam să ascund acest lucru.

Ştiam că era îngrijorată.

Ştiam că ar trebui să fie.

M-am uitat înapoi şi am zâmbit până când şi-a întors privirea.

După ce totul s-a liniştit din nou, mi-am pus căştile, încântată că Lauren era încă iritată lângă mine, ca o pisică grasă cu blana ridicată. Mi-am scos telefonul de parcă aş fi schimbat piesa, dar de fapt îmi verificam e-mailurile. Nu era ca şi cum mă aşteptam ca Pindown să îmi răspundă atât de repede şi cu siguranţă nu atât de târziu, dar nu strica să arunc o privire.

Doar spam, un video amuzant de la tatăl meu, pe care l-am vizionat mai târziu, şi un mesaj de la doctor Bakshi amintindu-mi că aveam următoarea evaluare poimâine.

Am trimis un mesaj de răspuns pentru a-mi confirma prezenţa: Există vreun cod vestimentar?

Imediat după unsprezece şi jumătate, Marcus, Malaika şi Femi au intrat. Câţiva angajaţi în plus apăreau întotdeauna în jurul acestei ore să se asigure că televizorul era oprit fără scandal – Lauren a spart odată un geam când nu i s-a permis să se uite la sfârşitul emisiunii QVC – şi că toată lumea se pregătea de culcare şi

îşi primea, dacă era nevoie, medicamentele sau analgezicele suplimentare.

Încă mă uitam la Debbie, desigur, aşa că eram bine conştientă că atunci când am ieşit şi am început să mă îndrept spre camera mea, ea mă urmărea.

Nu era evidentă, era mult prea isteaţă pentru asta, ci părea că ne conduce cu blândeţe pe mai multe dintre noi spre coridorul femeilor, făcându-şi doar treaba, la fel ca de obicei, dar îi simţeam ochii pe spatele meu.

Aşa că am încetinit, ca şi cum aş fi fost distrasă de ceva. Le-am lăsat pe Donna şi Lucy să treacă pe lângă mine şi am aşteptat-o pe Debbie să mă ajungă din urmă.

Avea faţa aia îngrijorată, aceeaşi pe care o văzusem chiar înainte să îi facă ce i-a făcut lui Shaun. Altcineva care a crezut că mă poate păcăli purtând o mască.

— Este totul în regulă?

— Absolut, am spus. Este totul în regulă cu tine?

— Nu despre mine este vorba.

— Poate că ar trebui să fie.

A suspinat şi masca aceea de îngrijorare s-a îngroşat puţin.

— Ce s-a întâmplat, Alice?

I-am spus:

— Nimic, totul este minunat, şi pentru prima dată după o vreme, am vorbit serios.

— Vrei să vorbeşti cu mine despre ceva?

Ştiam că o voi face cât de curând, dar în acel moment eram fericită să mă distrez.

— Sunt bine, Debbie, am spus. Dar mulţumesc că m-ai întrebat.

— Eşti sigură?

Am căutat pe Google, aşa că ştiam cum trebuie să îmi fac cruce. Frunte, piept, umărul stâng, umărul drept.

— Jur pe Dumnezeu.

29

Am stat de vorbă cu unul dintre oamenii de serviciu, care încerca să cureţe budinca lipicioasă de caramel de pe camera din faţa biroului asistenţilor, când Lauren a venit ţopăind – ei bine, balansându-se ca o raţă – spre mine. După ce o enervasem atât de tare cu o seară înainte, eram pregătită pentru o ceartă, dar am realizat imediat că nu trebuia să mă îngrijorez.

Arăta de parcă ar fi câştigat la loterie.

Mi-a făcut cu ochiul, frecându-şi mâinile şi apoi a arătat spre uşa închisă a uneia dintre sălile de examinare de la capătul coridorului. A şuierat:

— Prospături.

Asta explica totul.

— Serios?

Dădea din cap şi radia, entuziasmată ca un copil în dimineaţa de Crăciun.

— A ajuns aici acum câteva ore, după părerea lui Ilias.

— Da? Eram surprinsă că a durat atât de mult pentru ca cineva să umple patul rămas neocupat de când Jamilah plecase. De obicei, unul ieşea, altul intra imediat. Totuşi, nu mă plângeam. Bărbat? Femeie?

— O femeie, se pare... vreo cincizeci de ani.

Donna trecea pe acolo în marşul ei matinal şi în mod clar ne auzise.

— Am văzut-o deja, a spus ea. Pare destul de drăguţă.

Lauren şi cu mine ne-am întors imediat, disperate pentru mai multe detalii, dar Donna plecase, îndreptându-se rapid spre sas. Nu a fost mare lucru, pentru că ştiam că se va întoarce destul de curând şi Lauren nici vorbă să o lase să plece data viitoare fără să scoată de la ea orice informaţie pe care o avea.

Deja începuse să cânte, reuşind să măcelărească versurile unui cântec de Bob Marley.

„Femeie nouă, sânge nou, femeie nouă, sânge nou..."

Asta ar trebui să vă dea o idee despre cât de entuziasmaţi devin pacienţii de aici, atunci când este adus un boboc.

Nu mă refer la un informal, pentru aceştia rareori merită să sărbătorim. Vorbesc despre o cu totul nouă maimuţă internată.

La fel cum am fost şi eu, acum câteva luni.

Cei care sunt internaţi nu merg la camera 136 pentru început şi de obicei apar într-o ambulanţă, proaspăt ieşiţi de la Urgenţe. Informalii sunt pe cont propriu, dacă cer să fie internaţi, sau cu poliţiştii atârnând de ei, ca şi bietul nenorocit care se ferise de trafic. Dar nefericiţii care vor sta aici cel puţin douăzeci şi opt de zile tind să ajungă cu unul sau doi prieteni necăjiţi, un doctor sau doi şi poate un asistent social care face o excursie. De cele mai multe ori sunt agitaţi. Sunt încă confuzi în legătură cu ce li s-a întâmplat la spital sau de ce naiba au apărut oameni la ei acasă cu documente legale. Sunt supăraţi, deoarece cred că au fost păcăliţi şi unii dintre ei (subsemnata foarte bine inclusă) se scarpină şi scuipă pe parcursul procedurii de internare, ca şi cum ar fi târâţi spre un pluton de execuţie.

Ah, procedura...

Ştii când te cazezi într-un hotel frumos?

Ei bine, nu este deloc aşa.

Ştii când te cazezi într-un hotel de rahat?

Nu, nici aşa.

Pentru început sunt nişte chestii medicale de bază, care, dacă mă întrebaţi pe mine, sunt doar o rutină pentru ei, de fapt. Vreau să spun că *este* un spital, în caz că trebuie să vă reamintesc. Oh, *îţi este puţin cam mare tensiunea arterială.* Ei bine, *asta este* o adevărată surpriză. Trebuie să îţi stabilească medicamentele. Cele pe care poate le iei deja – pentru inimă, probleme intestinale, diabet sau orice altceva – şi pachetul variat de medicamente noi pe care le vei lua de acum încolo. Mai sunt o mulţime de hârtii de completat şi, bineînţeles, trebuie să ţi se elibereze o grămadă de hârtii decolorate care îţi spun unde te afli, de ce eşti reţinut şi cine este pe secţie.

Planul tău de îngrijire, rutina zilnică, dreptul la intimitate şi demnitate...

Apoi, apropo de asta, te dezbraci şi primeşti o pijama.

Apoi îţi iau lucrurile.

Apoi, în cele din urmă, la câteva ore după ce ai intrat şi ieşit din acel sas, eşti escortat la palierul tău somptuos, unde o asistentă zâmbitoare îţi va arăta patul, de parcă nu ai mai văzut unul până atunci, şi te va întreba dacă mai ai nevoie de ceva. Îmi amintesc că tot ce îmi doream era parola Wi-Fi şi ca asistenta zâmbitoare să se ducă dracului.

Nu primiţi niciun premiu dacă ghiciţi cine a fost acel anumit înger.

Aşa că, pentru a face un pas înapoi, înţelegeţi de ce suntem atât de agitaţi când vine cineva nou. De ce este un mare lucru. Da, este întotdeauna plăcut să vezi o faţă nouă, poate îţi faci un nou prieten, dar mai ales este vorba de ordinea ierarhică.

Un pacient nou înseamnă că toţi ceilalţi avansează.

Lauren, care se credea în prima poziţie, dansa deja cu Graham şi Lucy. Era ca o petrecere. Eram pregătită să rămân, la fel de nerăbdătoare ca şi ceilalţi să o văd pe noua membră a trupei, dar când telefonul meu a vibrat şi am văzut de la cine era e-mailul, am ştiut că va trebui să aştepte.

Nu era ca şi cum fata cea nouă ar fi plecat undeva.

Jumătate de oră mai târziu m-am întors, stând pe lângă intrarea pe coridorul femeilor, împreună cu restul comitetului de primire – Lauren, Donna, Lucy, Graham, Ilias şi Bob – aşteptând parada de dezvăluire a bobocului. Shaun privea din uşa camerei de muzică. Tony stătea lângă sas, cu bagajele făcute, dar se uita şi el, în caz că cel mai nou sosit era Creatura.

Toată lumea era în toane bune, trăncănind şi zâmbind, aşa că *eu* trebuie să fi arătat de parcă tocmai mi-o trăsesem cu Tom Hardy sau ceva de genul.

— De ce eşti aşa de fericită?, m-a întrebat Ilias.

Zâmbetul meu a devenit şi mai mare.

— Doar... asta, ştii tu. O faţă nouă.

Ilias a dat din cap, uitându-se cu nerăbdare spre camera de examinare. La fel ca noi toţi, ştia cât de mult dura procesul de primire de obicei şi că, în orice moment, ultima internată avea să iasă la suprafaţă şi să fie escortată la dormitorul ei.

— Vrei să jucăm şah după aceea?

— Da, am spus eu. Sună bine.

Chiar *eram* entuziasmată să îmi cunosc noua colegă de secţie, dar adevăratul motiv pentru buna mea dispoziţie era conversaţia telefonică pe care tocmai o avusesem cu omul de la Anchete Pindown şi care nu putea să meargă mai bine.

„Howard” a fost extrem de amabil şi nu a pus prea multe întrebări. Mi-a spus cât va costa „ancheta” lui şi m-a întrebat dacă pot transfera jumătate din bani imediat. I-am spus că nu este o problemă (de trei ori „ura” pentru pensia de la poliţie) şi am întrebat cât timp crede că va dura.

— Sunt chestii destul de standard, a spus el. Ar trebui să am tot ce îţi trebuie cândva mâine.

O parte din mine, adânc înrădăcinată, care respectă legea, murea să îl întrebe *cum* avea de gând să facă rost de toate aceste „chestii standard”, dar era doar o voce joasă, înăbuşită, ştiţi? Ceva mult mai puternic ţipa în mine, disperat să obţină aceste informaţii şi să le *folosească.* Totuşi, nu voiam ca el să ştie asta. Nu voiam ca nimeni să ştie încă.

I-am spus:

— Sper să vorbim mâine atunci.

Când femeia a ieşit din sala de examinare, eu, Lauren şi restul ne-am năpustit în faţă, ca nişte fani înflăcăraţi în faţa uşii unei scene. Marcus şi George au ieşit din biroul asistenţilor pentru a se asigura că nu mergem mai aproape, iar George a dat din cap.

— Haideţi, faceţi-i puţin loc. Şi-a coborât vocea. Amintiţi-vă cum a fost pentru voi.

Sunt al naibii de sigură că femeia nu avea cincizeci de ani... mai aproape de patruzeci de ani... dar am înţeles de ce Ilias i-a spus lui Lauren că era mai în vârstă. Nu cred că se uitase prea bine. Ştiţi cum se spune că camerele de televiziune fac oamenii să pară mai graşi? Ei bine, locul acesta te poate îmbătrâni uşor cu zece ani. Câteodată mă uit în oglindă şi o văd pe mama cum se holbează la mine.

Mama mea, dacă nu s-ar simţi bine.

Fata cea nouă era albă, înaltă şi slabă – nu ca *Dorina* de slabă, dar puţin cam slăbuţă – cu părul brunet prins într-un coc. Avea capul plecat, dar am văzut-o uitându-se la noi toţi, doar pentru o secundă, şi am văzut vânătaia de sub unul dintre ochi. Se mişca destul de bine, cu siguranţă nu îşi târa picioarele cum se obişnuia pe secţia Fleet, şi îmi amintesc gândindu-mă că, în ciuda situaţiei, ea părea... determinată.

— Faceţi loc şi lăsaţi-o pe Clare să treacă, a spus Marcus.

Acum aveam şi un nume. Am dat din cap către Lucy şi Lucy a dat din cap înapoi.

O asistentă o însoţea, bineînţeles, cu o mână pe braţul ei, şi nu putea fi mai perfect. Aceeaşi mască de îngrijorare pe care o purtase pentru mine cu o zi înainte. Am privit-o, agitându-mă de parcă aş fi primit o doză dublă de ceva, pentru că ştiam că nu mai avea mult timp la dispoziţie.

Când au venit lângă noi, Lauren a întins o mână, iar Debbie a grăbit-o pe Clare să treacă repede pe lângă. Graham i-a făcut cu mâna şi Donna a murmurat:

— Mă bucur să te cunosc

— Eu sunt Ilias, a strigat Ilias. Şi tu nu eşti.

Am privit-o cum a fost condusă spre dormitor şi a trebuit să mă lupt cu dorinţa de a o urmări şi de a-i spune să aibă grijă de ea. De a-i spune că locul acesta nu era sigur, indiferent ce scria pe hârtiile ei. Am vrut să arăt spre Debbie şi să îi spun:

— Sper, pentru binele tău, că nu ea a fost cea care te-a examinat.

— În regulă, a spus George. Spectacolul s-a terminat.

Lucy şi Donna au plecat, la braţ, chicotind ca nişte şcolăriţe. Graham şi-a ocupat locul la geamul cu medicamente şi Lauren s-a apropiat să îl chinuie puţin pe Tony. Am stat împreună cu Ilias şi

Bob, privind-o pe Debbie deschizând uşa dormitorului de la capătul coridorului.

— Mergem să jucăm şah atunci?, a întrebat Ilias.

I-am spus să dispară şi am văzut-o pe Debbie învitând-o pe Clare să intre.

Bob s-a strecurat şi a dat din cap.

— I-am tras-o într-un apartament din Peckham o dată... tipei. Este o nebună şi în pat...

Mă gândeam la masca aia, la cât de bine m-aş simţi să o văd cum alunecă, în timp ce o vedeam pe Debbie urmând-o pe noua sosită în cameră şi închizând uşa după ea.

30

Doctor Bakshi a spus:

— Pari fericită, Alice.

— Pentru că sunt, am spus eu. Pentru că eram.

— Mă bucur să aud asta. A început să întoarcă încet paginile din faţa ei. Şi m-am bucurat de răspunsul tău la mesajul meu, deşi văd că nu te-ai îmbrăcat elegant.

— Aceştia sunt cei mai buni pantaloni de trening ai mei, am spus.

Cu siguranţă nu mă mai simţisem aşa de optimistă la evaluarea de vineri dimineaţă de un secol. Simţeam că ceva bun urma să se întâmple. Bun pentru mine, în orice caz. Speram ca Debbie să stea acolo în cerc, aşa cum stătuse în săptămâna precedentă, dar ei fac aceste lucruri prin rotaţie, aşa că Malaika îi

ţinea companie lui Marcus astăzi. Stagiara aia reticentă de data trecută nu era nicăieri. Poate că am speriat-o.

Aşa că am rămas doar noi patru. A fost confortabil.

Marcus a făcut prezentările oficiale, iar Malaika a făcut raportul despre medicamente. Încă „răspundeam bine" la regim, ceea ce era întotdeauna plăcut să aud, chiar dacă, de cele mai multe ori, ideea lor şi ideea mea de *bine* erau foarte diferite.

— Se pare că ai avut o săptămână productivă. Bakshi s-a uitat la Marcus, apoi la mine. Eşti de acord?

— Da, am avut o săptămână de neuitat, am spus.

Malaika a dat din cap, ca şi cum ar fi fost de partea mea.

— Deşi înţeleg că a existat un incident minor în salonul TV miercuri seara. Bakshi a aruncat o privire la Marcus. O neînţelegere cu Lauren?

Am râs şi am clătinat din cap.

— Doar o neînţelegere, asta-i tot. Nimic alarmant. Lauren nu credea că acord suficient respect emisiunii *Grand Designs,* sau la ce naiba se uita. Da, a fost o prostie, dar nu ar fi trebuit să reacţioneze.

— Este bine că poţi înţelege asta. Bakshi a întors o altă pagină. Înţeleg că marţi a avut loc o sesiune de terapie ocupaţională interesantă.

— Aţi auzit asta, nu-i aşa?

— Asistenta care a supravegheat sesiunea a înmânat un raport scris.

— Aţi văzut vreuna dintre imagini?

— Din păcate nu am văzut.

— Oh, ar trebui, am spus eu. Mai ales pe cea a lui Lucy. Jur, este un fel de Leonardo da Vinci al părului pubian. M-am holbat la Bakshi, cu faţa serioasă. S-ar putea să îmi fi imaginat o urmă de zâmbet în schimb.

— Ei bine, toate astea sunt foarte pozitive şi sunt încântată că faci progrese. Acestea fiind spuse, totuşi, îmi pare rău să spun că nu voi anula internarea săptămâna aceasta.

— Bine, am spus eu.

Vedeam că toţi erau puţin surprinşi de calmul răspunsului meu, de lipsa de histrionism, şi trebuie să recunosc că şi eu am fost destul de surprinsă. Nu, probabil că nu m-aş fi certat dacă mi-ar fi spus că pot să plec acasă în după-amiaza aceea, dar, pentru prima dată în două luni, aveam un motiv să fiu acolo. Un motiv să rămân, cel puţin până când aveam dovada pe care ştiam că o voi primi şi o şansă de a acţiona în consecinţă.

— Poţi să ghiceşti de ce, Alice?

— De ce, ce anume?

— De ce detenţia ta în temeiul secţiunii a treia din Legea privind Sănătatea Mintală trebuie să rămână în vigoare, cel puţin pe moment.

— Nu am nicio idee, am spus. Nu am luat-o razna şi nu i-am arătat lui Marcus sânii, nu-i aşa?

— Nu, a spus Marcus. Nu ai făcut-o.

Când am văzut-o pe Bakshi ridicând foaia de hârtie, am ştiut ce urma să se întâmple, dar eram cu adevărat confuză.

— Cel puţin a fost doar un singur apel telefonic nocturn către domnul Flanagan săptămâna aceasta.

— În niciun caz, am spus. Nu l-am sunat niciodată pe Andy. Pentru prima dată nu minţeam, nu intenţionat.

— Totuşi, unul destul de memorabil.

Pentru mine nu a fost.

— Nu am de gând să citesc cu voce tare ce ai spus, dar este suficient să spun că a fost doar un singur cuvânt. S-a uitat la mine, aşteptând să realizez. Un cuvânt foarte jignitor, repetat la nesfârşit.

Am dat din cap. Ca şi cum aş fi luat o foaie din cartea lui Lauren. Dar nu îmi amintesc să o fi făcut.

— Oh, da, aşa este. *Acel* apel. Malaika s-a mişcat în scaun şi jur că am văzut-o încercând să îşi înăbuşe un zâmbet. Da, îmi pare rău. Am vrut să îl sun din nou ca să îmi cer scuze, dar cred că am uitat. A fost doar un moment, asta-i tot... în care am fost foarte supărată şi am făcut o prostie. Doar un singur moment, în toată săptămâna.

Bakshi s-a uitat la Marcus. Marcus a ridicat din umeri.

— Ei bine, o iau ca pe un semn foarte bun că nu conteşti că ceea ce ai făcut a fost greşit.

— Oh, ştiu că a fost. Nu aveam de gând să îi spun că a fost foarte amuzant şi, cu siguranţă, nu voiam să dezvălui că nu îmi aminteam să fi dat acel telefon în primul rând. A fost foarte greşit.

Bakshi a dat din cap şi a început să îşi aranjeze hârtiile. În acest caz, la recomandarea lui Marcus şi în speranţa că acest progres va continua, sunt bucuroasă să te mut înapoi pe ieşire, fără supraveghere.

Asta a fost tot.

Am zâmbit, amabilă şi umilă. O zi de care ştiam deja că va fi una de neuitat, avea un început fulminant.

— Mişto, am spus. Mulţumesc.

Clare stătea cu Shaun şi Femi la prânz, în timp ce noi ceilalţi stăteam împreună şi o priveam. Shaun încă avea chestia cu Marcel Marceau, dar cele două femei vorbeau în linişte în timp ce mâncau. Nu cred că Femi stătea aşa de aproape de Clare din cauza statusului de observaţie apropiată sau ceva de genul, aşa că am presupus că făcea parte din procesul normal de acomodare a noului venit.

Nu voia să o lase încă singură cu gloata.

Nu apăruse la cină în seara precedentă, iar eu nu fusesem la micul dejun, aşa că aceasta ar fi putut fi prima ei masă în grup. I-am întrebat pe ceilalţi şi toţi au crezut că aşa este.

— A vorbit cineva cu ea până acum?

Toţi au clătinat din cap.

— Nu am prea avut ocazia, a spus Ilias. A fost cu George la geamul cu medicamente la prima oră, iar acum Femi se ţine de ea ca musca de rahat.

Toţi au dat din cap.

— Femi-nazi, a spus Donna.

— Cred că este puţin arogantă. Lauren s-a aşezat pe spate, pregătită să facă o evaluare completă a noii venite şi a părut îngrozită când m-am ridicat în picioare. Unde naiba crezi că te duci?

— Să salut...

M-am plimbat până la masa lor, i-am spus lui Shaun să se mişte şi m-am strecurat între el şi Clare. Femi m-a privit fix, aşa că i-am zâmbit ca să îi spun că intenţiile mele erau pe deplin prietenoase.

— Nu îţi face griji, am spus. Sunt prietenoasă.

Eram chiar mai bine dispusă decât cu o oră sau aşa ceva înainte, când am ieşit din CMD. Nu era vorba doar de ce au spus în şedinţa de evaluare, ci şi ce nu au spus. Niciunul dintre ei nu a menţionat desenul interesant pe care îl făcusem în timpul sesiunii de terapie ocupaţională. Nimeni nu a spus un cuvânt despre conversaţiile pe care le avusesem cu Debbie pe parcursul ultimelor zile.

Ca şi cum nu s-ar fi întâmplat niciodată.

Asta însemna că *ea* nu spusese nimic şi nu putea fi decât un singur motiv pentru asta, nu?

Vinovată, şi ştia că eu ştiam.

— Eu sunt Alice, am spus. Am întins o mână. Al... sau cum vrei.

Clare mi-a întins mâna ei moale şi am strâns-o.

— Clare.

— Cu „i" sau fără?

— Ca şi comitatul din Irlanda.

— Oh, eşti irlandeză, atunci? Nu credeam că disting un accent, dar sincer, nu a spus prea multe.

— Mama mea este.

M-am aplecat aproape de ea. I-am spus:

— Ascultă, de ce nu luăm o ceaşcă de ceai şi mergem într-un loc mai liniştit pentru o pălăvrăgeală bună?

— Nu sunt sigură că este o idee bună, a spus Femi.

— Tot ce vreau să spun... M-am uitat la asistentă, mi-aş fi dorit ca cineva să fi vorbit cu mine când am venit prima dată şi da, a avut parte de discursul oficial şi toate astea, dar va trebui să îşi facă o idee mult mai bună despre cum merg lucrurile aici de la cineva ca mine, nu de la unul dintre voi. Am zâmbit. Cu tot respectul.

— Sună bine, a spus Clare. Am decis, un accent londonez. Undeva la sud de Watford Gap, oricum.

— Ai dreptate, a spus Femi. Totuşi, ar trebui să trec să verific cu Marcus.

— Nicio problemă. M-am ridicat în picioare şi am întins o mână spre Clare. Vom fi în camera de muzică, aşa că dacă are o problemă cu asta, ştie unde suntem.

Abia ne aşezasem pe scaune în camera de muzică, când Ilias a dat buzna înăuntru. L-am întrebat dacă nu îl deranjează să dispară şi să ne dea un pic de intimitate, dar înainte să deschidă gura, Clare a izbucnit în lacrimi.

Ilias a arătat cu degetul, pârând încântat.

— Ce i-ai făcut să o superi?

Căutam şerveţele, apoi am văzut că şi-a scos unul din mânecă şi şi-a îngropat faţa în el.

— Nu din cauza mea, idiotule, ci din a *ta.* M-am apropiat de el şi i-am şoptit: Cred că ai speriat-o puţin, asta-i tot. Fă-mi o favoare şi lasă-ne puţin singure.

În mod surprinzător, Ilias s-a întors şi a plecat fără să spună un cuvânt, iar când m-am aşezat din nou la masă, Clare se oprise din plâns.

— Eşti bine?

Şi-a băgat şerveţelul înapoi în mânecă.

— Sunt bine, a spus ea.

În următoarele zece minute ne-am băut ceaiul şi i-am explicat cum stă treaba cu Ilias, Lucy şi restul găstii. I-am spus poreclele lor – ştiind că va trebui să găsesc una pentru ea – şi cât mai multe obiceiuri ciudate ale lor, pe care mi le puteam aminti. I-am spus să nu o lase pe Lauren, sub nicio formă, să folosească baia ei. I-am spus despre Graham şi aşteptare, de Donna şi de mersul constant, iar când am ajuns la preocuparea lui Tony cu Creatura, s-a holbat la mine ca şi cum nu ar mai fi auzit niciodată aşa ceva.

— Abia am început, dragă. Este o adevărată casă de nebuni aici.

I s-a părut amuzant.

Tocmai începusem să îi dezvălui secrete despre personal, când Clare şi-a ridicat privirea, l-a observat pe Shaun privindu-ne pe fereastră şi a izbucnit imediat în lacrimi din nou.

— Isuse., M-am ridicat să îl alung şi, pe când m-am aşezat lângă ea, plânsul încetase, iar şerveţelul ud nu mai era la vedere. Este vorba de *tipi?* Am întrebat. Ai o problemă cu tipii?

Ea a dat din cap.

— Chestia este că sunt destul de mulţi aici, aşa că poate ar trebui să vorbeşti cu cineva despre asta.

— Sunt bine, a spus ea.

— Poţi să vorbeşti cu mine, am spus eu. Am fost antrenată...

— Continuă cu ce spuneai mai devreme.

M-am hotărât imediat că trebuie să fi avut un fel de cădere nervoasă după ce a fost violată. Era perfect logic şi nu ştiu de ce nu mi-am dat seama mai devreme. Ştiu că, în mod normal, încearcă să pună pacienţi ca ea într-o secţie cu un singur sex, dar că nu este întotdeauna posibil. A fost o femeie ca şi ea când am venit eu şi am vorbit cu multe victime care trecuseră prin cam acelaşi lucru, pe vremea când eram în poliţie.

— Povesteşte-mi despre asistenţi, a spus ea.

Mi-am mutat scaunul un pic mai aproape de al ei.

— Ei bine, nu sunt sigură dacă ţi-a spus cineva... adică aproape sigur nu au făcut-o... dar am avut o crimă aici în urmă cu două săptămâni. Unul dintre...

Şi, uite aşa, a început din nou să plângă.

Deci, nu este vorba de tipi atunci.

Voi fi sinceră, izbucnirea intermitentă în lacrimi îmi dădea dureri de cap deja, aşa că m-am ridicat şi am deschis uşa, dornică să găsesc pe altcineva care să se ocupe de ea. Am văzut-o pe Mia în faţa camerei 136, aşa că am strigat şi i-am făcut cu mâna, şi în timp

ce aşteptam ca ea să se mişte încoace, am decis că – oricât de mare pacoste era Clare „ca şi comitatul din Irlanda” – cel puţin aveam o poreclă pentru ea.

Clare, alias Micuţa Înlăcrimată.

Era şi mai amuzant, pentru că era înaltă, ştiţi?

În timp ce Mia venea, mi-am simţit telefonul mobil vibrând în buzunar. L-am scos şi am verificat mesajul.

Cred că am tot ce îţi trebuie. Sună-mă pentru detalii. Howard.

Acum chiar că nu îmi mai păsa de suspinele din spatele meu, am trecut repede pe lângă Mia şi m-am îndreptat spre dormitorul meu. Ciudat, nu-i aşa, cum se aliniază planetele în astfel de momente – sau crezi că o fac – fiindcă cine credeţi că a fost ultima asistentă pe care am văzut-o înainte să intru pe coridorul femeilor?

Debbie a privit în sus de la fereastra biroului de asistenţi când am trecut.

— Cineva este fericit.

Nu m-am oprit din mers. Delirant, am spus.

31

Bărbatul de la Anchete Pindown părea a fi la fel de optimist ca şi mine.

— Aşa cam am crezut, a fost o chestie destul de obişnuită. Nimic imposibil de rezolvat cu puţine cunoştinţe şi un program de calculator potrivit. Sincer, nu mi-a luat prea mult timp şi îţi spun asta, Alice, ca să ştii că nu sunt unul dintre acei oameni care

prelungesc o anchetă fără motiv întemeiat, ci doar pentru a cere mai mult de la un client.

— Apreciez asta, Howard.

— Aşa că vei şti unde să vii dacă vei mai avea vreodată nevoie de un astfel de serviciu, nu?

Nu mai aveam răbdare. Eram pe cale să fac o gaură cu pumnul în perete. Trebuia să *ştiu.*

— Ce ai pentru mine, Howard?

— Deci... Auzeam cum se amestecă paginile. Subiectul locuieşte singur într-un apartament cu două camere în Edgware. Conduce o maşină mică şi în ceea ce priveşte concediile, anul trecut a reuşit să petreacă două săptămâni în Scottish Highlands. S-a dus cu sora ei, cred...

— Şi banii?

— Ei bine, îţi dau doar cum-se-spune... contextul. Dar dacă vrei detalii... întoarce mai multe pagini. În prezent, are o mică descoperire de cont de 112,75 lire sterline la un cont curent HSBC. Este în limita convenită, dar este totuşi o descoperire. A ratat două rate de ipotecă pentru apartamentul ei în ultimele şase luni... *există* şi câteva datorii restante la cardul de credit, dar nimic masiv şi are un rating de credit de 375, reprezentând aproximativ media naţională... ei bine, puţin sub, să fiu mai exact.

— Bun.

— Deci, oricine ar fi, subiectul tău nu este tocmai bogat. Aş spune că abia se descurcă.

— Ce zici de conturi de depozit, economii, orice altceva?

— Ei bine, există o sumă mică într-un cont de depozit care este legat de contul ei curent, dar acolo ajung dobânzile. Este vorba de câteva lire, atâta tot.

Simţeam cum mi se ridică acidul din stomac, mi-am imaginat că îmi vor ieşi încet spume din gură şi se vor înfăşură în jurul meu. Stăteam întinsă pe pat, dar când am încercat să mă ridic, am crezut că mi se va face rău.

— Trebuie să mai fie ceva.

— Nu din câte am văzut, a spus el

— Ce zici de conturi offshore, bănci din străinătate, trusturi sau orice altceva?

— Scuze, ce? Vorbeşti foarte repede.

Am respirat adânc şi am spus-o din nou.

— Ei bine, presupun că este o posibilitate, dar asta ar implica lărgirea semnificativă a anchetei şi...

— Ţi-a scăpat ceva. Mai *mult* ca sigur. Adică, este evident că ascunde banii, nu-i aşa? De ce nu *înţelegi* asta?

El a spus:

— Pot să te întreb, cu ce se ocupă această persoană? Dacă este o informaţie pe care vrei să o împărtăşeşti.

— Este asistentă în domeniul sănătăţii mintale.

A râs. Tâmpitul ăla inutil chiar a râs.

— Ei bine atunci, poftim.

— Despre ce vorbeşti?

— Ai idee cât de puţin sunt plătiţi? Asistenţii.

— Este o *asistentă* care vinde medicamente pacienţilor, ai auzit? Ştiam că strigam. Îmi auzeam propria voce ricoşând de pe pereţi, dar uneori este singura modalitate de a-i face pe oameni să înţeleagă. Este evident că face o mulţime de bani din vânzarea medicamentelor, dar nu ştiu de ce, tu nu îi poţi găsi. *Apropo,* de asemenea, se face că ea a ucis pe cineva care ameninţa să o dea în vileag, şi ştiu asta cu siguranţă, aşa că nu încerca să îmi spui că nu ştiu despre ce vorbesc. Pentru că are un motiv, a avut ocazia, am

vorbit cu martorii şi am luat *declaraţii,* pentru numele lui Dumnezeu, iar tu ai fost cel care a spus că poţi obţine dovezi. Mi-ai *promis* că vei obţine dovada şi acum nu ştiu ce naiba voi face. Vrei ca ea să scape cu asta? Serios, asta vrei?

Timp de câteva secunde, tot ce am auzit a fost respiraţia noastră şi zgomotul lui Lucy gemând în camera de alături. Apoi Howard a spus:

— Cred că ar trebui probabil să... mă retrag din asta.

— Kevin Connolly nu s-a putut retrage, nu-i aşa?

— Ar trebui să îţi reamintesc, de asemenea, că trebuie să achiţi cealaltă jumătate rămasă din onorariul meu...

— Johnno nu s-a putut retrage naibii.

Eram pe podea acum, deşi încă nu îmi amintesc că am căzut din pat, iar până când am terminat de înjurat, aşa-zisul meu anchetator deja închisese.

Îmi amintesc că m-am gândit că podeaua era tavanul şi că mă agăţam de capătul patului ca să nu cad.

Îmi amintesc că am ţipat mult şi, chiar dacă nu îmi amintesc cuvintele – adică probabil nu au fost cuvinte – ştiu că *am făcut-o,* pentru că zilele următoare m-am simţit de parcă aş fi înghiţit sticlă.

Îmi amintesc că cineva a bătut la uşă şi m-a întrebat dacă sunt bine.

Îmi amintesc că l-am sunat înapoi pe Howard, dar evident a văzut că eu îl sunam şi nu a răspuns, aşa că am făcut la fel ca atunci când i-am lăsat acel mesaj lui Andy şi am repetat la nesfârşit cuvântul cu „c". Ştiam că va fi OK, totuşi, pentru că nu era nicio şansă ca Howard să îi scrie lui Bakshi o scrisoare.

Cel mai mult îmi amintesc însă conversaţia mea cu Johnno, pentru că abia atunci când a început să îmi bage minţile în cap,

lucrurile au devenit mai clare şi am început să simt că sunt mai puţin disperate. Să văd o altă opţiune.

— Este ca în cazul Evans, a spus Johnno. La fel ca în cazul Ralph Cox.

— Aşa sa fie?

— Trebuie doar să găseşti o cale diferită, asta-i tot. Ceva un pic mai direct.

Stătea lângă mine, pe podea, în acea geacă maro de piele întoarsă care mi-a plăcut întotdeauna. I-am spus că ar trebui probabil să se agaţe de ceva, dacă nu vrea să se prăbuşească pe tavan, dar el mi-a spus că poate să aibă grijă de el însuşi. A zâmbit puţin când a spus asta, ca şi cum ar fi ştiut foarte bine cât de ironic era.

— Îmi pare rău, Johnno.

— Pentru ce?

— Pentru tot, amice. Pentru tine, pentru Maggie şi pentru copil. Că te-am dezamăgit, vreau să spun.

— Nu m-ai dezamăgit, prostuţo.

— Ştii că atunci când încerc să îmi imaginez faţa ta, întotdeauna îmi apare cu sânge pe ea? Doar... stropi. Ţi-am spus vreodată asta? Uneori îl văd şi pe degetele mele şi pe haine... ca şi atunci când noi doi lucram şi pulverizau chestii cu luminol ca să se vadă sângele.

— Nu ai dezamăgit pe nimeni, Al.

— Sunt o nenorocită de scenă a crimei ambulantă, Johnno.

— Nu îl vei dezamăgi pe Kevin. Ştiu că nu o vei face.

Şi apoi m-am liniştit aşa cum trebuie. În orice caz, reuşeam încet. Nu mă mai gândeam la bani sau la strângerea de dovezi.

Ştiam exact ce trebuia să fac.

32

Am prins-o în faţa biroului de asistenţi după cină.

— Debbie, putem vorbi puţin?

— Bineînţeles, dragă.

— În particular, vreau să spun.

S-a uitat la ceas, apoi a indicat spre una dintre sălile de examinare.

— Să mergem acolo.

După ce m-am aşezat, am făcut semn cu capul spre uşa pe care o lăsase deschisă.

— Ar fi bine să o închizi, am spus.

Ea a ridicat din umeri, apoi a împins uşa până când a fost aproape închisă.

— O voi lăsa deschisă doar puţin, a spus ea.

De parcă ar fi crezut că sunt periculoasă.

— Este în regulă, am spus eu. Pentru că aşa *era.*

A tras un scaun şi s-a aşezat.

— Deci, cu ce te pot ajuta, Alice?

Înainte de a şti ce făceam, am băgat mâna în buzunar după telefon, am apăsat câteva taste şi i l-am întins.

— Uită-te la asta, am spus.

A privit.

Nici până în ziua de azi nu îmi pot explica ce făceam în acel minut. Nu era ca şi cum m-aş fi răzgândit sau m-am speriat, nu a fost niciun fel de tactică inteligentă de amânare. A fost un întrerupător care s-a declanşat fără motiv. Pur şi simplu am uitat de mine şi... m-am dus în altă parte.

— Este amuzant, a spus ea.

Îi arătam filmuleţul pe care tatăl meu mi-l trimisese cu câteva zile în urmă. O maimuţă care urmărea un truc de magie, pentru numele lui Dumnezeu. Zâmbeam şi *eu,* deşi mâna mea tremura când ţineam ecranul în sus. Numai Hristos ştie ce s-a întâmplat sau unde aveam capul în acel moment, dar privind acum în urmă, am fost ca un asasin care scoate o armă, apoi se lasă distras de culoarea perdelelor.

— Uită-te la faţa maimuţei când vede...

A râs la reacţia maimuţei.

— Ah... chestia asta este genială, a spus ea. Îmi plac toate cele cu pisici.

Apoi, uite aşa, am apăsat întrerupătorul din nou. Am băgat telefonul înapoi în buzunar şi mi-am ridicat privirea doar să o văd uitându-se la mine.

— Ştiu ce ai făcut, am spus.

— Bine, Alice. Ea a clătinat din cap. Ce am făcut?

— Ştiu că l-ai ucis pe Kevin şi ştiu că ai făcut-o din cauza medicamentelor. S-a uitat la mine de zici că aş fi fost nebună, şi ştiu că sună ca o observaţie ciudată, ţinând cont de locul în care eram, dar credeţi-mă, este o privire pe care încearcă din răsputeri să nu le-o arate celor de aici. Sunt antrenaţi să facă tocmai opusul. De aceea a făcut o asemenea impresie. Kevin nu a mai vrut să aibă de-a face cu toată chestia şi aproape sigur ameninţa să te şantajeze cu medicamentele pe care i le dăduseşi deja şi pe care le ascunsese. Medicamentele pe care nu le-ai putut găsi atunci când ai intrat în camera lui în acea noapte.

— Bine, a spus ea.

Spuneam tot ce îmi trecea prin minte. Nu îmi aminteam ultima dată când m-am simţit atât de încrezătoare.

Mă simţeam de parcă eram al naibii de invincibilă.

— L-ai omorât la prima tură de verificări... sau poate la a doua, nu prea contează. Dar cu siguranţă o făcuseşi deja până când ai intrat a treia oară şi ai „descoperit” cadavrul şi ai început să ţipi. A fost destul de inteligent, recunosc asta. Nu sunt sigură dacă ştiai că Graham scosese camera din funcţiune sau nu, dar oricum, chiar ţi-a făcut o favoare, nu-i aşa? A făcut totul mult mai complicat pentru poliţie decât trebuia să fie.

— Bine, a spus ea.

— Apoi te-ai speriat, pentru că persoana cea mai apropiată de Kevin ştia exact ce puneai la cale. Poate că Shaun ţi-a spus ceva, ţi-a spus că ştia că l-ai ucis pe Kevin, dar chiar dacă nu a făcut-o, ai decis că ar fi cel mai bine să îl aduci la tăcere oricum. Ca să fii în siguranţă.

— Vorbeşti despre ce s-a întâmplat când Shaun a avut acel episod în camera TV?

— Vorbesc despre faptul că ai redus la tăcere un martor cheie, da.

Debbie a dat din cap, s-a gândit câteva secunde.

— Deci, camera lui Kevin era în imaginea pe care ai făcut-o zilele trecute?

— Corect, de parcă nu ai fi ştiut.

— Şi eram eu în cameră.

— Cine altcineva ai crezut că era...

M-am oprit când l-am văzut pe George că şi-a băgat capul pe lângă uşă. Nu sunt sigură dacă a fost din cauza privirii mele sau a lui Debbie.

— Este totul în regulă aici?

M-am aşezat pe spate şi am arătat cu degetul.

— Ar trebui să o întrebi pe ea.

Până în momentul în care Debbie s-a întors să se uite la el, avusese o mască foarte diferită. Până atunci, faţa ei a fost parcă uscată şi ciupită, dar acum zâmbea. Ea a spus:

— Suntem bine, mulţumesc, George. Totul este în regulă. Alice doar îmi spune o poveste.

33

Asta este ceea ce cred.

Cred. La timpul prezent...

Pământul cu siguranţă nu este plat.

5G nu ne va transforma pe toţi în zombi.

Există oameni în această lume cu prea multă bogăţie şi putere, care vor face tot ce trebuie, inclusiv crimă dacă trebuie, pentru a modela societatea în orice formă care li se potriveşte, asigurându-se în acelaşi timp că noi ceilalţi nu ştim cine sunt. Nu mă refer la rahaturi înfricoşătoare cu robe, lumânări şi sacrificii umane. Nu satanişti sau oameni care sunt de fapt şopârle. Vreau să spun doar oameni bogaţi şi puternici care fac lucruri rele pentru a păstra ceea ce au şi pentru a-şi proteja prietenii la fel de bogaţi şi puternici. Nu trebuie decât să vă uitaţi la ce se întâmplă în lume şi are sens, nu-i aşa?

Mama şi tata, evident, nu sunt implicaţi în aşa ceva şi sunt oameni cu adevărat buni.

Nici fostul meu iubit Andy nu este. Este doar un nemernic.

Trebuie să înnebuneşti puţin ca să devii cu adevărat sănătos.

The Beatles au existat şi au fost grozavi, în afară de chestiile ciudate cu indienii şi de cântecul acela stupid despre o caracatiţă.

Nu existau criminali care să poarte măşti în televizorul meu.

Băutura şi drogurile au fost parţial, dar nu în totalitate, responsabile pentru tot ceea ce a dus la „pensionarea" mea şi tot ce s-a întâmplat de atunci.

Johnno a murit pentru că nu am fost un poliţist suficient de bun.

Nu am rănit pe nimeni, decât atunci când am încercat să îi protejez pe ei şi pe mine, şi aş face-o din nou.

Să fii închis cu oameni nebuni nu este grozav pentru sănătatea ta mintală.

Aproape toţi oamenii care lucrează aici fac o treabă extraordinară, supravieţuind în situaţii dificile, şi rareori trece câte o zi în care să nu mă gândesc că a fi poliţist a fost o nimica toată prin comparaţie.

Am fost agresată sexual. Am fost.

Dacă m-ar trimite mâine acasă – la o casă de recuperare pentru câteva săptămâni, probabil, apoi la mama şi la tata – aş fi absolut bine.

Voi întâlni pe cineva, mă voi căsători şi voi avea o familie, ca şi toţi ceilalţi.

La un moment dat, voi lucra din nou ca ofiţer de poliţie.

Kevin Connolly a fost ucis în urmă cu puţin peste două săptămâni, pe această secţie, de către Deborah Anne McClure (Membră a Colegiului Regal de Asistenţi). Ştiţi deja cum şi de ce, aşa că nu este nevoie să repet. Probabil că vreţi să ştiţi cum s-a încheiat conversaţia noastră în sala de examinare, dar de fapt nu s-a mai întâmplat mare lucru după ce George ne-a întrerupt. Tot ce trebuie să ştiţi este că masca ei a rămas ferm la locul ei până când

Debbie m-a anunţat că trebuie să fie de serviciu la geamul cu medicamente şi a plecat.

Nu a avut nimic de spus. Nimic.

Da, o mărturisire directă ar fi fost drăguţă, dar nu am primit aşa ceva. Mărturisirea ei acolo şi atunci ar fi fost cu siguranţă un rezultat bun pentru mine şi, având în vedere ce urma să se întâmple, cu siguranţă şi-ar fi făcut o mare favoare.

Aşadar, iată-ne aici. Suntem la zi.

Ei bine, în afară de elefantul plin de sânge din cameră: două zile mai târziu – mai exact ieri – eu am fost cea care a găsit cadavrul lui Debbie.

PARTEA A DOUA

LUPTĂ SAU FUGI

34

După cum vă puteţi imagina, totul a fost o distracţie pe cinste în acest loc în ultimele douăzeci şi patru de ore. Poliţia şi-a făcut bagajele şi a plecat, cel puţin deocamdată, dar totul este încă pe dos.

Totul şi toată lumea.

Chiar acum, ne pregătim cu toţii pentru „întâlnirea comunităţii” din această după-amiază, care ar trebui să fie cel puţin interesantă. Putem afirma cu certitudine că nu vom vorbi despre mâncarea proastă sau despre nevoia unei zone de vizită privată.

Probabil că de data asta va fi doar un singur punct pe ordinea de zi.

Ieri...

Am dat poliţiei o declaraţie iniţială atunci când a sosit, la o oră sau cam aşa ceva după ce am găsit cadavrul, şi consider că m-am descurcat destul de bine, având în vedere că eram probabil încă în stare de şoc. Asta a fost după ce mi-au colectat pantalonii de trening, tricoul şi adidaşii pătate cu sânge şi m-au aşezat într-o sală de examinare cu o cană de ceai şi o detectivă ofiţer prietenoasă, pe nume Pauline.

Ai vrea să sunăm pe cineva, dragă?

Nici măcar nu apucasem să fac un duş, dar ştiu cum funcţionează. Le-am spus asta, m-am asigurat că ofiţerii de la locul crimei ştiau că aveau de-a face cu cineva care înţelegea procedura. Care înţelegea pe deplin importanţa de a obţine declaraţia unui martor, declaraţia *mea,* în timp ce totul era încă... proaspăt. Aşa cum i-am spus lui Pauline, nici nu mă spălasem încă pe mâini, aşa că lucrurile nici că puteau fi mai proaspete.

Cred că voi fi în regulă. Am mai avut sânge pe mâini.

Pauline şi colegul ei mai în vârstă au fost primii detectivi care au ajuns la faţa locului, dar Echipa de Anchetă Majoră care va ajunge să se ocupe de caz va fi probabil una diferită de cea care s-a ocupat – sau *nu* — de uciderea lui Kevin. Am presupus că cele două echipe îşi vor uni forţele. Aşa ceva nu se obişnuieşte în poliţia

metropolitană, dar chiar şi dacă ţinem cont de rahatul administrativ obişnuit şi incompetenţa de bază, două crime – în acelaşi loc în decurs de două săptămâni – probabil că aveau să ridice un steag roşu.

Adică, aşa v-aţi fi gândit.

— Deci, ai găsit cadavrul domnişoarei McClure când ai mers la toaleta femeilor, corect? Pauline părea un pic cam... sfioasă pentru gustul meu, crezând că vorbeşte cu cineva aproape sigur traumatizat.

Am dat din cap.

— Am văzut-o imediat ce am deschis uşa. Ei bine, cu greu o puteam rata.

— La ce oră a fost asta? Aproximativ.

A fost... acum o oră? Deci pe la trei şi jumătate.

— Ai văzut imediat că era domnişoara McClure?

— Da, am văzut părul roşcat. Adică am observat sângele prima dată, evident. Era mult sânge.

—Deci, ce ai făcut?

— Ei bine, am făcut cursuri de prim-ajutor când lucram în poliţie, aşa că m-am lăsat pe podea pentru a vedea dacă pot face ceva. Adică era destul de evident că nu... Am văzut câte răni de cuţit erau... dar cred că a intrat instinctul în acţiune. Am făcut resuscitare pentru... nu ştiu, o jumătate de minut. De aceea...

Am ridicat mâinile ca să vadă sângele uscat dintre degete, adunat în liniile din palmă şi la baza unghiilor.

— Cum rămâne cu cuţitul?

— Acesta era pe podea la câţiva metri distanţă, sub una dintre chiuvete.

— Deci nu l-ai atins?

M-am uitat la ea ca să mă asigur că ştie ce întrebare stupidă pune.

— Bineînţeles că nu l-am atins. Evident că am fost conştientă că acordarea primului ajutor ar putea compromite probele. Nu am avut ce face, dar cu siguranţă ştiu mai bine decât alţii să mă apropii de arma crimei.

— Aşadar, când ai strigat după ajutor?

— În timp ce făceam resuscitare, am spus. Apoi am ieşit în fugă şi strigam în continuare şi Marcus a intrat, apoi Malaika şi au preluat controlul. Sau poate că Malaika a intrat prima, nu îmi amintesc. A fost un pic de panică.

— Dar înainte de a intra? Nu ai văzut pe nimeni ieşind?

I-am spus că nu.

— Nu ai văzut pe nimeni intrând înainte?

Devenisem un pic iritată şi i-am spus că nu mi-am făcut un obicei din a înregistra activitatea în şi din jurul toaletei femeilor.

— Trebuie să întreb, a spus ea.

— Desigur, am spus eu. Îmi cer scuze că m-am răstit.

— Este de înţeles, a spus ea. Ştiu că nu îţi este uşor.

Mi-a cerut informaţiile personale, aşa că i-am spus că probabil voi rămâne exact unde eram în viitorul apropiat, dar am dat adresa mamei şi a tatălui meu ca rezervă. Când mi-a cerut numărul de telefon, i-am spus:

— Steve Seddon are deja numărul meu. Mi-am dat seama că a recunoscut numele. Dar asta nu înseamnă nimic.

— Este mai bine să îl am şi eu, a spus ea.

După ce mi-a mulţumit pentru ajutor şi mi-a dat un număr de telefon la care să apelez în cazul în care aş avea nevoie de consiliere, Pauline a ieşit pe coridor pentru a se alătura colegului său, care îi luase o declaraţie lui Marcus.

Marcus a intrat şi s-a aşezat lângă mine.

— Eşti bine? A privit în jos la sângele care se uscase pe mâinile mele. Sângele prietenei lui.

— Sunt bine.

Nu am spus nimic pentru o vreme, doar ne-am holbat în gol, apoi am privit în jos la mâinile lui.

— Te obişnuieşti cu asta.

Marcus a respirat adânc de câteva ori, apoi s-a uitat la mine şi a dat din cap. A spus:

— Ce d-d-dracu se întâmplă?

Îl auzisem bâlbâindu-se de o mulţime de ori, dar a fost prima dată când îl auzeam înjurând.

Acum, L-Plate vine în fugă la mine în faţa sălii de mese.

— Ce s-a întâmplat, L?

— Întâlnirea asta.

— Ştiu, spun eu. Da, este normal să fie un pic supărătoare, dar cred că pentru asta este, pentru ca...

— Nu, nu asta...

— Pentru ca oamenii să îşi poată exprima puţin sentimentele...

— Nu ştiu cu ce să mă *îmbrac.*

— Poftim? O privesc cum dă din cap şi se agaţă de materialul unui hanorac strălucitor Dolce&Gabbana, de parcă ar fi o cârpă veche pe care a tras-o pe ea, iar mie îmi vine să o lovesc peste piept. În schimb, întreb:

— Cui îi pasă cu ce te îmbraci?

— Mie, spune ea.

— Cauţi să *agăţi* pe cineva?

Văd o urmă de zâmbet.

— Crezi că Ilias se va deranja măcar să îşi schimbe pantalonii? Crezi că Donna nu va avea pe ea acelaşi trening transpirat pe care îl are în fiecare nenorocită de zi? Zâmbetul ei se lărgeşte. Uite, ştiu că ce s-a întâmplat ne sperie un pic pe toţi, dar întâlnirea asta nu este nimic de care să ne facem griji, jur. Cu siguranţă nu este ceva pentru care trebuie să te aranjezi.

— Promiţi? întreabă ea.

Dau din cap şi mă trezesc încercând să îmi amintesc ultima dată când m-am aranjat pentru ceva.

O ceaţă de vremuri apuse.

A fost o chestie stupidă de birou la care am fost cu Andy. Una dintre acelea în care se dau premii de rahat şi îmi amintesc că am împrumutat o rochie de la Sophie, pentru că nu aveam nimic frumos cu mâneci lungi. Toată noaptea l-am anunţat pe Andy, un pic prea tare, că managerul său de resurse umane se uita ciudat la mine, ca şi cum ar fi ştiut ceva sau încerca să îmi transmită un mesaj rău. Andy mi-a spus să vorbesc mai încet pentru că atrăgeam atenţia asupra lui, aşa că am fumat câteva ţigări în parcare, am băut un litru de prosecco şi mi s-a făcut rău pe drumul spre casă.

Nici măcar nu am spălat rochia lui Sophie înainte să i-o dau înapoi.

Acum, L-Plate dă din cap şi spune:

— Îmi pare rău, Al... am o zi proastă. Arată de parcă ar avea vreo şapte ani, stând acolo mestecându-şi buza de jos ca şi cum ar încerca să fie curajoasă, şi mă simt prost că vreau să o lovesc.

— Nu trebuie să îţi pară rău, spun eu.

George şi Mia ies din sala de mese. Au aranjat scaunele pentru întâlnire. Eu le spun,

— Totul este gata?

Amândoi par încă un pic şocaţi.

Întind mâna, fără să mă gândesc, ca să ating braţul lui L-Plate, apoi, când tresare, mă mustru pentru că am fost o proastă.

— Ascultă, uită ce am spus. Poţi să te îmbraci elegant dacă vrei. Poţi să porţi orice naiba îţi place. Dau din cap spre coridorul femeilor. Haide, să mergem să îţi alegem ţinuta.

35

Marcus se ridică în picioare şi spune:

— Vă mulţumesc tuturor că aţi venit, mai ales în aceste momente foarte dificile. Nu este o întâlnire comunitară standard şi este clar că a pregătit ceva când se uită în jos la ce a scris pe un cartonaş. Evident, suntem cu toţii profund şocaţi de ceea ce s-a întâmplat. Să pierzi o prietenă şi o colegă în acest mod este îngrozitor, dar principala noastră preocupare trebuie să fie pentru voi toţi. Cum vă simţiţi, cum facem faţă la ce s-a întâmplat şi cum trecem peste asta, împreună.

Graham ridică mâna. Când Marcus se uită la el şi dă din cap, Graham se răsuceşte în scaun pentru câteva secunde, de parcă i-ar fi jenă să stea în lumina reflectoarelor.

El întreabă:

— S-a întâmplat ceva rău?

Marcus murmură câteva cuvinte către Mia, care se ridică imediat şi se îndreaptă spre locul unde stă Graham, o roagă politicos pe Donna să se mute mai încolo, apoi se aşază lângă Graham şi îl ia de mână.

Mă gândesc că este drăguţ din partea ei.

Mă gândesc că Graham este un pic mai dus decât credeam că este.

Mă gândesc că *profund şocat* este puţin spus şi că ce s-a întâmplat duminică este doar al doilea cel mai şocant lucru la care mă pot gândi. M-aş fi gândit că cel mai *futu-i ce nebunesc* şi şocant lucru este că... Marcus stă acolo, spunând toate astea în timp ce ştie al naibii de bine că oricine i-a înjunghiat „prietena şi colega", stă chiar acolo cu el, în aceeaşi încăpere.

Cum poate să *nu* ştie asta?

Nu pot decât să presupun că poliţia a ajuns la aceeaşi concluzie. Nu sunt sigură pe cine angajează cei de la poliţia metropolitană în zilele astea, dar chiar şi o grămadă de detectivi începători ar fi trebuit să realizeze asta până acum. Da, au fost câţiva vizitatori pe secţie la momentul crimei, dar este greu de crezut că mama Donnei sau idiotul de frate mai mic al lui Ilias au avut un motiv pentru a o ucide pe Debbie. Asta în caz că *cineva* ar fi avut un motiv convenţional, după judecata unui om simplu. Furie, răzbunare, dragoste, sex, bani, toate favoritele vechi.

Până acum ar trebui să ştiţi că nu este nevoie de mult aici.

În acea perioadă au fost şi câţiva informali pe aici, desigur, dar cei care au fost în măsură să furnizeze poliţiei adrese permanente, au plecat naibii de aici cât de repede au putut. Adică, nu aţi face la fel?

În afară de câţiva pacienţi voluntari, fără un adăpost stabil, rămânem doar noi, cei internaţi, plus membrii personalului care încă mai respiră şi, cum a spus Marcus, au venit cu toţii la întâlnire.

Aşa se pare, oricum.

Sunt vreo douăzeci de persoane în sala de mese.

Un cerc mare de scaune.

Marcus spune:

— Înainte de a deschide şedinţa pentru public, vreau să prezint pe cineva care va spune câteva cuvinte despre mersul secţiei de acum înainte. Arată spre singura persoană din sală pe care nu o recunosc.

Ilias sare în picioare, părând puţin panicat.

— Unde merge secţia?

— Ei bine, acest om îţi va spune, spune Marcus.

Ilias se aşază din nou, dar pare în continuare îngrijorat.

Bărbatul – de vârstă mijlocie, cu părul cărunt – se ridică în picioare şi se prezintă ca membru al Consiliului spitalului.

— Am vrut să vă anunţ că au avut loc... discuţii despre închiderea secţiei. Sună ca cineva de la radio. Cel puţin temporar, în lumina evenimentelor tragice recente. S-a sugerat că ar fi mai bine pentru bunăstarea mentală a tuturor pacienţilor, dacă ar fi mutaţi în altă parte.

Mai mulţi membri ai personalului dau din cap aprobator. Mă gândesc că ar trebui probabil să fim mai preocupaţi de bunăstarea noastră fizică.

— În cele din urmă, însă, am decis să păstrăm secţia deschisă şi funcţională în mod normal. Se uită la Marcus. Cât de normal putem, în orice caz.

Cred că *normal* nu este un cuvânt pe care l-ar folosi, dacă ar fi pus vreodată piciorul în acest loc înainte.

— În primul rând, trebuie să fiu sincer şi să recunosc faptul trist că, pur şi simplu, nu am putea găsi suficiente paturi alternative pentru toată lumea, cu siguranţă nu în Londra. În al doilea rând, Consiliul a fost de părere că toată lumea ar beneficia de o perturbare cât mai mică posibil şi că probabil pacienţii ar

prefera să lase lucrurile aşa cum sunt. Se uită la noi toţi. Că aţi prefera să rămâneţi împreună.

Înţeleg sensul celor spuse de tip, dar mă gândesc să întreb dacă nu cumva am putea să scăpăm de Lauren.

Mă gândesc că păstrarea secţiei deschise ar putea fi lucrul preferat şi de poliţie. Întotdeauna este mai bine dacă un detectiv îşi poate ţine toţi suspecţii într-un singur loc. Pe când tipul şmecher se aşază şi Marcus se ridică pentru a mai spune ceva, mi-e greu să nu îmi imaginez totul ca pe o versiune deformată, de secţie de psihiatrie, a jocului Cluedo.

Domnul sau doamna Mental, în toalete, cu un pumnal.

Sau o cameră a misterelor închisă etanş. Ha!

Acum, diverşi pacienţi au început să se ridice în picioare strigând întrebări, făcând observaţii sau pur şi simplu împărtăşind gânduri la întâmplare, în timp ce Marcus încearcă să menţină o anumită aparenţă de ordine.

— Putem să folosim din nou veceurile?, întreabă Lauren.

— Da, puteţi, spune Marcus.

— Bine, pentru că veceurile bărbaţilor put.

— Tu puţi, spune Bob. Tu puţi a peşte.

— A fost mult sânge?, întreabă Ilias.

— Nu cred că este util să vorbim despre asta, spune Marcus.

— Unde este Debbie?, întreabă Graham.

Acum, este rândul meu. Stau lângă Shaun, iar el se sperie, agitat ca un pisoi, când mă ridic brusc în picioare.

— Ce zici de nişte pază?

Marcus se uită la mine.

— Este o idee bună, spune Tony. Să oprească Creatura să intre.

— Da, dar dacă Creatura este paza?, întreabă Lauren.

— Oh, Isuse, spune Tony.

Marcus încă se uită la mine.

— Ce vrei să spui, Alice?

— Păi, este clar că locul acesta nu este sigur, nu-i aşa? Mă uit în jur pentru sprijin şi mă bucur să îi văd pe Lucy şi Ilias dând din cap. Aveţi datoria de a ne ţine în siguranţă. Adică, practic de asta suntem aici, nu? Când ai mai multe şanse să fii omorât pe o secţie de psihiatrie naţională închisă, decât în fundul Hackney-ului într-o seară de vineri, cred că trebuie făcut ceva în legătură cu asta. Cred că merităm să avem parte de o protecţie decentă.

Marcus se uită la tipul din Consiliu.

Tipul pare puţin stânjenit, dar spune:

— Cu siguranţă este ceva ce putem discuta.

— Aşa deci, spune Marcus.

— Doi ticăloşi mari cu electroşocuri, spun eu. Sau chiar mai bine...

Marcus ridică o mână. El spune:

— Cred că ai primit răspunsul, Alice, şi se uită în jur în căutarea unei alte întrebări.

Mă aşez din nou, îmi pun căştile şi îmi petrec marea parte din restul şedinţei întrebându-mă de ce Marcus este atât de distant cu mine. De asemenea, îmi petrec câteva minute întrebându-mă de ce Lauren a simţit nevoia să fie atât de nesuferită cu Tony şi gândindu-mă câtă plăcere îmi va face să îi spun lui Ilias exact cât de mult sânge a fost. Privirea micuţului păros.

Cu toţii ne bucurăm să transmitem detaliile unei drame ca lumea, nu-i aşa?

Un sfert de oră mai târziu, când şedinţa se încheie, mă îndrept spre Malaika şi o întreb dacă vrea să mă însoţească afară la o ţigară. Imediat îşi caută propriul pachet şi îşi coboară vocea.

— Doamne, am aşteptat cu disperare ca unul dintre voi să mă întrebe.

Plouă mărunt, aşa că stăm apropiate sub streaşină de la intrarea în unitate. Malaika mi-a dat o ţigară de la ea, ca să mă scutească de deranjul de a-mi rula una, ceea ce este foarte drăguţ din partea ei.

După cum am mai spus, este una dintre cele bune, iar accentul de Birmingham întotdeauna mă înveseleşte.

— Poliţia se întoarce mâine, spune ea.

Dau din cap şi scot un nor de fum.

— Probabil că vor face o arestare.

— Crezi?

— Da, vor şti cine a făcut-o până atunci.

— Nu aş paria pe asta.

Îmi aruncă o privire complice.

— Îţi baţi joc de mine, spun. Din nou?

— Graham a scos din funcţiune trei camere diferite duminică. Ea ridică numărul necesar de degete.

— Pe cea din sala de mese, cin faţa camerei 136 şi de pe coridorul care acoperă toaleta femeilor.

— De necrezut.

— Vorbeai despre cum să faci lucrurile mai sigure?, spune ea. Acolo? Primul lucru pe care ar trebui să îl facem este să îl mutăm pe Graham pe altă secţie. Îşi încovoaie umerii. Se face frig afară. Poliţiştii care au fost aici l-au mustrat bine pe Marcus în legătură cu asta. I-au ţinut predici despre „grave lacune de securitate”, ca şi cum ar fi fost numai vina lui.

— Da, pentru că asta le-a îngreunat mult munca.

Stau acolo fără să spun nimic o vreme şi mă gândesc la două anchete de crimă, ambele cu probleme majore din cauza camerelor

de supraveghere acoperind locul crimei, care au fost distruse. Da, Graham face prostia asta de multe ori, dar chiar şi aşa. O dată este un mare ghinion, dar să se întâmple de două ori este o coincidenţă a naibii de mare.

Mă întreb dacă poliţia se gândeşte la acelaşi lucru.

— Nu erai foarte ataşată de Debbie, nu-i aşa?

— Cine ţi-a spus asta?

— Păi, Debbie a spus ceva.

— Ce?

— Nu... nimic anume. Doar că voi două nu v-aţi apropiat cu adevărat.

Mă uit fix la ea.

— Ce înseamnă asta? Te-ai *apropiat* de Lauren sau de Bob? Aş fi uimită dacă ai făcut-o. Doar că te înţelegi mai bine cu unii oameni decât cu alţii, nu?

— Cred că da, spune Malaika.

— Ca să fiu sinceră, sunt momente în care nu ştiu cum te abţii să nu le dai celor mai mulţi dintre nesimţiţii de aici o palmă zdravănă.

Ea zâmbeşte.

— Este o luptă, spune ea.

Nu sunt sigură că Malaika este complet sinceră în legătură cu ce i-a spus sau nu Debbie despre mine. Totuşi, dacă nu ştie deja despre asta, nu prea văd ce rost are să îi spun ce i-am zis *eu* lui *Debbie* cu câteva zile înainte să fie ucisă. De ce am acuzat-o.

Nu pot schimba asta, nu-i aşa?

Chiar şi acum că este moartă, cu siguranţă nu îmi retrag cuvintele.

Ne stingem ţigările de peretele din spatele nostru şi Malaika spune:

— Haide, atunci...

Nu mă mişc, pentru că, dintr-odată, nu mă pot gândi decât la întâlnirea cu dealerul, de acum câteva săptămâni. Acele rezerve de joint-uri pe care le-am ascuns într-o ţeavă, la doar câţiva metri de unde stăm noi.

Un fum rapid ar fi minunat, şi nu este niciodată nimic rău în a încerca, nu-i aşa? Nu *cred* că m-ar da în gât doar pentru că întreb. Adevărul este, ticăloşii aceia răi nu sunt singurii care pot purta măşti, iar în ultimele luni am stăpânit câteva expresii folositoare pe care le pot aplica repede atunci când situaţia o cere.

Ruşinată, jignită, periculoasă, tristă, disperată, netulburată...

Acum, fac tot posibilul să arăt... fermecătoare.

— Presupun că nu ai chef să faci o plimbare cinci minute?

Malaika zâmbeşte şi îmi pune o mână pe braţ

— Nu îţi forţa norocul.

36

Este ora trei şi un sfert dimineaţa, sunt trează şi este sânge peste tot.

Sau *a fost...*

Mă întind în pat şi aştept ca bătăile inimii să încetinească puţin, apoi încerc să îmi reglez respiraţia, aşa cum am fost învăţată după ce s-a întâmplat prima dată. Inspiraţie lungă pe nas, număr până la trei, apoi expir încet. Este greu să mă concentrez, pentru că cineva strigă pe coridor.

Inspir din nou adânc...

La început am spus că nu cred că drogurile recreaţionale, pe care le luasem înainte de a fi internată, erau singurele responsabile de faptul că am ajuns aici şi îmi menţin afirmaţia. În egală măsură, acum că sunt oarecum curată şi trează, nu cred că medicamentele pe care mi le dau doctorii de patru ori pe zi – drogurile *bune* – sunt singurul motiv pentru ce se întâmplă chiar în acest moment. Pentru ce se tot întâmplă, din când în când, de când am ajuns aici.

Ceva mă dă peste cap, totuşi.

Trează sau adormită, ceva regizează acest spectacol de groază.

Îmi las din nou respiraţia să iasă încet.

Asta este una dintre probleme. Ori de câte ori se întâmplă, nu sunt niciodată sigură dacă este un vis sau nu. Adică, ştiu că nu este *real...* dar când se termină, nu ştiu dacă m-am trezit sau dacă am fost trează tot timpul şi s-a oprit doar fiindcă creierul meu a decis că vrea să plece undeva mai puţin înfricoşător pentru o vreme. Ca un întrerupător de circuit care se declanşează când curentul devine nesigur.

Trei, doi, unu... te-ai întors în cameră.

Era sânge, aşa cum am spus. Întotdeauna este mult sânge. Gândindu-mă la asta raţional, doar pentru un minut, totul este extrem de previzibil. Oriunde mă aflu – şi partea aceasta este întotdeauna puţin neclară şi vagă – nu mă pot opri din plâns şi mă zbat într-o panică masivă, şi nu există nicio cale să curăţ sângele, pentru că este atât de mult, iar când reuşesc să şterg suficient cât să îmi amintesc cum arată de fapt pielea mea, mai mult se ridică şi iese prin porii mei. Sânge care nu este al meu, vreau să spun. Ca şi cum aş trăi şi aş respira şi... aş fi chestia aia.

Nu a fost vina mea. Nu a fost vina mea. Nu a fost vina mea...

Este sângele lui Johnno, evident... o fântână care ţâşneşte din rana de la gâtul lui. Nu am nevoie de Bakshi sau de altcineva să îmi spună asta.

Sau, cel puţin, odinioară nu aveam.

Acum sunt şi mai multe lucruri prin care trebuie să trec, să spăl, să mă înec, pentru că sângele lui Debbie se revarsă şi el în amestec, îmbibând totul în vis sau în halucinaţie sau ce naiba este.

Totuşi, există o diferenţă.

Înainte totul se referea la vinovăţie, bineînţeles. Când se termina, stăteam trează, respiram ca şi acum şi simţeam cum mă mănâncă de vie, indiferent de câte ori mi-am spus că nu am fost de vină pentru ce i s-a întâmplat lui Johnno.

Nu sunt vinovată, nu sunt vinovată.

Nu. Vinovată.

Acum, însă, simt altceva şi asta mă paralizează mai mult decât a făcut-o vreodată vina. Bate ceasul trei jumate şi, dacă am dormit puţin măcar, ştiu că nu am nicio şansă să mai dorm.

Mă holbez la uşă. Mă uit după o umbră care se mişcă sub ea. Ascult zgomotul cuiva de afară.

Sunt absolut îngrozită.

37

V-am spus cât de prost stau cu numele – pe vremea când lucram în poliţie, trebuia să le scriu în carneţelul meu – şi, stând acolo în CMD, am uitat cum îi cheamă pe cei doi poliţişti aproape imediat ce s-au prezentat. Aşa că, în loc să stau acolo cu ochii mijiţi

la legitimaţiile lor, mă hotărăsc să recurg la obiceiul meu şi să inventez ceva.

Uşurează lucrurile şi este bine. Cel puţin pentru mine.

Una dintre femei este mai scundă decât cealaltă şi un pic mai îndesată, în timp ce partenera ei mi se pare puţin mai snoabă, aşa că nu îmi ia mult timp să le dau nume de celebrităţi. Un alt fel de act dublu. Trebuie doar să îmi scot din cap muzica aia tematică şi să nu mi le mai imaginez pe amândouă cu ţigările aprinse şi cu burţi enorme din latex, pretinzând că sunt tipi şi încercând să le-o tragă obiectelor neanimate.

Ca doi Bob, graşi şi scârboşi.

Detectiv ofiţer French se uită în sus şi spune:

— Am înţeles că aţi fost cea care a găsit cadavrul domnişoarei McClure duminică după-amiază.

Îi spun că are dreptate.

— Nu cred că a fost o experienţă prea plăcută.

— Am avut parte şi de altele mai rele, spun eu.

— Serios?

Mă uit la ea, apoi privesc cum detectiv ofiţer Saunders – care, evident, se pregătise ceva mai bine – se apleacă şi îi şopteşte ceva, apoi începe să întoarcă paginile colegei şi îi arată ceva. Presupun că totul este acolo. Apartamentul din Mile End. Ce s-a întâmplat cu Johnno.

— Oh, da.

French îşi ridică privirea şi dă din cap cu simpatie.

Când mă întreabă, le spun exact ce i-am spus detectivei cu câteva zile în urmă. Cadavrul şi sângele, resuscitare până la sosirea lui Marcus şi Malaika, cuţitul de pe podea, sub chiuvetă. În mod previzibil, mă întreabă aceleaşi întrebări prosteşti, dacă am văzut pe cineva intrând sau ieşind din toaletă înaintea mea. Am spus

cam acelaşi lucru pe care l-am spus şi duminică, deşi sunt mai puţin sarcastică acum.

— Este păcat că trebuie să întrebi, spun. Adică, ai ştii exact cine a intrat şi a ieşit din toaletă, dacă nu s-ar fi umblat la cameră.

Scaunul lui French scârţâie în timp ce fundul ei se mişcă în el.

— Aţi fi făcut o arestare până acum, nu-i aşa?

Saunders îşi drege gâtul şi spune:

— Nu, nu este ideal.

Se uită în altă parte, gata să continue. Faţa ei nu se schimbă, nu dă niciun indiciu că ar considera măcar puţin suspect faptul că o cameră este scoasă din nou din funcţiune. Nu *este ideal?* Vă spun asta clar: orice încredere pe care aş avea-o că această a doua anchetă va fi tratată mai bine decât prima, este deja serios testată.

— Am dori să clarificăm ceva, spune French.

— Oh, da?

— Ni s-a spus de către şeful de secţie că, la scurt timp înainte ca domnişoara McClure să fie ucisă, aţi acuzat-o că a fost implicată în uciderea unui pacient de aici, acum două săptămâni. Kevin Connolly?

Deci, de aceea Marcus s-a comportat ciudat cu mine la întâlnirea de ieri. Evident că Debbie a fugit la el de îndată ce am confruntat-o, probabil plângându-se de abuz verbal. Lamentându-se şefului despre faptul că am încă una dintre iluziile mele sau o nevoie de medicamente mai puternice pentru a-mi controla fanteziile despre faptul că sunt încă ofiţer de poliţie.

— Ei bine, ştiam de ceva timp că a fost implicată în acea crimă, am spus. I-am spus-o în faţă abia vineri. Cam cu patruzeci şi opt de ore înainte de a fi ucisă.

— Înţeleg.

— Şi „implicată” este puţin spus, apropo. Ea a fost cea care a comis crima. Mă aşez pe spate şi îmi încrucişez braţele. Apropo, sunt uşurată că aţi adus în sfârşit vorba despre asta.

— De ce?

— Pentru că asta înseamnă că aţi făcut legătura între cele două crime. Adică, sunt legate. Ştiţi asta, nu-i aşa? Aştept. Haide, cum ar putea să nu fie?

French şi Saunders se uită una la alta

— Lucraţi cu ceilalţi, atunci? Cu echipa lui Seddon?

— Cele două anchete au... fuzionat, spune Saunders.

— Cine o conduce?

Mai schimbă o privire. În cele din urmă, Saunders spune, detectiv inspector şef Brigstocke.

Recunosc numele, dar pe el nu îl cunosc.

— Este bun de ceva?

Mai aştept puţin, dar niciuna dintre ele nu pare foarte dornică să discute despre capacităţile superiorului lor. Camera se încălzeşte serios şi mă gândesc să o rog pe una dintre ele să deschidă o fereastră.

— Pari încordată, Alice, spune French.

— Chiar aşa?

— Un pic agitată.

— Păi, bineînţeles că sunt agitată. Fac pe mine de frică.

— De ce?

Evident, trebuie să le explic.

— M-am gândit că Debbie se ocupa singură de toată chestia cu medicamentele, dar evident că m-am înşelat. Este clar că lucra cu cineva din interior şi oricine ar fi acea persoană, a decis că nu poate avea încredere ca Debbie să îşi ţină gura. Uite, nu am făcut un mare secret din faptul că am crezut că Debbie a fost cea care l-a

ucis pe Kevin, bine? Sau, cel puţin, că am avut suspiciunile mele. Deci, poate complicele ei a considerat că nu va trece mult timp până când Debbie va fi arestată şi că atunci va spune tot ce ştie despre cine a mai fost implicat. Aşa că mai bine să scape de ea. Presupun că dacă privim lucrurile aşa, sunt parţial vinovată pentru ce s-a întâmplat.

Saunders mâzgăleşte.

— Bun...

— Totuşi, nu eu am fost cea cu cuţitul, nu-i aşa?

— Nu, spune French.

— Încă ceva...

— Ce anume?

— I-am spus lui Seddon acum două săptămâni despre cât de uşor ar fi să faci rost de un cuţit aici şi nu m-a ascultat. Nici măcar nu m-a sunat înapoi când am avut informaţii cruciale. Dacă aş fi fost luată în serios mai devreme, Debbie ar fi putut fi arestată cu mult înainte ca partenerul ei să aibă ocazia să o reducă la tăcere pentru totdeauna. Asta înseamnă să o dai în bară, în stil mare. Deci da, nu sunt tocmai relaxată acum... pentru că sunt şanse ca persoana care a tăiat-o pe Debbie în baie să ştie că am pus toată povestea cap la cap. Ceea ce înseamnă că ar putea decide să vină după mine.

Saunders îşi lăsă stiloul jos.

— Îţi faci griji pentru siguranţa ta?

Ca să fim corecţi cu femeia, pare sincer îngrijorată. S-ar putea să nu dea doi bani, desigur, şi a trecut mult timp de când nu am mai fost în stare să fac diferenţa.

— Întotdeauna, spun eu.

Ridicaţi steagurile, Shaun Tăcutul a început să comunice din nou.

Observaţi că nu spun „să vorbească”, aparent asta ar fi prea mult, dar... se face cunoscut.

Ceva, presupun.

Aşa că, acum un sfert de oră, mă aşez lângă el să iau prânzul şi, fără să se uite la mine, mâzgăleşte ceva pe un şerveţel, îl strânge într-o minge mică şi mi-l presează în mână. Un mesaj secret special, doar pentru mine. Nu pare să fie foarte deranjat când îl deschid pe loc, dar asta probabil din cauza a ceea ce scrie.

Carnea asta tocată are gust de rahat de câine.

Nu, nu este chiar „Discursul de la Gettysburg”, dar este un început, nu? Aşa că mă grăbesc imediat să iau nişte hârtie, apoi mă întorc să văd dacă Shaun mai are şi alte cuvinte de înţelepciune de împărtăşit. Merită o încercare, fiindcă dacă ştia că Debbie l-a ucis pe Kevin, atunci sunt şanse să ştie cine este complicele ei.

Cine a ucis-o pe Debbie.

Până acum, nimic, dar aşteptăm şi vedem?

Se aude pălăvrăgeala zgomotoasă obişnuită, deoarece până acum au fost interogaţi şi alţii, la fel ca mine, şi sunt foarte dornici să spună tuturor cum a fost. L-Plate scrie pe Twitter despre interogatoriul ei, de parcă tocmai ar fi fost intens chestionată.

— Nu mi s-au părut foarte drăguţe cele două femei, spune ea. Cele de duminică au fost mult mai drăguţe. În afară de faptul că mi-au luat nişte haine cu ele.

— Şi pe ale mele, spune Lauren. Cel mai bun tricou şi pantalon de trening. Ar fi bine să le primesc înapoi, altfel fac un mare scandal.

Am subliniat că au fost luate mostre de haine de la toată lumea, inclusiv personal. Fără să le mai spun că asta s-a întâmplat pentru că toţi erau suspecţi, i-am asigurat că era o practică standard.

— Dar serios, au fost un pic... feroce, spune L-Plate.

— Probabil lesbiene, spune Ilias.

Vocea raţiunii ca întotdeauna, stropind masa cu bucăţi de plăcintă ciobănească.

Eu nu credeam că French şi Saunders erau feroce, dar presupun că este descurajam dacă nu eşti obişnuit cu aşa ceva. Sau dacă nu ai fost de cealaltă parte a mesei, aşa cum am fost eu. Trebuie să îmi tot amintesc că aceşti oameni sunt civili, că nu cunosc jocul. Când Donna întreabă când ne vor lua amprentele şi ADN-ul, îi reamintesc cu blândeţe că totul este deja înregistrat, fiindcă cei de dinainte au făcut toate astea, iar ADN-ul tău nu se schimbă de la o săptămână la alta, indiferent ce a văzut la CSI.

Lauren îmi spune că sunt o deşteaptă.

Eu îi spun lui Lauren că este o idioată.

Marele Gay Bob le spune cu voce tare tuturor că detectiv ofiţer French ar putea să dea jos câteva kilograme, ceea ce imediat o face pe Donna să iasă pe coridor şi să înceapă să se plimbe ca să ardă lingura de mazăre pe care a mâncat-o.

— Dar oricum, îmi place destul de mult o femeie dolofană, spune Bob. Este întotdeauna recunoscătoare.

Se pare că Shaun nu mai are nimic altceva de împărtăşit, iar Micuţa înlăcrimată nu are nici ea nimic de spus în apărarea ei. Doar stă acolo împingându-şi mâncarea prin farfurie şi privindu-mă din celălalt capăt al mesei, făcându-mă să mă simt cel puţin inconfortabil. Încep să îmi pierd interesul pentru conversaţie când Tony spune că are o presimţire că cealaltă poliţistă ar putea fi ştiţi

voi cine, iar în cele din urmă mă deconectez complet când Lauren începe să cânte „M-am luptat cu legea”.

Oh, cealaltă veste importantă este că Graham, Chelnerul, a plecat.

A dispărut în timp ce eu eram la interogatoriu, pur şi simplu. S-a dus să se dea cu capul de un alt perete, să aştepte la un nou geam cu medicamente şi să îşi arunce cina pe camerele din altă secţie. Poate că Malaika a spus ceva după discuţia pe care am avut-o ieri despre securitate, sau Marcus a luat în serios mustrarea primită de la acei poliţişti şi a hotărât că nu are altă opţiune.

Oricum ar fi, avem un corp în minus.

Trei, evident, dacă îi punem la socoteală pe Debbie şi Kevin.

Cel puţin Graham poate fi recunoscător că nu a fost luat de aici într-un sac.

38

A fost o zi destul de plină de la micul dejun, aşa că, după ce am dat pe gât în jos ultimele medicamente ale zilei, am decis să mă retrag în budoarul meu somptuos un pic mai devreme decât de obicei. O oră sau două în plus de somn mi se pare o idee bună, în plus, îmi place să petrec ceva timp de una singură. Oricât de tentant ar fi să vegetez în camera TV, aşa cum fac de obicei, şi să o enervez pe Lauren dacă mă plictisesc, am nevoie să mă relaxez puţin, aşa că mă aşez pe pat, mănânc un pachet de biscuiţi şi pierd vremea pe internet.

Încep să mă simt imediat mai relaxată. Râd cu voce tare când îmi dau seama că acesta este locul meu fericit, în care nu am reuşit să ajung acum câteva săptămâni, în acea sesiune de evaluare oribilă.

Dar şi mai problematic este încă un e-mail de la Andrew Flanagan...

Mă uit la câteva videoclipuri stupide pentru a râde şi mă pun la curent cu nişte bârfe despre celebrităţi până îmi termin biscuiţii. Apoi petrec o jumătate de oră vizitând câteva grupuri de ştiri şl camere de chat private unde, odată ca niciodată mi-am irosit jumătate din viaţă, dar încerc să nu mă gândesc prea mult la asta.

Acum, însă, nu mai este vorba de a mă convinge că nu sunt paranoică. Nu mai este vorba de a găsi mentalişti cu aceleaşi idei, ca să nu mă simt de parcă aş fi singura care trece prin... orice am trecut eu. Zilele astea, este vorba doar de curiozitate.

Jur...

Mă uit la vloguri şi citesc comentariile de rahat.

Mă gândesc, *fă-ţi o viaţă.*

Mă opresc doar atunci când încep să suspectez că cineva stă în faţa uşii mele. Apoi sunt convinsă că stă. Ştiu că nu este unul dintre asistenţi, pentru că Mia a fost deja la verificările de jumătate de oră, acum zece minute.

Îmi spun să mă calmez, că nu am de ce să mă sperii.

Mă târăsc până la uşă şi îmi apăs urechea pe ea. Cu siguranţă este cineva acolo, îl aud cum respiră. Este probabil cea mai blândă dintre bătăi, dar mă dau înapoi ca şi cum cineva ar fi dat drumul la o goarnă cu aer comprimat.

— Cine este?

— Sunt Clare...

Oh, deci acum Micuţa înlăcrimată vorbeşte cu mine. Deschid uşa şi îmi întind mâinile în genul, *Ce vrei!* şi mă uit la ea cum stătea acolo arătând ciudat.

— Dormeai?

— Ei bine, dacă dormeam, nu mai dorm, nu-i aşa? Se uită de parcă ar începe să plângă şi al naibii dacă mai suport aşa ceva. Este în regulă, spun eu. Nu dormeam.

— Este în regulă dacă intru?, întreabă ea.

Oftez şi mă dau înapoi ca să o las să intre, iar ea îşi coboară silueta deşirată până când se aşază pe marginea patului. Îşi strânge mâinile, scuturã capul şi spune cât de îngrozitor este ce s-a întâmplat cu acea asistentă. Se uită la mine şi îmi dau seama că aşteaptă să fiu de acord cu ea.

— Da, spun eu.

Privirea de pe faţa ei îmi spune că nu am reuşit să îi invoc mila sau simpatia la care se aştepta şi asta mă şochează puţin, pentru că am încercat cu adevărat. Debbie este prima victimă a unei crime, în preajma căreia am stat de când am plecat din poliţie. Par nepăsătoare... mă *simt* nepăsătoare, pentru că nu prea mi-a plăcut de Debbie şi ştiu de ce era vinovată? Sau pentru că empatia pe care o aveam la locul de muncă este ceva ce am pierdut? Aş fi la fel de distrusă ca înainte de uciderea unui copil neglijat sau a unui pensionar bătut până la moarte, sau a *altcuiva!* Vreau să ştiu răspunsul, dar, în acelaşi timp, nu vreau să fiu în situaţia în care să îl primesc.

— Deci, hai atunci, spun eu. Cum ai ajuns aici?

Ea îşi scuturã capul.

— Este în regulă, nu trebuie să păstrezi secretul. Nu este ca la închisoare. Zâmbesc, deoarece chiar vreau să ştiu. Ei bine, este *puţin* ca la închisoare.

— Nu vreau să vorbesc despre asta.

— Nicio problemă, spun eu.

Totuşi, cred că reticenţa ei este un pic ciudată. Cei mai mulţi oameni de aici tind să se încadreze într-una din cele două tabere. Fie sunt disperaţi să îţi spună totul, fie nu cred că ar fi trebuit internaţi deloc şi totul a fost o greşeală teribilă. Graham, cu toate ciudăţeniile lui, a fost unul dintre cei din urmă, aşteptând mereu ca cineva să recunoască eroarea administrativă şi să îi spună că poate pleca acasă. Kevin şi Shaun s-au destăinuit cu adevărat doar unul altuia, dar ceilalţi sunt ceva mai comunicativi despre episoadele şi abaterile lor.

Ilias îşi tot dădea hainele jos în magazine.

Bob a avut o cădere nervoasă după ce soţia lui l-a părăsit – ce şocant!

Lucy a luat-o razna după ce a consumat prea multă heroină. Sau poate pentru că nu luase destulă. Nu prea contează.

De fapt... gândindu-mă la asta, mă cam încadrez undeva între cele două extreme. Adică nu mă deranjează să recunosc că am luat-o puţin razna, să vorbesc despre cuţite şi oamenii de la televizor, dar tot nu cred că ar trebui să fiu aici. Aşa că poate nu este chiar atât de clar cum cred eu că este.

Totuşi, încă nu ştiu nimic despre Micuţa înlăcrimată.

Ea spune:

— Cred că am putea fi prietene.

— Crezi?

— Cele mai bune prietene, poate.

Se uită la mine şi eu ridic din umeri, De ce nu?, dar ceva la ea îmi spune să păstrez distanţa.

— Ai fost atât de drăguţă în ziua în care am venit.

— Eram curioasă, spun eu.

— Nimeni altcineva nu s-a deranjat. Vreau să spun, evident că au vrut să se holbeze puţin, dar niciunul nu s-a oferit să mă ajute, aşa cum ai făcut tu.

— Ei bine, să vedem, spun eu.

Ea pare destul de bucuroasă.

— Spune-mi mai multe despre asistenţi, spune ea. Aveai de gând să îmi spui, îţi aminteşti?

Da. În după-amiaza în care a sosit. Înainte de a începe să se smiorcăie.

— Ce vrei să ştii?

Îşi mişcă puţin fundul înapoi pe patul meu, se face mai confortabilă.

— Totul, spune ea.

Nu prea are rost să îi spun despre Debbie, dar în următoarea jumătate de oră sau cam aşa ceva, îi spun bârfele despre ceilalţi. Îi spun că Malaika este probabil cea mai bună alegere dacă ai nevoie de o ţigară şi că Femi-nazi este cam temperamentală. Îi spun că George este un poliţist ratat, că Marcus poate fi destul de strict uneori şi că nu ar trebui să spere prea mult la o conversaţie profundă şi semnificativă cu Mia.

Ea pare să se distreze. Râde la glumele mele şi la încercările mele prosteşti de a imita unele accente şi arată corespunzător de şocată atunci când trebuie să fie. De fapt, chiar mă simt bine, dar apoi se ridică în picioare, pur şi simplu, şi anunţă că este obosită. Îmi spune că vrea să meargă la culcare, de parcă ar fi cel mai important lucru pe care l-am auzit toată ziua.

Spun:

— Oh, mi se pare corect şi o privesc cum se îndreaptă spre uşă.

După ce a plecat, aştept până când sunt destul de sigură că toţi ceilalţi sunt în camera lor şi le fac o vizită rapidă celorlalte femei de pe coridor. Bat la uşi şi îmi bag capul. Îmi cer scuze că te deranjez, doar o întrebare rapidă.

Vreau să ştiu, dacă vreuna dintre celelalte a primit o vizită. Dacă a mai fost rugată vreuna din ele să fie cea mai bună prietenă a lui Clare.

Nu. Doar eu.

39

Banksy spune:

— Sunt uimit că ţi-a luat atât de mult timp să suni.

— Dar te bucuri că te-am sunat totuşi, nu? Încerc să fiu amuzantă, dar sunt cu adevărat încântată că mai vorbeşte cu mine. Cred că m-am purtat puţin cam aiurea cu el ultima dată când a fost aici. Eşti fericit, îmi dau seama.

— Sunt extaziat, spune el.

M-am întors în camera mea.

— Ai auzit ultimele veşti de pe Secţia Morţii?

— Da. Cum am spus, mă aşteptam să suni duminică seara.

— Am fost puţin ocupată, spun eu.

— Ce naiba se întâmplă în locul acela?

— Ştii că eu am găsit-o, nu?

— Nu. Face o pauză. Nu ştiam asta. Pare îngrijorat şi este minunat. Presupun că mi se pare corect, pentru că suntem apropiaţi, în plus, ştie că ultima dată când am fost în apropierea

unui cadavru însângerat, lucrurile nu au ieşit atât de bine. Eşti bine?

— Da.

— Sigur?

— De ce nu aş fi? O întrebare stupidă, ţinând cont de ceea ce tocmai am spus, dar Banksy ştie mai bine decât oricine că în poliţie am avut de-a face cu lucruri mult mai rele decât o singură victimă ucisă pe podeaua unei băi. Îi spun că sunt bine, îi spun să nu îşi facă griji. Îi spun că este un prieten bun.

— Deci, haide, ce auzi?

— Ce aud *unde?,* întreabă el.

— De la EAM. Planul lor de acţiune. Un detectiv inspector şef pe nume Brigstocke conduce lucrurile, se pare, dar nu ştiu dacă...

— Al... am mai trecut prin toate astea. Nu am nicio informaţie, pentru că nu este echipa mea.

— Ai spus că ştii.

— Despre ce s-a întâmplat, da. Nu este ca şi cum ar fi existat *atât* de multe crime, nu-i aşa?

— Ştiu câte crime sunt, spun eu.

— Asta-i tot. Uite, dacă se filtrează ceva sau dacă se întâmplă să aud ceva, te anunţ, dar în momentul de faţă întrebi persoana nepotrivită.

— Ţi-a spus cineva să nu spui nimic?

— Ce?

— Ţi s-a spus să nu vorbeşti cu mine despre acest caz?

Suspină puţin tulburat.

— Nu am timp pentru asta, Al.

Ploaia se înteţeşte. Cuie de tablă care cad pe o tobă. Deasupra zgomotului o aud pe Lauren cântând în depărtare, cu siguranţă cel mai bun loc în care ea să fie.

— Îţi aminteşti când ai fost aici ultima dată?, îl întreb. Când am vorbit despre banda de traficanţi şi despre cum poate că au trimis pe cineva pretinzând să fie un pacient, pentru a-l ucide pe Kevin?

— Da, şi am crezut că a fost o prostie, spune el.

— Da, şi eu am crezut la fel în cele din urmă... şi apoi am *ştiut* că a fost, fiindcă am aflat cine l-a ucis de fapt pe Kevin, dar poate că de data asta nu este o prostie. Un nou pacient a sosit chiar înainte ca Debbie să fie ucisă.

I-am povestit totul despre Micuţa înlăcrimată. Cum că era ciudată când a venit, şi da, ştiu că toată lumea este ciudată când vine, dar cu siguranţă a fost ceva la ea. I-am spus despre faptul că a venit în camera mea noaptea trecută.

— Ce este rău în a dori un prieten?, mă întreabă el. Nu ţi-ai fi dorit asta când ai ajuns acolo?

— Zici că ar fi avut un plan.

— Asta nu înseamnă că este o criminală, Al.

— Cum ar fi... să comită crima, apoi să se împrietenească cu singura persoană din secţie care o poate elucida, pentru că este un fost poliţist. La fel cum a rezolvat şi ultima crimă. Merită să te gândeşti la asta, cel puţin? Mai insist pentru o vreme, ştiu că probabil nu mă ascultă, dar în cele din urmă îmi promite că se va gândi la asta.

Apoi spune:

— Să vin în vizită săptămâna viitoare?

Înainte, Tim spunea mereu *Vin mâine* sau *Ne vedem miercuri* dar acum a făcut din asta o întrebare şi bănuiesc că vrea să spun nu.

Eu îi spun:

— Doar dacă ai timp.

Tata dă buzna pe secţie după-masă. Spun *dă buzna,* dar, de fapt, tata nu a dat *buzna* nicăieri în viaţa lui. Este mai degrabă un caraghios, poate determinat într-o zi bună, dar în fine... a ajuns.

Femi vine să mă caute şi mă duce să mă întâlnesc cu el.

Întind o mână după punga lui de plastic cu bunătăţi chiar înainte de a-l saluta.

Bineînţeles că mă bucur să îl văd, dar aş fi vrut să îmi spună că vine, sau măcar să mă anunţe ca să putem aranja cel mai bun moment. Încă nu a învăţat orele la care îmi iau medicamentele, aşa că, în funcţie de unde mă aflu în ciclu, ar putea să apară şi să mă găsească alergând pe pereţi şi lătrând ca un câine excitat, sau aş putea să fiu bine sedată. Astăzi a tras paiul cel scurt şi primeşte o fiică nu tocmai în formă şi care vorbeşte de parcă şi-ar reveni după o operaţie. De mai multe ori trebuie să mă roage să mă repet sau pur şi simplu ignor ce spune.

Nu este ideal, asta-i tot ce vreau să spun.

Stăm la un capăt al camerei de muzică şi Clare citeşte o carte în colţul opus. Ştiu că trage cu urechea şi mă întreb dacă se aşteaptă ca eu să o aduc aici, poate să i-o prezint tatălui meu ca fiind noua mea cea mai bună prietenă. După câteva minute se ridică şi iese afară, ceea ce este o uşurare, pentru că începe să îmi dea fiori.

După ce am scăpat de vorbăria goală – *mama este bine, iar Jeff şi Diane trimit salutări şi speră că operaţia a decurs bine* – îl pun la curent cu noutăţile mele. Cea mai recentă crimă. Îmi ia ceva timp ca să îi transmit toate detaliile macabre.

Trec câteva secunde până când tata spune ceva. Doar deschide gura şi o închide din nou. Apoi spune:

— Aşa ceva nu este acceptabil.

Are dreptate. Vreau să spun, să iei un stafilococ auriu ar fi rău, dar nimeni nu se aşteaptă să fie dus într-un spital în care pacienţii sunt eliminaţi la fiecare două săptămâni.

— Nu, nu este.

— Te simţi în siguranţă?

— Ei bine, nu... în mod particular. Este un efort destul de mare să rostesc un cuvânt atât de greu. Dar ce pot să fac?

— Este ridicol, spune el. Cineva ar trebui să se ducă la ziare.

— Este deja în ziare, tată. Au publicat ieri un articol în *Evening Standard* despre crimă, deşi nu au numit victima şi nici nu au făcut legătura cu moartea lui Kevin. Ziarul a fost distribuit prin secţie ca o prostituată ieftină.

— Pentru o plângere, vreau să spun.

— Ce rost are să te plângi?

— Nu te aud, iubire.

Îl întreb din nou. Ai de gând să intri pe Tripadvisor? Să dai o recenzie de o stea?

El înghite greu şi pare supărat.

— Nu trebuie să fii răutăcioasă, spune el. Sunt doar îngrijorat pentru tine. Alice...

Mă concentrez un pic şi îi zâmbesc.

— Da, ştiu. Mulţumesc.

— Deci, în afară de... toate astea. Te simţi mai bine?

Zâmbesc din nou. Uneori, imediat după o doză de sedative, nu te poţi abţine să nu zâmbeşti, chiar dacă nu ai niciun al naibii de motiv pentru care să zâmbeşti.

— Mă simt diferit, spun.

— Diferit în sens *bun!*

Dau din cap. Încet.

— În cea mai mare parte a timpului.

Faţa tatălui meu se luminează. La fel cum a făcut-o şi când am câştigat proba de atletism de 400 de metri sau când am jucat rolul unei servitoare de comedie în piesa aia stupidă din clasa a patra.

— Este fantastic, spune el. Mama ta va fi foarte fericită când îi voi spune asta.

— Mama nu m-a mai sunat de secole, spun eu.

— Ştiu că nu, dragă. Se uită în jos la pantofii maro pentru câteva secunde. Chestia este că...

— Se supără, spun eu. Da, ştiu.

Douăzeci de minute mai târziu, tata spune că ar fi mai bine să plece şi îmi place foarte mult să am braţul lui în jurul meu în timp ce mergem încet spre sas. O salută vesel pe Donna, ca şi cum ar fi o fată amabilă cu care povesteşte la poştă din când în când, şi reuşeşte chiar să îi arate un bravo lui Ilias, care aruncă în mod repetat o minge de tenis la cincisprezece centimetri în aer şi strigă *Da!* de fiecare dată când o prinde.

Tata se opreşte când îl vede pe Tony la sas cu valiza. Tony îi face cu mâna şi tata ridică un braţ în schimb. Este puţin ciudat, totuşi, şi pare mai degrabă un salut nazist.

— De ce *face* asta?

Îi spun despre familia inexistentă a lui Tony.

— Ei bine, cel puţin ne ai pe mine şi pe mama, spune el.

— Da, dar nu mă poţi scoate de aici mai mult decât rudele inventate ale lui Tony.

Se supără din nou puţin. Se uită la mine şi, confuză cum sunt, ştiu că se gândeşte la fata aia care putea să alerge foarte repede şi să facă voci amuzante în piese de teatru prosteşti. Se gândeşte că a pierdut-o.

— Nu este vina ta, îi spun. Tot ce s-a întâmplat.

El clipeşte încet şi ridică din umeri.

— Cum să nu fie, iubire?

— A fost vina bunicului Jim. Dau din cap, cu tristeţe. Faptul că m-a atins aşa când eram mică.

Tata se holbează la mine.

— Glumesc, spun eu.

Tony face din nou cu mâna, dar acum tata este prea uimit ca să răspundă la salut, aşa că stau acolo cu el puţin timp şi ştiu că sunt cea mai rea fiică din lume.

40

Hoinăresc pe aici înainte de cină, plictisită şi nu prea sigură ce să fac cu mine, când îmi sună telefonul mobil. Este tipul anchetator de la Pindown, aşa că resping apelul. Nu prea vreau să vorbesc cu el, dar nu am de gând să îmi închid telefonul – nu aş face asta niciodată – aşa că, atunci când mă sună din nou aproape imediat, decid să răspund.

— În primul rând, domnişoară Armitage, nu îmi place deloc limbajul ofensator din mesajul vocal pe care l-aţi lăsat.

Asta mă face să zâmbesc.

— Este doar un cuvânt, spun eu. Treci peste asta.

— A fost un abuz, pur şi simplu.

Râd cu voce tare. Acum mă bucur că am răspuns la telefon.

— M-am gândit serios să raportez la poliţie.

— Ei bine, amândoi ştim că nu vei face *asta.*

Acum face o pauză serioasă de gândit.

Poate că este un fost poliţist, dar nu ştie că eu *sunt* unul sau că sunt conştientă de cât de dubioase sunt practicile sale de afaceri. Tăcerea lui îmi spune că ştie că nu are de-a face cu o proastă, totuşi.

— În al doilea rând, încă aştept a doua jumătate a plăţii.

Uitasem complet de asta, dar nu am de gând să îi spun şi lui. Prefer să mă distrez puţin.

— Ei bine, încă nu am hotărât dacă voi plăti, spun. Adică nu am fost atât de mulţumită de serviciu. Garantat să depăşească aşteptările, asta scrie pe site-ul vostru, şi le-ar fi depăşit doar dacă nu aş fi avut niciuna. Dar am avut speranţe foarte mari, chiar am avut, dar sincer, Howard, a fost de rahat.

Mai face o pauză înainte de a spune:

— Îmi pare foarte rău să aud asta, dar încă mă aştept să fiu plătit integral.

— Şi dacă nu o fac?

— Atunci va trebui să iau în considerare să intentez o acţiune în instanţă.

Este atât de tentant să îi spun că îşi poate lua la revedere de la banii lui. Să îi spun:

— *Atunci fă ce vrei,* sau *Ne vedem în instanţă.*

Mă gândesc serios la asta.

— Deci?, spune el. Ai de gând să plăteşti, sau ce?

Presupun că dacă aş fi implicată într-o procedură legală de vreun fel, atunci ar trebui să mă lase să ies de aici pentru a face ce trebuie. Ar fi dreptul meu, cu siguranţă. Adică, ce se întâmplă dacă eşti chemat să faci parte din juriu? Oare oamenii din locuri ca acesta sunt chemaţi vreodată în juriu? Da, mă gândesc că ar fi amuzant să îl înfrunt pe Howard, pentru că a trecut multă vreme de când nu am mai fost în faţa instanţei şi nu uitaţi, ultima dată

când ar fi trebuit să fiu acolo, nu am fost considerată un martor suficient de bun. Întotdeauna m-am descurcat bine în faţa judecătorului, toată lumea a spus asta. M-am pregătit bine şi m-am asigurat că am făcut o treabă bună. Deci, dacă se ajunge la orice fel de bătălie legală acum, sunt al naibii de sigură că voi câştiga şi, chiar dacă ştiu că nu va fi la Old Bailey, mă hotărăsc că aş putea măcar să îmi scot din minte alte lucruri cu această ocazie.

Să îi dăm drumul.

Apoi o văd pe L-Plate venind spre mine şi, de obicei, are chef să râdă, aşa că deodată nici nu mă mai deranjează să vorbesc cu tipul ăsta.

Spun:

— Da, ţi-i trimit.

L-Plate este pe cale să treacă pe lângă mine, dar întind mâna. Ea se dă puţin înapoi, evident.

— Hei, L... vrei să facem ceva?

Se uită fix la mine şi faţa ei pare puţin ciudată, de parcă ar încerca să rezolve ceva.

— Sunt întotdeauna dispusă să te bat la Jenga, dacă vrei. Nu pare prea încântată. Sau putem juca cărţi sau ceva...

— Glumeşti, nu-i aşa? Ea dă din cap. Eşti incredibilă, ştii asta?

— Poftim?

— După felul în care te-ai purtat cu mine la prânz? Felul în care mi-ai vorbit?

— Ăă?

— Nici nu vreau să vorbesc cu tine acum.

— Va trebui să mă ajuţi aici, L...

Sunt sigură că este pe cale să plece, dar în mod evident decide să rămână fermă pe poziţii şi să mă certe. Nu că ar avea prea multe de spus.

— Ei bine, cu siguranţă nu ai avut nevoie de ajutor la prânz, spune ea. Nu atunci când mă făceai „târfă proastă şi snoabă" sau când te aplecai să îmi furi mâncarea şi spuneai că nu contează, pentru că, oricum, drogaţii nu au un apetit prea mare. Când îmi aruncai bucăţi de mâncare în faţă, apoi îţi băteai joc şi îmi spuneai să mă maturizez când am început să plâng.

Acum încearcă să treacă pe lângă mine, iar eu întind un braţ pentru a o opri.

Ea ţipă.

George se îndreaptă spre noi dinspre biroul asistenţilor şi eu ridic braţele ca să îl anunţ că totul este în regulă. Îmi păstrez vocea joasă şi constantă. Îi spun:

— Sincer, L, nu am habar despre ce vorbeşti. De ce naiba aş face aşa ceva? Suntem prietene.

— Habar nu am, spune ea. Pentru că sunt doar o drogată patetică şi tu eşti o nebună cu acte în regulă?

Închid ochii şi încerc să mă gândesc.

— Nu te cred, spun eu. Nu sunt sigură că mai *pot* spune altceva.

— De ce nu îi întrebi pe Donna sau pe Bob? Au fost amândoi acolo.

Nu pot să fac nimic altceva decât să o privesc cum se întoarce şi merge în direcţia opusă. Apoi stau acolo, cu George care se uită la mine, şi încerc cu disperare să îmi amintesc măcar o clipă din ceea ce L-Plate tocmai a descris. Ce se presupune că am spus este cam rău, dar sunt mult mai alarmată de faptul că nu îmi amintesc să fi spus nimic.

Nici măcar nu îmi amintesc că am luat prânzul.

Când îmi sună din nou telefonul îl apuc, disperată să mă răstesc la nenorocitul de Howard într-un limbaj *cu adevărat* abuziv, dar nu el sună.

Număr ascuns.

Răspund şi mormăi un salut.

Se aud câteva secunde de pocnituri, o respiraţie, apoi apelul se întrerupe.

41

Încerc să vorbesc cu Lucy în timp ce stăm la coadă pentru cină, dar ea mă ignoră şi îşi duce tava la o masă cât mai departe de a mea. Ilias vrea să stea de vorbă, dar eu nu îl las. Oricum, nu pot să mănânc prea mult, aşa că plec destul de repede.

Sunt vraişte.

Mă duc să mi se dea ultimele medicamente ale zilei, apoi mă las dusă de val în camera de muzică, în timp ce toţi ceilalţi încă mănâncă, şi iau o carte. Sper să mă distragă puţin. Shaun este singura persoană de acolo, dar nu mă aştept ca *el* să mă deranjeze, şi nu o face. Totuşi, sunt cu ochii pe el, în caz că mai are şi alte mesaje pe care vrea să le trimită, aşa că, între asta şi toată treaba cu Lucy... mă trezesc citind aceeaşi pagină din cartea aia stupidă, iar şi iar.

Lauren intră, se lasă pe scaunul de lângă mine şi râgâie.

— Cititul este o pierdere de timp, spune ea.

Nu am niciun chef să muşc momeala ei.

— Crezi? Şi eu care te consider un şoarece de bibliotecă. Ştii tu, scrii câteva cântece şi apoi te relaxezi cu un pic de Charles Dickens.

Nu muşcă momeala *mea.* Doar râgâie din nou şi îmi arată cu calm degetul. Spune:

— Tâmpito.

Mă prefac că mă întorc la cartea mea, dar nu reuşesc să parcurg decât jumătate din pagina aia nenorocită înainte ca ea să se aplece.

— Oricum, am crezut că eşti mult prea ocupată pentru a citi.

Am pus cartea jos.

— Da?

— Da... ai un alt caz de rezolvat acum, nu-i aşa, Colombo?

— Chiar aşa?

Se apleacă şi mai aproape, lăsându-şi sânii mari pe braţul scaunului ei. Bănuiesc că peretele din dormitorul tău este ca unul din acele... panouri pe care le au mereu în emisiunile poliţiste. Ştii tu, pentru ca detectivul să poată ţine evidenţa anchetei crimei. Acum este pe val, se distrează. Mă uit la Shaun, dar nu pare să ne acorde prea multă atenţie.

— Deci probabil că există o poză cu biata Debbie, lipită chiar în mijloc, cu numele ei dedesubt şi o grămadă de linii şi săgeţi, toate desenate cu carioca pe perete, care duc spre oamenii pe care îi cunoştea sau aşa ceva. Spre suspecţi.

— Da, spun eu. Este exact aşa.

Îmi arată câţiva dinţi maro sau galbeni.

— Dacă nu cumva...

Mă uit la ea. Un lucru prostesc, ştiu, dar nu mă pot abţine.

— Ei bine, ştim cu toţii că ai crezut că Debbie a fost cea care l-a ucis pe Kevin, nu-i aşa?

Nu ştiu despre *toţi,* dar nu mă surprinde că Lauren ştie. Marcus probabil a discutat despre asta cu ceilalţi asistenţi şi unul dintre ei avea să se scape la un moment dat. Sau, unii nu s-au putut abţine să nu împărtăşească o mică bârfă despre un pacient cu altul. George, poate, sau Malaika.

— Şi?

— Şi... probabil că te-a dat peste cap faptul că a scăpat cu asta. Vreau să spun că poliţia, evident, nu şi-a dat seama, altfel ar fi fost arestată, nu? Nu am atâta experienţă ca tine la chestiile astea, dar cred că aşa ar trebui să funcţioneze. Deci, ea se plimbă pe aici, liberă ca pasărea cerului, iar tu ştii în tot acest timp ce a făcut. Tu eşti singura care ştie că este vinovată. Lauren dă din cap. Spun doar că... dacă aş fi fost în locul tău, nu cred că m-aş fi descurcat. Nu cred că aş fi putut face faţă, văzând-o pe vaca aceea ucigaşă în fiecare zi, râzând şi glumind după ce îi făcuse bietului Kevin.

Mă uit din nou la Shaun. Se agaţă de fiecare cuvânt.

— Au vreun rost toate astea?, întreb.

— Doar că poate, având în vedere că nu i se întâmpla nimic şi că, ştii tu, nu se făcea dreptate...

Ridică din umeri, ca şi cum nu era nevoie să spună mai mult.

— Scuipă odată, spun eu. Poţi să cânţi, dacă te ajută.

Îşi duce încet un deget la buze, ca o şcolăriţă obraznică, se uită la mine câteva secunde, apoi se ridică şi iese afară. Aproape imediat ce uşa se închide în urma ei, aud zgârieturi şi îl văd pe Shaun mâzgălind pe o bucată de hârtie. Orice scrie nu durează prea mult şi strânge hârtia într-o minge, apoi se apropie şi mi-o presează în mână înainte de a se grăbi să iasă din cameră.

O deschid şi citesc mesajul.

mulţumesc

42

French şi Saunders se întorc pentru mai multe interogatorii în această dimineaţă şi, conform lui Ilias, au adus un prieten, dar, înainte de a fi chemată, am ocazia să îmi cer scuze de la L-Plate. Ştiu acum că toate lucrurile de care m-a acuzat ieri chiar s-au întâmplat, pentru că Marcus a ţinut să mă prindă înainte de culcare şi m-a întrebat despre incidentul de „intimidare" din sala de mese la prânz. Nu era fericit. Din motive evidente – cum ar fi faptul că nu îmi amintesc *nimic* – nu am avut multe de zis, dar mi-a spus clar că va trebui să ne ocupăm de comportamentul meu inacceptabil la evaluarea de vineri.

Aştept *asta* cu nerăbdare.

Câţiva dintre noi suntem în camera de muzică şi ne aşteptăm rândul, aşa că merg şi mă aşez lângă L-Plate. Nu se ridică imediat să se mute, ceea ce interpretez ca un semn bun. Am mai avut certuri ciudate cu ea înainte şi ştiu că asta este un pic mai serios decât o ceartă despre un joc sus-jos, dar în mod normal nu rămâne supărată pentru foarte mult timp.

Dacă oamenii ar purta ranchiună la fiecare conflict aici, niciunul dintre noi nu ar mai vorbi cu nimeni.

— Ascultă... în legătură cu ziua de ieri, spun eu.

Ea nu spune nimic Mă face să depun efort şi mi se pare corect.

— Îmi pare foarte rău pentru ce am spus. Mâncarea şi totul.

— Bine, spune ea.

— Nu cred că eşti snoabă şi proastă. Evident *cred* asta, dar ştiţi voi, nu într-un mod rău.

— Deci, de ce ai făcut-o?, întreabă ea. De ce ai spus toate acele lucruri oribile?

— Nu am nicio idee, L. Doar o confuzie.

— Apoi ai negat, iar asta a înrăutăţit lucrurile.

— Ştiu.

L-Plate încă aşteaptă să îi explic, dar nu vreau să îi spun că pur şi simplu nu îmi amintesc. Nu vreau ca cineva să ştie asta. Nu este ca şi cum nu am lucruri în trecut, locuri în care am fost şi oameni pe care i-am cunoscut, uneori seri întregi, dar întotdeauna a fost vorba de băutură sau de iarbă. Doar un gol ameţitor după o sesiune grea, unde ar fi trebuit să fie amintirile. Totuşi, asta este diferit, nu am nicio explicaţie şi asta mă sperie de moarte.

Nu am de unde să ştiu *când* am uitat sau dacă uitam chiar şi în timp ce se întâmpla. Nici măcar nu este ca şi cum ai fi fost ceva profund neplăcut sau traumatizant. Am făcut lucruri mult mai rele despre care îmi amintesc fiecare secundă sordidă.

Probabil ar trebui să vorbesc cu Bakshi despre asta, dar dacă se întâmplă ceva serios în creierul meu, nu sunt sigură că vreau să ştiu.

Totul este al naibii de înfricoşător.

— Mi-a fost ruşine, am spus.

L-Plate dă din cap încet, apoi radiază, apoi bate din palme pentru a sărbători momentul.

Începe să trăncănească despre una şi alta, dar înainte de a se pune pe treabă, George intră şi spune că detectivii sunt pregătiţi pentru mine. Îi spun lui L-Plate că ne întâlnim mai târziu şi îl urmez afară.

Mă pregătesc să bat la uşa de la CMD când se deschide şi o femeie iese afară. Bănuiesc că este „prietena” despre care vorbea Ilias şi cu siguranţă este un pic mai strălucitoare decât French sau Saunders. Păr lung şi negru, legat la spate cu o bandă roşie şi o fustă elegantă. Încă mă întrebam de ce au considerat că este nevoie de trei ofiţeri de poliţie, când femeia întinde mâna şi se prezintă.

— Sunt doctor Perera, spune ea. Ce-ar fi să vorbim afară?

Îi strâng mâna.

— Oh...

— Nu îţi face griji, am vorbit deja cu şeful secţiei. Ea zâmbeşte şi mă întoarce uşor. Haide, este o zi frumoasă.

Ne îndreptăm spre clădirile principale ale spitalului şi găsim o bancă. Vremea *este* destul de frumoasă şi mai sunt câţiva oameni care se învârt prin aceste părţi. Putem vedea intrarea la Urgenţe şi, cum era de aşteptat, o duduie bătrână stă în faţa uşii cu o butelie de oxigen şi o ţigară. Cred că este obligatoriu.

Mă face să îmi doresc să fi adus nişte tutun şi foiţe cu mine.

— Ce fel de doctor eşti?, întreb.

— Sunt psihiatru criminalist. Vocea ei este liniştită, dar vorbeşte foarte elocvent. Lucrez cu poliţia din când în când.

— Oh, bine. Dau din cap înapoi spre unitate. Asta trebuie să ţi se potrivească de minune.

Zâmbeşte şi are o dantură perfectă.

— Ai crede, nu-i aşa? De fapt, este prima dată când mă implic într-un caz ca acesta. În mod normal, sunt crime puţin mai... în afara limitelor normale, ca să spunem aşa?

— Ce, criminali în serie?

— Chestii de genul acesta, spune ea.

Sunt instantaneu geloasă.

— Mi-am dorit atât de mult să prind un criminal în serie, spun eu. Niciodată nu am avut ocazia. Oh... am lucrat în poliţie.

— Ştiu, spune ea.

Îmi place că şi-a făcut temele şi asta mă face să mă simt ca şi cum am fi colege, aşa că nu mă pot abţine să nu o întreb dacă a fost implicată în vreunul dintre cazurile mari din Londra, pe care mi le amintesc. Cuplul uciga ş de acum un an sau aşa ceva. Cazul cu pisicile de dinainte de ăsta. Încerc să fac să sune ca un „apropo” şi nu ca şi cum aş fi o fană.

— Da, am fost consilier în ambele anchete, spune ea.

— Drăguţ, spun eu.

— Ei bine, nu tocmai.

Mă uit înapoi spre Urgenţe. Sper că va fi ceva interesant de văzut, cineva care să alerge înăuntru, poate cu jumătate de faţă lipsă, doar ca să am nişte poveşti de spus când mă întorc pe secţie. Dar tot ce am este un copil care plânge şi o femeie cu braţul bandajat. Mă uit la bătrână cum îşi stinge ţigara şi îşi împinge pe roţi rezervorul înapoi pe uşă.

— Ţi-am citit notiţele, Alice, spune Perera.

— Al, spun eu.

Ea dă din cap.

— Dar întotdeauna este mai bine să auzi aceste lucruri la prima mână. Poţi să îmi spui ce s-a întâmplat chiar înainte de a fi internată?

Am ridicat din umeri.

— L-am lovit pe iubitul meu în cap cu o sticlă de vin.

— Da. Când ai avut toate cuţitele.

— Da, ca să îl protejez. Ai un iubit?

Ea spune că are.

— Deci, ai face orice dacă el ar fi în pericol, nu-i aşa?

— Nu suntem împreună de foarte mult timp, spune ea. De fapt, l-am cunoscut în timpul unuia dintre acele cazuri pe care le-ai menţionat.

— Deci este un criminal în serie? Ea râde şi ochii i se măresc, iar eu cred că oricine ar fi iubitul ei, dacă nu cumva este şi model cu jumătate de normă, cu siguranţă doctoriţa nu este de nasul lui. Îmi strâng buzele şi trag aer în piept zgomotos. Să ieşi cu un poliţist înseamnă să ceri probleme, spun.

— Ei bine, ştiu asta, spune ea, de aceea nu locuim împreună.

Eu spun:

— Deştept, şi da, sunt conştientă că nu face altceva decât să îmi dea câteva fragmente de informaţii personale pentru a construi o relaţie sau ceva de genul. Ştiu cum funcţionează. Totuşi, nu mă deranjează, pentru că îmi place să o aud. Bakshi mă tratează de luni de zile şi nu ştiu nimic despre ea.

Dar perioada de blândeţe nu durează mult.

— Ar fi corect să spun că nu ţi-a plăcut de Debbie McClure foarte mult?

Mă gândesc o clipă, deoarece cred că trebuie.

— Nu ne-am înţeles niciodată, am spus. Nu aş putea să îţi spun de ce.

— Dar ai crezut că era responsabilă pentru moartea domnului Connolly?

— *Ştiu* că a fost şi nu, cu siguranţă nu mi-a plăcut prea mult de ea după aceea. Să spunem că nu am fost chiar cele mai bune prietene de la început.

Ea dă din cap. Nu notează nimic şi mă întreb dacă nu cumva are un fel de reportofon în geantă.

— Şi tu credeai că eşti ignorată de poliţia care conducea ancheta, da?

— Nu credeam că sunt ignorată, spun eu. Eram ignorată.

— Deci, cum te-ai simţit?

— Ignorată.

— Ai fost iritată? Nervoasă? Ai rămas fără răbdare?

— Da, pe poliţie. Şi pe bună dreptate. M-a enervat incompetenţa acelui idiot de Seddon şi a restului echipei sale. Adică, era pe *tavă.* Era pe o nenorocită de tavă.

Ea spune:

— Corect. După ce s-a întâmplat cu detectiv ofiţer Johnston ai simţit că ţi s-a refuzat şansa de a depune mărturie împotriva celui care l-a ucis. Corect, nu-i aşa?

— Eram vraişte pe atunci, spun eu.

— Nu ai apucat să îţi joci rolul în a face dreptate pentru un coleg ucis.

— Tipul a fost închis. Asta contează.

— Cum te-ai simţit?

Iar sentimente.

— Uite, ştiu că asta este ceea ce faci, dar trebuie să îţi spun că nu am lucrat niciodată la un singur caz de crimă, în care *sentimentele* cuiva despre una sau alta să fi contat. Trebuie doar să îi prinzi, nu?

— Ai dreptate, Al, spune ea. Cum se simte cineva la un moment dat este o... mare parte din ceea ce fac eu. Cred că poate fi extrem de important, la fel cum cred şi ofiţerii superiori care m-au adus pentru a ajuta în acest caz. Zâmbeşte din nou. Aşadar, ţi-aş fi foarte recunoscătoare dacă mi-ai putea spune.

Suspin şi mă uit din nou la intrarea în Urgenţe. Încă nimic de care să mă entuziasmez.

— Nu am fost foarte fericită în legătură cu asta, spun.

— OK, bine. Îţi mulţumesc, Al. Acum, crezi că este posibil să fi avut sentimente similare sau că acele vechi sentimente au reapărut când ai văzut că ancheta asupra domnului Connolly a fost întârziată? Când, în ciuda faptului că ai pus totul pe tavă pentru poliţie, domnişoara McClure scăpa. Te-ai simţit poate... dezamăgită?

În sfârşit, deşi ştiam că urmează de câteva minute. Psihiatrul prezenta totul cu mai multă politeţe decât o făcuse Lauren aseară, dar spunea acelaşi lucru. Punea cam aceeaşi întrebare.

Până la urmă, are sens. Stând aici amândouă, nu ştiam dacă va vorbi cu Ilias, cu Bob sau cu ceilalţi, dar în acest moment sunt suspect. Bineînţeles că da. Cum aş putea să nu fiu?

Când te gândeşti la asta, sunt suspectul *evident.*

Înţeleg, dar asta nu înseamnă că trebuie să îmi placă.

— Putem să ne întoarcem înăuntru acum? Ea nu este de fapt o poliţistă, aşadar bănuiesc că nu poate refuza.

— Dacă asta vrei, spune ea.

Mă ridic, mă întorc şi, după ce reuşeşte să mă prindă din urmă, îi spun:

— Iubitul acesta al tău. Este genul de poliţist căruia îi pasă de sentimente?

Ea nu răspunde, aşa că bănuiesc că am terminat.

43

Detectivii French şi Saunders şi psihiatrul lor docil au plecat şi deodată se simte o atmosferă ciudată pe secţie. Mai ciudată decât

în mod normal, vreau să spun. De obicei, la orice oră din zi sau noapte, sunt unul sau doi oameni care se târăsc pe aici un pic ameţiţi, dar acum pare că *toată lumea* este... subjugată. Nimeni nu pare foarte dornic să discute despre ce s-a întâmplat, să vorbească despre orice altceva, iar eu încep să mă întreb dacă nu cumva personalul s-a adunat şi a decis să crească dozele de somnifere ale tuturor.

Dacă este ceva ce fac ori de câte ori este nevoie.

Când lucrurile devin puţin stresante sau dacă duc lipsă de personal.

Adică... tot timpul.

Îmi amintesc că am citit undeva că gardienii de închisoare sunt destul de fericiţi că închisorile lor se află în ghearele unei epidemii de canabis sintetic, pentru că deţinuţii zombificaţi sunt mult mai uşor de manevrat. Deţinuţii sunt fericiţi sub influenţa drogului, deoarece îi ajută să uite că sunt, ştiţi voi, în închisoare, şi gardienii au un pic mai mult timp să se relaxeze şi să facă sudoku. Toată lumea are de câştigat. Nu este un salt mare să ne imaginăm că Marcus şi echipa sa fac tot ce este necesar pentru a-şi face viaţa profesională mai liniştită, nu-i aşa?

S-ar putea să îl întreb pe Marcus când voi avea ocazia, dar mă îndoiesc că va recunoaşte.

Deocamdată sunt doar eu, Marele Gay Bob şi Micuţa înlăcrimată relaxându-ne în sala de mese. De fapt, mă bucur că nu s-a vorbit prea mult despre această ultimă rundă de interogatorii, pentru că dacă ar fi să înceapă acum, pot ghici ce ar avea Bob de spus despre psihiatra atractivă.

I-am spus să analizeze asta!

În schimb, el spune:

— Mi-e dor de Debbie.

— De ce?

Încă mă gândesc că se pregăteşte pentru o poveste despre trecutul său de tăvăleală cu femei scoţiene, dar el pare doar trist.

— Pentru că era drăguţă.

— Era, totuşi?

— Ei bine, nu cu toată lumea, presupun. Ea şi Femi nu se plăceau foarte mult şi a avut o ceartă mare cu George.

— Ce mare ceartă?, întreb.

— Cu câteva zile înainte de a fi ucisă, într-una din sălile de examinare. Nu ştiu de ce s-au certat, dar îi auzeam strigând.

Ştiu că Debbie şi Femi intraseră în conflict de câteva ori, dar este prima dată când aud despre ea şi George. Ar trebui să încerc să îl întreb pe George despre asta când voi avea ocazia.

— Totuşi, a fost drăguţă cu mine, spune Bob.

— De ce nu ar fi fost? Tu *eşti* drăguţ.

— Mulţumesc, Al, spune el. Apoi dă din cap. Nu suficient de drăguţ pentru a o împiedica pe Sandra să plece.

Soţia care l-a părăsit. Pentru că Bob şi-o trăgea constant cu alte femei. Sau pentru că vorbea în mod constant despre cum să şi-o tragă cu alte femei. Sau pentru că, de fapt, nu femeilor voia să le-o tragă.

Nici măcar nu sunt sigură că Bob ştie.

Tot ce pot să spun acum este:

— Uneori se întâmplă rahaturi, amice.

— De ce ar fi ucis-o cineva?, întreabă Clare, de nicăieri.

Bob pare îngrozit.

— Cineva a ucis-o pe *Sandra?*

Îmi pun mâna pe braţul lui şi îi spun că nimeni nu i-a ucis fosta soţie şi că totul este în regulă. Apoi mă întorc şi o privesc cu atenţie pe Clare. Ea stătea liniştită şi se uita la mine de douăzeci de

minute, deşi pare că are multe de spus. De parcă ar încerca să mă intimideze, ştiţi ce vreau să spun?

Aud vocea lui Perera: *Cum te face să te simţi?*

Foarte inconfortabil, sincer.

Care este jocul ei nenorocit?

— Tu să îmi spui, adaug eu.

— Nu am nici cea mai vagă idee, spune ea. Cum aş putea să am?

De ce ar vrea cineva să o ucidă?

Şopteşte şi are ochii larg deschişi. Pe lângă toate celelalte. De parcă ce s-a întâmplat este de neînţeles şi ea pune cea mai dificilă întrebare din lume. De parcă ar fi ceva despre care *ea* nu are cum să ştie nimic, în timp ce ignoră în mod convenabil faptul că, dacă eu sunt suspectul evident – crezând că Debbie l-a ucis pe Kevin *şi* am descoperit cadavrul – atunci faptul că Debbie a fost ucisă la cinci minute după ce a ajuns pe secţie face ca Micuţa înlăcrimată să fie pe locul doi.

— Oh, haide, nu fi timidă, spun eu. Dacă ai o teorie, atunci să o auzim. Evident că ai împărtăşit-o cu poliţia până acum, dar nu ne ţine pe noi ceilalţi în suspans.

Probabil că a ieşit un pic mai răutăcios decât am intenţionat şi ochii ei încep să se umple de lacrimi, ca de obicei. Nu mă simt prost, totuşi. Sunt perfect mulţumită să stau aici şi să o privesc cum îşi plânge amarul.

— Eu doar făceam conversaţie, spune ea.

— Da?

— Mă interesează, asta-i tot.

Îşi lasă capul să cadă, dar, prin simpla forţă de voinţă, îşi ţine lacrimile la distanţă în mod eroic. Când priveşte din nou în sus, are o urmă de răutate, care nu îmi place deloc.

— Ştii totuşi cine a ucis-o, nu-i aşa?

— Cine ţi-a spus asta?

Chiar dacă intenţionează să îmi spună, nu reuşeşte să scoată cuvintele din cauza torentului de suspine chinuite, pe care pur şi simplu nu le mai poate respinge nicio clipă. Bolboroseşte şi înghite. Îşi apasă mâinile pe faţă pentru a opri tsunami-ul de lacrimi.

Nu prea contează. Cred că guraliva de Lauren a spus ceva.

George apare în uşă pentru a vedea care este problema. Isuse Hristoase...

Cu siguranţă nu am de gând să îi spun lui Clare de ce Debbie a fost ucisă. Mă bucuram să îi transmit ce ştiam poliţiei şi să îi avertizez că Debbie avea un complice traficant de droguri, cu un motiv foarte bun să o reducă la tăcere, dar nu vedeam niciun motiv pentru a le spune acestor fraieri.

— Cred că din cauză că era roşcată, am spus. Fobie de roşcate criminală.

Clare încă mai plânge, dar ştiu că mă aude şi are un ochi pe George, care se apropie cu şerveţele.

— Îmi plac la nebunie fetele roşcate, spune Bob. Păr pubian ca sârma de cupru.

Mă bucur că s-a întors.

Mai este o jumătate de oră până la prânz, aşadar, cu nimic mai interesant de făcut, mă întorc în camera mea pentru o navigare lejeră pe Google. Tocmai tastam „pierdere de memorie” când îmi sună telefonul. Nu apare niciun număr şi oricine sună, închide după ce răspund, la fel ca data trecută. A fost o vreme în care aş fi putut cere o favoare de la Unitatea de Telefonie Criminalistică, dar acele zile sunt demult apuse Mă gândesc să îl rog pe Banksy să o facă pentru mine, dar asta ar însemna să îi cer lui o favoare şi cred că mi-am epuizat toate şansele.

Înapoi la Google...

Prima pagină este plină de articole care se referă la consumul excesiv de alcool şi câteva menţionează Valium şi Rohypnol. Nu cred că cineva a strecurat vreunul dintre acestea în cina mea, aşa că încerc din nou şi adaug în căutare *neasociată cu droguri sau medicamente.* În mod previzibil , acest lucru îmi dă o grămadă de pagini despre pierderea memoriei tocmai despre acele lucruri, dar, după ce derulez o vreme, găsesc *Alte cauze ale pierderilor de memorie.*

Îmi doresc să nu mă fi deranjat.

Tensiunea arterială scăzută pare să fie cea mai frecventă şi nu a fost nimic în neregulă cu tensiunea mea când au verificat-o ieri, la fel ca în fiecare nenorocită de zi. Aşa că... Epilepsie, lipsă de oxigen, convulsii psihogene. Ce mama dracului?

Sunt destul de sigură că aş şti dacă aş fi avut o criză şi, după ce am căutat-o, sunt sigură că nu am avut. Trebuie să spun, totuşi, că sună exact ca ceea ce a avut Shaun în seara aceea, în camera TV, şi acum sunt şi mai convinsă – nu că ar fi trebuit să fiu – că biata Debbie moartă ar fi ştiut exact ce butoane să apese pentru a o provoca.

Reuşise să îl facă să tacă, dar imaginaţi-vă cât de perfect ar fi fost pentru ea, dacă ar fi reuşit să şteargă şi memoria lui Shaun.

Încă mă gândesc la biletul de mulţumire pe care mi l-a dat aseară.

Se pare că şi el crede că am ucis-o pe Debbie.

Este nevoie doar de câteva minute în plus pentru a scormoni prin rezultatele căutării, înainte să dau peste pagini pline de articole despre pierderea memoriei ca simptom al TSPT. Mă aşteptam la asta. Am parcurs câteva, dar nu sunt convinsă că asta se întâmplă. Toate sunt despre pierderea memoriei ca mecanism de adaptare a creierului şi, în cazul meu, ar însemna că

şterg„incidentul traumatic”, pentru că este pur şi simplu prea dureros ca să mi-l amintesc. Nu vreau să spun că este o idee ridicolă, dar a trecut un an şi jumătate de când Johnno a fost ucis, aşa că ar putea fi un efect atât de întârziat? Şi mai important, nu asta mi se şterge, nu-i aşa? Nu îmi amintesc deloc să fi aruncat bucăţi de peşte în L-Plate, pe când îmi pot aminti fiecare moment oribil din ce s-a întâmplat în apartamentul drogatului.

Modelul de pe covorul acela. Albastru şi verde şi sânge.

Nu are niciun sens.

Îmi închid laptopul şi decid că Google este genial, dacă vrei să ştii în ce film ai văzut un actor, sau câţi ani are cineva, dar, dacă îl foloseşti pentru a încerca să afli ce ar putea fi în neregulă cu tine, nu merge niciodată bine.

Ies din cameră şi mă învârt puţin prin jur, neştiind ce să fac.

Ca un păr ţ într-o strecurătoare, spune mereu mama mea.

Probabil că au început să ia prânzul până acum, dar nu prea am chef să stau acolo şi să pălăvrăgesc cu ceilalţi. Nu prea mă simt în stare să fac asta. De obicei, pot să o conving pe Eileen să îmi dea un sandviş, aşa că decid să mai aştept puţin.

Trec pe lângă George şi Femi fără să spun nimic.

Îl ignor pe Tony, care bate pe valiza lui lângă sas.

Unul dintre informali – pe care s-ar putea să îl cheme Trevor – stă singur în camera de muzică şi face un puzzle, aşa că intru. Are vreo cincizeci şi ceva de ani şi poartă un costum – fără cravată, evident – de zici că tocmai a sosit de la un birou de undeva. Este puţin roşu la faţă, de parcă ar fi un beţiv, dar dincolo de asta, nu am nicio idee care este povestea lui. L-am mai văzut pe aici în ultimele zile, dar nu am vorbit niciodată, probabil din vina mea. În mod normal, prefer să rămân cu gaşca mea, fiindcă sunt mai puţine surprize, dar acum sunt neliniştită.

Vreau să vorbesc cu cineva pe care nu îl cunosc deloc.

Mă aşez şi spun:

— Toate bune?

Puzzle-ul lui este aproape gata, dar imediat începe să îl strice, nu supărat sau altceva, doar frumos şi calm, ca şi cum asta trebuie să facă pentru că a fost întrerupt. Trebuie să o ia de la capăt, pur şi simplu. De îndată ce termină şi toate piesele sunt aşezate în faţa lui din nou, îşi ridică privirea şi îmi zâmbeşte.

— Toate bune?

44

— Îmi pare râu pentru puzzle-ul tău, spun eu.

— Nu contează, spune el.

— Întotdeauna o iei de la capăt? Dacă eşti întrerupt?

— Astea sunt regulile.

— Cred că se întâmplă des.

— Da, nu l-am terminat niciodată.

— De ce nu îl iei în camera ta şi îl faci acolo?

Se uită la mine de parcă ar fi cea mai stupidă idee pe care a auzit-o vreodată, aşa că decid să nu insist.

— Deci nu ai unde să locuieşti? Nu pot decât să presupun, pentru că poliţia nu i-a permis să plece după ce s-a întâmplat cu Debbie, că locuinţa lui nu este... stabilă.

El dă din cap.

— Doar pentru câteva nopţi o dată. Se uită în jur. Totuşi, nu este prea rău aici.

Nu îmi pot imagina cât de rea trebuie să fi fost locuinţa în care stătea înainte. O cocioabă rece, infestată de şobolani. Sau un hotel ieftin.

— Nu crezi că lucrurile sunt puţin ciudate aici acum?, întreb.

— Ei bine, nu sunt sigur că am stat aici suficient de mult timp ca să pot spune.

— Eu sunt aici de ceva vreme, spun eu. Şi mi se pare că se apropie ceva rău.

El râde. Un chicotit acut, ca de fată.

— De ce este amuzant?

— Cred că ceva rău a venit deja, nu crezi?

Râde din nou şi mimează o înjunghiere frenetică, de parcă ar fi ucigaşul din Psycho.

— Altceva, spun eu. Ceva rău pentru *mine.*

— Oh, da, spune el. Cum ar fi?

Mă împotrivesc impulsului de a spune, Ei bine, *dacă aş şti ce este, aş putea face ceva în privinţa asta.* În schimb, ridic din umeri şi spun,

— Unii oameni de aici cred că am ucis-o pe Debbie. Mi-am dat seama că poate nici măcar nu a stat aici suficient de mult ca să ştie numele ei. Asistenta. Acum eu sunt cea care mimează înjunghierea. În toaletă.

El dă din cap.

— Ai făcut-o?

Mă holbez la el şi... *bingo!* În tot acest timp l-am bătut la cap pe Banksy despre ucigaşi care vin aici pretinzând că sunt pacienţi şi deodată mi-am dat seama că un ofiţer de poliţie sub acoperire ar avea mult mai mult sens. Sunt nervoasă că nu m-am gândit la asta mai devreme. El intră la câteva zile după ce Kevin este ucis, pentru că Seddon şi echipa lui inutilă rămân fără idei, apoi, după a doua

crimă, este un motiv în plus ca el să rămână acolo unde este. Să îi cunoască mai bine pe suspecţi.

La naiba, de ce nu!

Cu siguranţă asta aş fi făcut şi *eu,* pe vremuri.

Acum ridică o mână în sus şi dă din cap.

— Nu, nu îmi spune. Nu vreau să ştiu.

Dacă am dreptate, cu siguranţă este convingător, dar cei mai buni poliţişti sub acoperire sunt foarte buni la asta. Problema este că unii dintre ei se cufundă în rolurile lor un pic *prea* mult. Ştiam un ofiţer sub acoperire pentru Crime Serioase şi Organizate şi, la o lună după ce a ajutat la doborârea uneia dintre cele mai mari bande din vestul Londrei, a fost condamnat el însuşi pentru jaf armat.

— Nu îmi pare rău că este moartă, spun eu.

— Destul de corect, spune el.

Îmi mut scaunul puţin mai aproape de al lui şi îmi cobor vocea.

— Dar cineva de aici crede că eu am făcut-o, iar motivul *pentru care* se presupune că am făcut-o, mă face să fiu o ţintă.

— Da, ai dreptate, spune el.

— Ce ai auzit?

— Nu, vreau să spun că ai dreptate... este de rău.

— Nu ştiu ce să fac, spun eu. Nu ştiu în cine să am încredere.

— Nu ar trebui să ai încredere în nimeni.

— Nu...

— Sau... ai putea avea încredere în toată lumea. Ar putea funcţiona la fel de bine.

Îl privesc cum zâmbeşte şi îmi ridică degetul mare. Pare foarte mulţumit de planul său. Ori este un poliţist ridicol de bun în meseria lui, ori este nebun de legat.

— Îmi este frică, spun eu.

— Oh, da, şi mie, spune el. Tot timpul.

— Nu îmi place. Am fost speriată cu adevărat o singură dată şi nici atunci nu mi-a plăcut.

— Ce-ai făcut?

— M-am luptat, spun eu. Am luat arme. Da. Îşi întoarce capul şi începe să se uite prin cameră, căutând ceva potrivit. Sunt destul de entuziasmată, aşa că fac şi eu la fel.

Bongo, chitara stricată, o colecţie de jocuri de societate.

Nimic care să rănească pe cineva prea tare.

Loveşte cu mâna pe masă, frustrat, apoi ridică din umeri, ca şi cum ar fi meritat să încerce. Spune:

— Vrei să luăm cina?

Este drăguţ, parcă m-ar invita la o întâlnire, iar eu mă găsesc zâmbind.

— Se poate, spun eu. Dar *numai* cina, da? Nu sunt o târfă.

El chicoteşte din nou. Murmură, *„târfă”.*

— Poate că după aceea ne întoarcem aici să te ajut să îţi termini puzzle-ul.

Faţa i se întunecă imediat şi se apleacă înainte, înfăşurându-şi braţele în mod protector în jurul pieselor împrăştiate. Adulmecă şi se uită în lateral la mine.

— Pe naiba o vei face.

45

Omul Puzzle – care nu se numeşte deloc Trevor, ci se dovedeşte a fi un Colin – stă cât mai departe de mine posibil, fără a fi de fapt într-o altă cameră, şi mă găsesc cinând alături de Lauren. Un mare răsfăţ, desigur. Mănâncă cu gura deschisă, fredonând fals pe nas şi se apleacă pe mine când se întinde după sare, piper şi ketchup. Apoi din nou ketchup.

Spune:

— Psihiatra aia pe care au adus poliţiştii a fost drăguţă.

— A fost? Este o uşurare să aud că nu am fost singurul pacient cu care Perera a vorbit. Dar apoi Lauren strică totul, aşa cum intenţionează mereu.

— Da, am avut o discuţie grozavă. Am vorbit despre tot felul de lucruri.

Nu pot să nu mă gândesc că se referă la tot felul de oameni şi că prin oameni se referă, de fapt, la mine. Pliscul ei gras se răsuceşte în zâmbetul acela bun de plesnit, cel pe care îl afişează dacă se distrează şi atunci când vrea să cred că ştie ceva.

Lucrul cu adevărat enervant este că funcţionează.

— Şi frumoasă, nu crezi?, spune ea.

— Cred că da.

— O adevărată momeală pentru lesbiene. Lauren dă din cap şi pune mai multă tocană în gura ei.

Am văzut-o pe Malaika măsurând-o cu privirea.

Apropo, sunt foarte conştientă că Clare se uită la mine de la masa de vizavi. Stă cu Donna şi cu Ilias, dar nu pare interesată de ce vorbesc cei doi. Nu m-ar surprinde dacă Micuţa înlăcrimată s-a

apropiat şi de Lauren şi aşteaptă răbdătoare ca ea să îi raporteze despre conversaţia *noastră* după ce terminăm de mâncat.

— Cred că s-a distrat de minune cu tine, spune Lauren. Psihiatra aia.

— Chiar aşa?

— Bineînţeles. Chestia ta cu cine l-a ucis pe Kevin, tu care te gândeşti că a fost Debbie şi toate astea. Se apleacă atât de aproape, încât părul ei unsuros este ca un păianjen masiv pe umărul meu şi şopteşte de parcă ar face un anunţ dramatic într-un film de groază. Crima cea *mai josnică.*

— Oh, du-te dracului, spun eu.

Îl văd pe Tony mergând spre tejgheaua de servire şi mă hotărăsc că ar fi drăguţ să mă alătur lui pentru o budincă. Ca să fiu sigură, îi spun iar lui Lauren să se ducă dracului, iar când mă ridic să plec, ia unul dintre cuţitele de plastic şi îl înţeapă agresiv către nimeni în mod special.

Îmi dau seama că vrea să observ.

După ce ne-am luat amândoi boluri de budincă lichidă, îl întreb pe Tony dacă pot să vorbesc cu el. Nu pare încântat de asta, dar îi spun că este în regulă şi îl ghidez uşor spre capătul gol al uneia dintre mesele lungi. Pentru un tip mare, este destul de... docil. Mia şi Femi stau în celălalt capăt, dar trăncănesc despre fleacuri şi ştiu că dacă vorbesc destul de încet, nu ne vor auzi.

— Cred că ai dreptate, îi spun lui Tony.

— Despre ce?

— Ştii *tu...*

Şi uite aşa, a trecut de la a fi precaut la a se caca pe el. Începe să se uite prin sala de mese frenetic, dar eu mă întind şi îl apuc de braţ.

— Este în regulă, îi spun. Îţi jur.

Se uită la mine şi treptat începe să se calmeze un pic. Pieptul lui este încă bombat şi pare că ar putea să o şteargă în orice moment.

— Unde este?, întreabă el.

— Nu sunt sigură, dar nu trebuie să îţi faci griji, pentru că nu este... Creatura ta. Este a *mea.*

Ochii lui se lărgesc. Acum nu mai pleacă nicăieri.

— Cred că şi eu am o Creatură, spun eu. Dar este diferită de a ta, fiindcă ştiu că este o *persoană.* Ştiu că trăieşte şi respiră şi că se plimbă pe aici.

Se uită din nou în jur, dar mai încet de data asta şi mult mai pe furiş, pentru că, dintr-odată, suntem împreună în asta. Se întinde peste masă şi mă apucă de braţ.

— Îmi pare atât de rău, amice.

— Mulţumesc. Ridic din umeri. Cel puţin ştiu.

— Te *va* ucide, ştii asta, nu? Acesta este motivul pentru care există. Aşa că trebuie să ai grijă.

— Oh, am foarte mare grijă, iar partea cea mai bună este că nu cred că ştie că sunt pe urmele ei sau că sunt atentă. A ta ştie?

— Nu sunt sigur. Tony îşi fixează ochii în sus şi scutură capul. Este al naibii de inteligentă, totuşi. Cu un pas înainte tot timpul.

— Cum ai aflat despre ea?

Îşi împinge budinca prin farfurie.

— Când aveam unsprezece sau doisprezece ani. La început am crezut că era, ştii tu... ca un prieten imaginar? A apărut în dormitorul meu într-o noapte, după ce tata a plecat, aşa că stăteam acolo şi vorbeam despre când se va întoarce tata şi când lucrurile vor fi în regulă din nou, iar asta a fost frumos. Zâmbeşte, doar pentru o secundă sau două. Apoi, după ce a murit mama, a venit

cu mine la casa de copii, iar când lucruri rele au început să se întâmple acolo, nu a mai fost atât de prietenoasă, ştii? Într-o zi, pur şi simplu nu a mai fost prin preajmă, dar am ştiut mereu că se va întoarce, iar atunci nu o voi mai recunoaşte. Că nu va mai fi un *om,* ci o *creatură,* ştii? Ştiam că în cele din urmă mă va răni, dar cel mai rău lucru este că nu am înţeles niciodată de ce. Ridică o lingură de budincă, dar se holbează pe lângă mine şi o lasă să curgă de pe lingură. Nici până în ziua de astăzi, nu ştiu ce am făcut ca Creatura să fie atât de supărată pe mine.

Stăm acolo o vreme fără să spunem nimic.

Peste umărul lui Tony văd cum oamenii încep să plece. O văd pe Lauren ridicându-se şi o observ pe Clare urmărind-o afară jumătate de minut mai târziu. Mă uit la Colin, dar orice poliţist sub acoperire competent este mult prea deştept ca să facă supravegherea evidentă.

— *Tu* ştii, Al?, întreabă Tony. De ce vrea Creatura *ta* să îţi facă rău?

Dau din cap, pentru că ştiu că, dacă îi spun, mă voi simţi mai bine.

— Deoarece crede că am omorât pe cineva.

— OK.

— Şi vrea să mă pedepsească pentru asta.

Tony mârâie, ca şi cum totul ar fi perfect rezonabil, îndreaptă V-ul făcut cu două degete spre ochii lui.

— Vrei să fiu cu ochii în patru pentru tine?

Nu am de gând să merg în jurul mesei şi să îl îmbrăţişez, dar aşa de tare nu am vrut să îmbrăţişez pe cineva de multă vreme. Îi mulţumesc, totuşi.

— Voi fi bine, Tony, spun eu, şi cred că aproape am fost convingătoare. Tu ai grijă de tine...

Pentru a treia noapte la rând, după ce mi-am luat medicamentele, hotărăsc să mă sustrag de la o seară în camera TV şi mă duc la culcare devreme. Mă rog, cel puţin în dormitorul meu. Nu sunt sigură că voi dormi prea mult.

De îndată ce ajung acolo, însă, mă întreb dacă am luat decizia corectă. Nu pot să mă liniştesc şi este o luptă continuă să ţin la distanţă ideile înfricoşătoare. Cu ceilalţi în jur care să mă enerveze, să mă facă să râd sau să fie ei înşişi în modul lor bizar, cel puţin aş fi distrasă şi aş avea mai puţin timp să mă supăr şi să mă gândesc la lucruri.

La ce gândesc oamenii despre mine, la ce spun despre mine.

La ceea ce Perera a reţinut din mica noastră discuţie.

La răutate şi sânge.

La *uitare...*

În seara asta, Malaika face verificări din jumătate în jumătate de oră pe acest coridor şi, când bate la uşa pe care am început să o încui tot timpul, nu vreau să o deschid. Doar stau lângă ea şi îi spun că totul este în regulă.

— Haide, Alice, ştii regulile. Trebuie să *văd.*

Deschid uşa câţiva centimetri, prezint un zâmbet, apoi o închid din nou.

Cred că, până la urmă, am aţipit pentru o vreme, este greu să fiu sigură. Adormită sau nu, apare obişnuitul festival însângerat şi, oricât de târziu ar fi când Clare bate la uşă, refuz să răspund. Rămân întinsă şi o ascult cum bate până când, în cele din urmă, renunţă, cu gura aproape de uşa mea şoptind despre cum a crezut că suntem prietene.

Te va ucide, ştii asta, nu-i aşa?

46

Sunt ca un copil epuizat. Sunt agitată şi plângăcioasă şi îmi este greu să gândesc limpede. Chiar dacă sunt extenuată fizic şi mi s-a părut că mersul până la CMD mă va omorî, creierul meu încă emite semnale atât de repede încât, până când corpul alege să acţioneze asupra unuia, instrucţiunile deja s-au schimbat. Nu sunt... sincronizată cu mine însămi. Este ca şi cum aş tot decide să plec într-o călătorie, dar de îndată ce fac primii paşi, apare o ceaţă groasă de nicăieri şi mă pierd imediat.

Are vreun sens? Probabil că nu.

Încep să pierd noţiunea zilelor. Este uşor aici, chiar şi în cele mai bune momente. Trebuie să fie vineri, având în vedere ce fac în această dimineaţă, deci... cinci zile de când Debbie a fost ucisă?

Marcus şi Bakshi mă privesc amândoi în timp ce Marcus face prezentările inutile, apoi se lansează în obişnuitul bla-blabla despre medicamente şi statusuri şi planuri de îngrijire.

Îmi îndrept picioarele şi imediat le trag înapoi.

Îmi încrucişez braţele, apoi îmi pun mâinile la ceafă, apoi mi le strecor sub coapse.

Îmi cocoşez umerii. Îi relaxez din nou. Îi cocoşez şi relaxez...

Când Marcus a terminat, văd că toţi se uită la mine, aşa că încerc să mă concentrez şi îi spun că prefer aceste întâlniri de vineri dimineaţa puţin mai intime. Azi sunt doar Marcus, Bakshi şi George. Fără stagiarul cutare sau juniorul cutare.

— Toate paturile de pe secţie sunt ocupate, spune Marcus. Şi, din păcate, încă suntem la pământ cu o asistentă în minus.

— La pământ... la pământ! O spun fără să mă gândesc, ca o alertă de urgenţă. O glumă de prost gust. În acelaşi mod în care am

spus *ofiţer la pământ* cu un an şi jumătate înainte, în acel apartament din Mile End, când încercam să transmit prin staţie cu mănuşile alea stupide şi alunecoase.

— Eşti bine, Alice? întreabă Bakshi.

La fix, îmi înăbuş un căscat. Nu dorm foarte bine.

Ea se uită la Marcus şi spune:

— Ei bine, hai să vedem dacă putem să te ajutăm cu asta.

Marcus mâzgăleşte ceva, probabil un memento că am nevoie de mai multe pastile, dar mă gândesc că orice altceva decât un tranchilizant de elefanţi, nu va face o diferenţă prea mare acuma.

— Lăsând la o parte problema somnului, spune Bakshi, lucrurile sunt în regulă, în general?

Eu dau din cap şi spun:

— Absolut. Probabil că dau din cap un pic prea mult.

Lucrurile sunt departe de a fi în regulă, dar orice aş fi spus altor pacienţi, nu prea vreau să le spun şi acestor oameni. Nimeni de aici nu este curat ca lacrima tot timpul, dar în ciuda câtorva ... încălcări recente – apelul către Andy şi povestea cu livrarea de iarbă la domiciliu – ei încă mai vorbesc despre progres, de parcă aş face aşa ceva. Cu excepţia unui dezastru, oricum voi pleca de aici în patru luni, dar cu siguranţă nu vreau să fac sau să spun ceva care să îmi distrugă şansele ca internarea să fie anulată mai devreme.

— Da, lucrurile merg bine.

Bakshi se apucă de treabă.

— Înţeleg că Marcus ţi-a spus deja că trebuie să discutăm incidentul cu Lucy, de miercuri.

Sunt pregătită pentru asta.

— Uite, ştiu că ceea ce am făcut a fost total inacceptabil, mi-am cerut deja scuze lui Lucy şi ea a înţeles. A fost o scăpare, asta-i

tot. Un zâmbet, o ridicare din umeri, un *nu este mare brânză.* Eu şi L suntem din nou prietene, aşa că nu vă faceţi griji în privinţa asta.

— Ei bine, poate că nu în privinţa asta, dar, din ce am înţeles, nu îţi aminteşti *deloc* să o fi făcut. Ea scoate un mic suspin, iar la sfârşit apare un semn de întrebare. Asta trebuie să fie un motiv de îngrijorare.

Semnale de alarmă încep să sune. Sunt sigură că Lucy nu a spus poveşti, dar trebuie să îi fi scăpat ceva.

— Ei bine, ce am făcut a fost un pic... vag, asta-i tot. Neclar, da? Nu este ca şi cum nu mi-aş aminti.

— Bine. Este în regulă. Deci, îţi aminteşti că l-ai atacat verbal pe George ieri, în sala de mese? Clipesc şi, doar pentru câteva secunde, mă gândesc să blufez. Aş putea spune „Da, sigur că da, doar a fost ieri", dar m-ar ruga să vorbesc despre ce s-a întâmplat – orice naiba ar fi fost – aşa că ştiu că vor afla. Tot ce pot să fac este să mă uit la George.

— Când stăteai cu Bob şi Clare?

Bun, am înţeles. Când Bob vorbea despre cât de mult îi lipseşte Debbie şi Clare a început să plângă. Da, îmi amintesc, dar nu cred că la asta se referă.

George se uită la mine şi văd că este de partea mea, dorind să îmi amintesc. În cele din urmă, oftează şi spune:

— Când am venit la masă, ai fost abuzivă verbal, Alice. *Foarte* abuzivă. Nu este fericit că trebuie să spună povestea, evident. Ai lovit şi un scaun cu piciorul.

Bakshi aşteaptă.

Ce naiba pot să spun? Stomacul îmi sare în sus şi capul strigă după ajutor şi eu nu spun... *nimic.* Nu pot decât să îi spun lui George că îmi pare rău, aşa că asta şi fac.

El dă din cap şi se aşază pe spate.

— Nu îţi face griji, dragă.

— Uiţi des lucruri, Alice?, întreabă Bakshi.

Acum sunt cuprinsă de panică, mă agit de parcă aş avea purici şi văd cum orice perspectivă de eliberare timpurie se duce pe apa sâmbetei.

Dumnezeu ştie de unde mi-a venit brusc ideea că ar trebui să fiu sinceră cu ei, deoarece, de unde stau acum, aproape niciodată nu spun adevărul.

— Sunt doar acele două evenimente, spun. Din câte ştiu eu, cel puţin. Adică, ar putea fi şi alte lucruri... fragmente de conversaţie sau mă rog. Este ca şi... opusul unui fulger, ştii? Ca nişte chestii care se întâmplă când luminile se sting brusc. Doar... un gol.

Mă întreb dacă se gândesc să mă transfere în altă parte, în una dintre secţiile de la parter. Dacă vor să extindă secţiunea trei şi să mă reţină pentru mai mult de şase luni, nici măcar nu sunt sigură ce număr de secţiune este Apoi observ că Bakshi chiar pare mulţumită.

— Este de înţeles, Alice, spune ea. Aceste tipuri de pierderi de memorie sunt un simptom bine documentat al TSPT. Este doar modul în care creierul are grijă de el însuşi. Când devine... supraîncărcat, se opreşte pentru o vreme.

— Chiar citeam despre asta, spun eu.

— Ei bine, în regulă. Acum... TSPT de care ai suferit după evenimentele de acum optsprezece luni a avut ca rezultat un set de simptome destul de diferite, însă această variaţie este perfect normală. Aceste lucruri afectează oamenii în moduri diferite de fiecare dată. Ce s-a întâmplat cu detectiv ofiţer Johnston te-a făcut să ai o cădere nervoasă serioasă, potenţial periculoasă, iar de data aceasta, după trauma descoperirii cadavrului asistentei McClure,

TSPT a luat o cu totul altă formă. Ciudata... scăpare, aşa cum o numeşti, şi câteva episoade sporadice de pierderi de memorie. Este o formă mai degrabă benignă, din fericire.

— Da. Nu pare foarte benign. Cu siguranţă nu noaptea când stau trează, ascultând zgomotele de afară şi transpirând prin cearşafuri, dar înţeleg unde vrea să ajungă. Deci, ce facem?

— Există medicamente care pot ajuta, spune ea. Marcus mâzgăleşte din nou. Aşa că am vrea să începem să ţi le administrăm imediat. De fapt, este acelaşi lucru care se foloseşte pentru a trata simptomele cognitive ale bolii Alzheimer. Zâmbeşte la privirea de pe faţa mea. Nu îţi face griji, cu siguranţă nu ai aşa ceva.

— Ce uşurare, spun eu. Oh, apropo, eşti sigură că nu am Alzheimer?

George zâmbeşte la gluma proastă şi eu îl iert instantaneu pentru că m-a turnat.

— Tabletele nu vor eradica aceste pierderi de memorie peste noapte, spune Bakshi. Dar simptomele se *vor* atenua şi, după cum ştii mai bine decât majoritatea oamenilor, TSPT, sub orice fermă, poate fi rezolvată cu ajutor profesional.

— Mulţumesc, spun eu. Nu sunt sigură că i-am mai spus-o vreodată.

Sau nu am vorbit serios, în orice caz.

— Toate acestea sunt pozitive, spune Marcus.

— Foarte bine, spune George.

— Întotdeauna este bine când poţi identifica o problemă din timp şi începi să te ocupi de ea. Dacă te face să te simţi mai bine, Alice, ar trebui să ştii, de asemenea, că eşti de departe singurul pacient care se... chinuie puţin după ce s-a întâmplat cu asistenta

McClure. Chiar şi unii membri ai personalului. În multe privinţe, întreaga secţie suferă acum de TSPT.

— Este bine de ştiut, am spus.

Lucrurile par să se îndrepte, dar tot nu cred că este un moment bun pentru a-i reaminti că cineva de pe secţia lui este un criminal. Sau să îi spun că oricine ar fi, vrea să mă vadă moartă. Mai multă siguranţa într-un grup, nu?

Imediat ce ies din CMD, sunt acostată de Femi care îmi spune că am un vizitator. Înainte de a avea ocazia să pun vreo întrebare, deschide uşa uneia dintre micile săli de consultaţii.

— În rest, toate celelalte sunt ocupate, spune ea. Aşa că l-am pus pe prietenul tău aici.

Vizitatorul meu se ridică în picioare în timp ce eu intru în cameră.

— Bună, Al, spune Andy.

47

Este nevoie doar de câteva secunde în care să stau acolo şi să mă holbez la el, înainte ca Andy să privească în altă parte. Zâmbesc, pentru că este o plăcere neaşteptată să văd cât de emoţionat este. El spune:

— Oh .. apoi se apleacă spre o pungă de hârtie de pe masă şi scoate cadoul pe care l-a adus cu el. În schimb, acum mă holbez eu la aia. Nu prea am ştiut ce să aduc, spune el. Mă gândeam poate o carte sau ceva, dar nu m-am putut hotărî... şi ştii, oamenii aduc *întotdeauna* fructe, nu? M-am gândit că nu duci lipsă de fructe.

Este un cactus. Un nenorocit de cactus.

— M-am gândit că ar fi frumos în camera ta, spune el.

— Mersi, spun eu. Îţi sunt recunoscătoare, evident, dar mă pot gândi la alte câteva lucruri care ar fi putut fi mai utile.

Adică... un vibrator mi-ar fi cu siguranţă la îndemână. Mă aşez, apoi mă aplec în faţă pentru a studia monstruozitatea ţepoasă de pe masă. Este forma corectă, dar nu cred că sunt încă atât de disperată.

Se aude un râs sec, superficial, înainte de a se aşeza din nou. Scaunele noastre sunt inconfortabil de apropiate.

— Şi aşa este destul de greu să ştii ce să aduci când este... ştii tu, un spital *normal.*

— Acesta *este* un spital normal. Nu ai văzut semnul mare de la intrare?

— Ştii ce vreau să zic, spune el.

Părul lui este un pic mai lung decât de obicei şi nu s-a bărbierit de câteva zile. Cred că a şi slăbit puţin. Cu siguranţă arată diferit faţă de ultima dată când l-am văzut, acum două luni când a venit la câteva zile după ce am fost internată. Vă amintiţi ce am spus despre oameni care merg la înmormântări doar pentru a se asigura că cineva chiar este mort? Era cam palid şi umflat pe atunci, transpirat prin costumul lui de lucru ieftin şi purta pantofii pe care i-am urât întotdeauna. Cei care arată ca nişte pateuri din Cornwall. Da, şi avea un bandaj imens pe cap, să nu uităm asta.

Acum, trebuie să fiu sinceră, arată al naibii de bine.

Totuşi, este încă un mare nenorocit.

— Deci, cum merge treaba?, mă întreabă el. Am citit în ziar despre asistenta care a fost ucisă.

— Ai citit?

El dă din cap.

— Ce nebunie.

— Da, a fost drăguţ din partea ta că ai sunat, spun eu. Ştii tu, să verifici dacă sunt bine.

— Haide, Al. Ştiam eu că eşti bine. Nu a fost un pacient, nu-i aşa?

— De fapt, un pacient a fost ucis cu două săptămâni înainte, dar hai să nu despicăm firul în patru.

— Vorbeşti serios?

— Ochii care nu se văd, se uită, nu?

— Nu este aşa.

Mă mişc brusc în faţă şi mă bucur de faptul că se dă uşor înapoi.

— Nu m-ai sunat, nu-i aşa? Să mă suni de pe un alt telefon şi apoi să închizi?

— De ce aş face asta?

— Nu ştiu, de ce ai face o mulţime de lucruri? De ce ai chema poliţia? De ce m-ai pune aici?

— Nu este corect, spune el. Ştii de ce.

— De ce le-ai spune doctorilor că te-am sunat tot timpul şi că ţi-am lăsat mesaje?

El clipeşte.

— Pentru că ai *făcut-o,* Al. El oftează şi îşi bagă mâna într-un buzunar după telefon. Vrei să îţi pun unul dintre ele?

Dau din cap şi îi spun să nu se deranjeze.

El spune:

— Nu, chiar cred că ar trebui să auzi asta. Apasă pe ecran, apoi ţine telefonul spre mine.

— Hei, cretinule... ghici cine? Da, este Alice Nebuna cu un cuvânt de pe secţie. Oricum... vei fi îngrozit să auzi că mă simt mult mai bine, nu mulţumită ţie, şi că voi pleca de aici în curând. .. foarte curând, cu puţin

noroc. Voiam să ştii asta. Sper că bietul tău cap spart este un pic mai bine... nenorocitul de Hopa Mitică, cu capul tău spart... dar nu îmi pare rău că am făcut-o. A trebuit să o fac, pentru că ştiam ce pui la cale şi încă mai ştiu, dar nu are rost ca tu sau prietenii tăi să încercaţi să mă supravegheaţi când voi fi din nou afară, pentru că eu voi fi cu ochii pe voi. BINE? Sper că te simţi mare şi deştept pentru că m-ai băgat aici, dar tot ce vreau să spun este că se va întoarce împotriva ta... pentru că am avut mult timp de gândire şi acum am decis ce am să îţi fac şi nu îţi va plăcea absolut deloc. Oricum, am vrut doar să îţi spun toate astea. Aşa că... somn uşor şi vise plăcute, Mitică.

— Îmi pare rău, spun eu după ce îl opreşte. Medicamentele sunt de vină.

Andy nu pare convins. Îl privesc cum îşi pune telefonul deoparte şi încerc să ajung înapoi la avantajul superiorităţii morale. Acele e-mailuri pe care le-ai trimis nu mi-au făcut nicio favoare, apropo. Dar presupun că acesta a fost scopul.

— Mi-am făcut griji pentru tine, spune el.

— Bineînţeles.

— Încă sunt îngrijorat pentru tine. De aceea stau aici, cu un cactus stupid într-o pungă.

Prin fereastra mică din uşă, o văd pe L-Plate trecând, apoi face un pas înapoi şi se mişcă să privească înăuntru. Presupun că nu ştie că vorbesc cu Andy, deşi i-am povestit totul despre el, dar oricum, este clar că îi place ce vede. Dă din cap aprobator, apoi ridică mâna la ureche pentru a face un gest de comedie *sună-mă.*

Andy vede că mă uit, dar până face şi el acelaşi lucru, L-Plate dispare.

— Şi când crezi că vei ieşi?, întreabă el.

— Depinde de câte e-mailuri îi mai trimiţi psihiatrului meu, spun eu. De cât de *îngrijorat* eşti.

— Haide...

— Încă patru luni, dacă totul merge bine. *Dacă voi supraviețui atât de mult. Dacă reușesc să aflu cine este inamicul. Dacă capul meu nu se va strica mai mult decât este deja, astfel încât să reușesc să îl evit sau să îl înfrunt.* De ce? Ți-e teamă că aș putea să apar la ușa ta într-o zi?

— Nu.

— Nu îți face griji, voi avea grijă să aduc o sticlă.

Probabil că încearcă să zâmbească.

— Cred că este corect să știu, spune el. Asta-i tot. Toate lucrurile tale sunt încă în apartament, evident.

— Nu le-ai aruncat? Este foarte drăguț din partea ta.

— Serios, Al...

— Nu, chiar *este.*

— Unde ai de gând să te duci?

— Este o invitație să mă mut înapoi?

Pentru prima dată, am un mic sentiment de vinovăție pentru că îl văd atât de inconfortabil. Capul meu trebuie să fie chiar mai mult distrus decât îmi dau seama. Probabil că voi primi un fel de casă de tranziție, spun eu. Doar pentru o vreme, apoi consiliul poate găsi un loc pentru mine undeva. Nu am de gând să locuiesc cu mama și tata.

— Totul sună... bine, spune el.

— Și știi, încă mai sper să îmi recapăt slujba. Așa că...

Lucy trebuie să fi răspândit vestea, pentru că acum Donna se oprește din a tropăi pe coridor ca să privească înăuntru. Arată ca un craniu ce se profilează la fereastră. Îi fac semn să plece.

— Ascultă, Al, spune Andy. Așa că o fac, fiindcă o spune într-un mod încât știu că va fi ceva bun. Când totul s-a întâmplat... mi-ai spus niște lucruri ciudate, știi? M-ai acuzat de tot felul de lucruri. Spunând că eram implicat în ce se întâmpla sau în ce

credeai tu că se întâmpla... că făceam lucruri pentru a încerca să te rănesc. Ca şi cum aş fi făcut parte dintr-un complot mare sau ceva de genul. Şi nu era aşa. Îţi promit că tot ce am încercat să fac, a fost să te ajut. Se apleacă spre mine şi chiar îşi răsuceşte mâinile. Ştii asta, nu-i aşa, Al? Adică... ştii asta acum, nu?

Nu spun nimic. Mă holbez la el până când îşi întoarce privirea.

Vrea cu adevărat un răspuns. În orice caz, vrea răspunsul care îl va face fericit. Cu siguranţă că nu am de gând să i-l dau, dar nici nu prea am chef să îi spun ce *cred* eu.

Mi se pare că am spus mai mult decât suficient adevăr pentru o zi.

— Crede-mă, Andy, spun, în cele din urmă. Am lucruri mai bune de care să îmi fac griji în acest moment Corect?

La naiba, nu m-am putut abţine. I-am spus adevărul oricum.

Pare să fie în regulă cu asta, sau cel puţin acceptă că mai mult de atât nu va primi, aşa că în următoarele cincisprezece minute, sau cam aşa ceva, doar pălăvrăgim. Mă întreabă ce mai fac mama şi tata şi cum este Sophie. Cum este mâncarea de aici şi dacă mi-am făcut vreun prieten. Vorbeşte puţin despre slujba lui şi despre cum i-a fost greu, dar tot ce pot să gândesc este *mă laşi* şi nu sună de parcă ar fi mai puţin plictisitor.

Aştept până când face o mişcare ciudată pe scaun şi îşi drege vocea. Până când se gândeşte că şi-a făcut datoria de fost iubit. Până când este pe cale să spună: „Ei bine, ar fi mai bine să plec" sau „Bine, te las să te întorci la ale tale".

— Deci, te vezi cu cineva?

— Ce?

— Ai parte de ceva acţiune, acum că am ieşit din calea ta?

El scoate un *ăăă* şi dă din cap. Nu îmi dau seama dacă vrea să spună nu sau dacă îi vine greu să creadă că îl întreb cu adevărat. Nu prea contează.

— Nu intra în panică, Andrew, spun eu. Fac doar conversaţie. *Nu* este adevărat.

— Bine.

— Chiar nu îmi pasă deloc. Ba *da.*

Uite din nou acea mişcare.

— Ascultă, cred că ar trebui probabil...

— Nu, spun eu. Eu sunt cea care decide când este timpul să pleci. Reuşesc să o imit destul de bine pe femeia care a văzut impostori în *East Enders* şi s-a bucurat să îşi taie braţele. Îmi suflec mânecile de la bluză pentru a clarifica şi mai bine situaţia delicată în care se află bietul prostănac. Femeia care s-a bătut cu el pentru posesia cuţitelor de bucătărie şi i-a spart capul cu o sticlă.

— Da, nu este... nicio problemă. Se uită la ceas. Nu mă grăbesc.

— Minunat, spun eu.

Îl văd că se uită la uşă, ca şi cum s-ar ruga ca o asistentă să intre şi să îi dea ocazia să o şteargă. Nu vine nimeni, aşa că stau acolo şi nu spun nimic, privindu-l cum se foieşte şi sperând că, dacă pierderile astea stupide de memorie vor continua, acesta să nu fie un moment pe care să îl uit.

48

La prânz mănânc chipsuri în camera mea şi mă gândesc la conversaţia cu Andy. Încă îmi amintesc fiecare moment minunat, slavă Domnului. Este evident că nu sunt singura care se gândeşte la asta, pentru că până la ora cinei, târfele de pe secţia Fleet sunt nerăbdătoare.

Vor detalii şi vor mizerii.

Este ca şi cum ne-am fi întors la şcoală şi tocmai au aflat că am fost atinsă de căpitanul echipei de fotbal, în spatele magaziilor de biciclete.

Ceea ce am fost, evident...

— Nu mi-ai spus că este aşa de arătos, spune L-Plate.

Încerc să par ofensată.

— Şi ce, crezi că m-aş fi cuplat cu vreun hidos?

— Nu, dar tot nu este de nasul tău, spune Donna.

Marele Gay Bob este tipul simbolic de la masă.

— Cu femeile, întotdeauna prefer să fiu eu cel care nu este de nasul *lor,* spune el. Sunt mult mai multe şanse să ţi-o pui.

Toată lumea îl ignoră, deşi nu pot fi singura care încearcă să şi-o imagineze pe nefericita femeie care crede că Bob este mai presus. O pensionară oarbă cu o stimă de sine scăzută, în cel mai bun caz.

— Ăsta este fostul, nu-i aşa? Cel căruia i-ai spart capul cu o sticlă de vin?

Lauren pune întrebarea frumos şi degajat, în timp ce şterge sosul cu o felie de pâine.

— Da, el este, spune Donna. Ridică ketchup-ul în flacon de plastic pentru a demonstra. L-a lovit în cap pe ticălos.

— Sper că nu a fost ceva scump, spune L-Plate. Ce risipă.

O asigur că vinul în cauză nu era unul pe care l-ar fi considerat scump, iar asta pare să o liniştească. Nu contează dacă este Château Ponce sau Château Lidl, nu-i aşa? Sticla cântăreşte la fel.

— De ce l-ai lovit?, întreabă Clare.

Micuţa înlăcrimată mi-a făcut un semn din cap la micul dejun, dar aceasta este prima dată când vorbeşte cu mine. Niciun cuvânt despre faptul că a bătut la uşa mea aseară şi despre refuzul meu de a o lăsa să intre. Pare că ar avea un fel de plan de joc, pe care eu nu îl înţeleg încă. La fel şi Colin, alias Omul Puzzle, care mă ignoră în mod evident, exact ce m-aş aştepta să facă un ofiţer sub acoperire.

— Nu este treaba ta, îi spun lui Clare.

Lauren dă încet din cap. Murmură:

— Istoric de violenţă.

— Da, şi probabil că ar trebui să ţii minte asta, spun eu.

Ea râde.

— Nu îmi pasă ce ai făcut, dragă, spune ea. Nu îmi este *frică* de tine. Spune cuvântul ca şi cum simpla idee ar fi ridicolă. Nu îmi este frică de nimeni.

— Ce înseamnă asta, oricum? Mă întorc să mă uit la ea. Ce am făcut?

Ridică din umeri, pentru că nu trebuie să fie explicită, apoi îi aruncă lui Clare o privire şireată şi sunt destul de sigură că le văd pe Donna şi pe L-Plate schimbând şi ele o privire. Mă uit la Colin, care lasă impresia că nu există nimic altceva mai interesant decât cina lui, apoi la Mia şi Femi, care par să fie într-o conversaţie profundă la o masă din capătul celălalt al camerei. Îi atrag atenţia lui Tony şi îmi face cu ochiul, ca şi cum ar vrea să ştiu că încă se

uită după Creatura mea, că încă mă apără. După conversaţia noastră de ieri, mi-am dat seama că el este cam singura persoană în care pot avea încredere. Acum nici măcar de asta nu mai sunt sigură.

Lauren a trecut deja peste, toţi au trecut, iar acum aud discuţii fără sens despre primele animale de companie ale oamenilor.

Dar nu prea ascult.

A fost o vreme, nu cu mult timp în urmă, când mă plimbam prin acest loc de parcă încă aş fi avut cătuşe în buzunar şi un pistol cu electroşocuri la centură. Nu căutam probleme, nu sunt proastă, dar nu m-aş fi dat înapoi. Lauren nu m-a speriat niciodată, cum face cu mulţi alţii, pentru că m-am confruntat cu o mulţime de oameni ca ea la serviciu. Femei care se urăsc atât de mult, încât trebuie să îşi descarce frustrările pe alţi oameni. Pe copiii lor, de cele mai multe ori. Oameni de teapa lui Lauren într-un loc ca acesta nu mă deranjează deloc.

Nu mai sunt aceeaşi persoană.

A trecut mult timp de când nu mă mai recunosc. Alice care eram acum doi ani, vreau să spun. Acum nici măcar nu mai recunosc persoana care am fost acum două săptămâni.

Dintr-odată, mi-e frică de *toată lumea.*

— Nu te uiţi la televizor?, întreabă Marcus.

Mi-am luat medicamentele şi acum stau pe coridorul principal, cu spatele la peretele din faţa biroului asistenţilor. Este bine luminat şi am cel mai larg câmp vizual posibil de oriunde de pe secţie. Văd oamenii venind din orice direcţie şi, dacă apare cineva care nu îmi place cum arată, am suficient timp să mă fac dispărută sau să chem o asistentă să dea alarma. Adevărul este că nu prea îmi place să stau în faţa televizorului cu toţi ceilalţi, dar nici nu vreau în mod deosebit să mă întorc în camera mea. Nu

până când voi fi nevoită, oricum. A început să mi se pară şi mai mică decât de obicei, ca şi cum s-ar micşora de la noapte la noapte şi dacă, dintr-un motiv oarecare, las persoana nepotrivită pe uşă, nu am unde să mă duc.

— Nu mă interesează, spun.

— De obicei, vineri seara este ceva bun, nu-i aşa?

Nu răspund, aşa că Marcus se aşază lângă mine.

— A fost o şedinţă bună în dimineaţa asta, spune el. Evaluarea ta. Aşteaptă, dar eu nu spun nimic. Nu crezi?

— Cred că da. Îl privesc pe Ilias cum iese din sala de mese şi vine în direcţia noastră.

— De fapt, eşti foarte norocoasă, Alice, spune Marcus. Poate că nu simţi aşa acum, dar întotdeauna este mult mai bine când cunoşti problema. Aceste probleme pe care le ai sunt în mod clar legate de TSPT, aşa că acum ne putem ocupa de ele în mod corespunzător. Cu unii pacienţi nu se ştie niciodată. *Ei* nu ştiu niciodată. Trec luni, chiar ani, şi nu există nicio explicaţie de ce sunt aşa cum sunt.

Ilias trece fără să se uite la mine şi se întoarce pe coridorul bărbaţilor, probabil îndreptându-se spre camera lui.

— Te mai deranjează ceva?, mă întreabă Marcus. În afară de pierderile de memorie?

Malaika iese din biroul asistenţilor cu o cutie de carton. O duce într-una din sălile de examinare. Coridorul este gol, aşa că mă uit la Marcus.

— Doar faptul că nu dorm, spun eu.

— Bun...

Îmi dau seama că Marcus nu prea crede. Este prea bun şi poate mirosi rahaturile de la un kilometru distanţă. Mă întreb cât de mult îi pot spune. Adică, în mod normal, nu aş spune absolut

nimic despre ce se întâmplă de *fapt,* deoarece în momentul în care deschid gura despre aşa ceva, ei presupun că toată nebunia mea de dinainte a revenit şi sfârşesc prin a fi îndopată cu extra pastile antipsihotice. Acum, totuşi, mi-au dat o... explicaţie. Este ca şi cum acest nou diagnostic de care sunt toţi atât de mulţumiţi mi-a dat o cale de scăpare.

Nu strică să testez puţin apele.

— Eşti sigur în legătură cu TSPT?, întreb eu. Ce o provoacă?

Mormăitul lui este emfatic.

— Simptomele tale sunt foarte comune.

— Ştiu despre TSPT, spun. De aceea mă aflu aici, îţi aminteşti?

— Poate că nu este la fel de grav ca data trecută, dar aşa cum a explicat doctor Bakshi...

— Totuşi, nu este *suficient.* Am găsit un cadavru. Şi ce dacă?

— Cred că pentru majoritatea oamenilor asta ar fi destul de traumatizant. Şi atât de curând după moartea lui Kevin. Să nu uităm asta.

— Da, dar eu nu sunt majoritatea oamenilor, nu-i aşa? Am văzut lucruri mult mai rele decât asta când eram poliţist. O mulţime de cadavre... copii şi alte chestii, şi nimic din astea nu mi-a stricat memoria şi toate celelalte. Spuneam doar că pare puţin... convenabil.

Marcus nu spune nimic timp de poate o jumătate de minut, îşi lasă capul pe spate ca şi cum ar fi fericit cu câteva momente de pace şi linişte relativă. Apoi se întoarce să se uite la mine.

— Ce sunt... *toate celelalte!*

Malaika iese din sala de examinare şi se plimbă înapoi în biroul asistenţilor. Ilias iese de pe coridorul bărbaţilor şi se întoarce

spre camera TV. Îmi aruncă o privire ciudată în timp ce trece pe lângă mine şi îl privesc până când dispare.

— Cred că sunt în pericol, spun.

— Ce fel de pericol?

Nu mai pot da înapoi, nu?

— Cineva vrea să îmi facă rău. Vrea să mă ucidă. Văd întrebarea evidentă de pe faţa lui. Aceeaşi persoană care a ucis-o pe Debbie.

— De ce ar vrea să te omoare, Alice?

Nu sunt o idioată, aşadar ştiu că Marcus ar putea fi chiar persoana despre care vorbim acum. Oricum nu contează. Cu excepţia poliţiştilor şi a psihiatrului pe care l-au adus, la un moment dat m-am gândit la acelaşi lucru despre fiecare persoană cu care am vorbit de când s-a întâmplat.

Bine, nu despre *toţi.* Poate nu la Lucy.

— Pentru că el sau ea lucra cu Debbie, spun eu. Debbie se folosea de Kevin pentru a scoate medicamente, de aceea l-a ucis şi de aceea a fost ucisă şi ea. Faptul că ştiu asta mă face o ţintă.

Mă simt un pic ciudat, spunându-i toate astea lui Marcus, să fiu aşa de directă şi fără menajamente despre ce se întâmplă, dar nu este ca şi cum el nu ştie, nu-i aşa? Debbie i-a spus exact ce i-am spus eu înainte de a fi ucisă. El a fost cel care a transmis informaţia lui French şi Saunders.

— Nu mă simt în siguranţă, spun eu. Închisă aici, sunt o ţintă sigură.

Mă uit în jur. Câteva persoane mai ies din sala de mese şi merg în direcţii diferite. Pacienţi şi personal. Se îndreaptă spre camerele lor să se întindă puţin înainte de a se uita la televizor, de a ieşi afară la o ţigară, la toaletă sau la geamul cu medicamente.

Colin vorbeşte cu Tony.

Femi vorbeşte cu Donna şi Lucy.

Clare vorbeşte cu Lauren, cele două sunt foarte apropiate dintr-odată.

— Nu cred că este foarte frumos, spune Marcus. Mă întorc să mă uit la el, gândindu-mă că este un mod ciudat de exprimare. Să vorbeşti despre Debbie în felul acesta.

— Ce?

— Oameni cu care am lucrat au murit şi înainte, spune el. Ştii asta. Dar nu în felul acesta. Niciodată în felul acesta. Se uită la mine. Am fost aseară în vizită la sora lui Debbie, ca să îi transmit condoleanţele mele. Să văd cum se descurcă. A fost distrusă de ceea ce s-a întâmplat... întreaga familie a fost distrusă. El dă din cap. Deci nu, ce spui nu este acceptabil. Debbie a fost colega mea, dar a fost şi prietena mea.

— Da, iar Kevin a fost prietenul meu.

— Sunt conştient de asta, Alice, dar rămâne faptul că este greşit să ataci reputaţia unei persoane atunci când nu este aici pentru a se apăra. Se ridică în picioare, pentru că nu vrea să continue conversaţia sau pentru că are medicamente de administrat. Oricum ar fi.

— Păi, este moartă, aşa că probabil nu dă doi bani!, strig eu după el. Oricum, nu ea este cea care are nevoie de apărare.

49

Dintr-odată sunt trează şi habar nu am cât este ceasul, dar este întuneric beznă, sunt încâlcită în aşternuturi ude şi, mult mai important, ştiu că este cineva în camera mea.

Ştiu că nu are cum să fie, pentru că uşa este încuiată.

Ştiu că nu se poate, pentru că l-aş fi auzit intrând.

Dar ştiu că este cineva.

Toţi angajaţii au chei, aşa că pot face verificări oricând atunci când este nevoie, şi chiar dacă nu este un membru al personalului, cineva ar fi putut găsi o modalitate să facă rost de o cheie. Cineva a reuşit, destul de uşor, să facă rost de un cuţit, nu-i aşa?

Le-am spus. Le-am spus aproape *tuturor,* dar nu au vrut să asculte.

Stau perfect nemişcată şi aştept ca ochii mei să se adapteze la întuneric.

Nu pot distinge nicio formă şi nu aud pe nimeni respirând în afară de mine. Totuşi, nu sunt foarte surprinsă, pentru că oricine este aici cu mine, se pricepe la asta. Mă străduiesc să aspir destulă salivă ca să înghit, să nu mai zic de ţipat, şi chiar dacă aş putea, întotdeauna ţipă cineva despre ceva, aşa că nu mă pot baza pe nimeni să se grăbească să mă ajute.

Doamne, va fi atât de uşor, fiindcă nu am nimic cu ce să ripostez, iar acum o voce din capul meu îmi spune *Cui îi pasă? Oricum, nu prea am pentru ce să mă lupt, aşa că ce rost mai are?*

Nu merită să lupt pentru *mine.*

Aşa că mă relaxez, doar un pic, pentru că nu prea mai am ce să fac, şi mă gândesc: *Asta eşti tu, vacă proastă şi moale.* Zăcând aici,

lăsând-o pe Micuţa înlăcrimată să creadă că este mai bună şi aşteptând ca Creatura să facă ce a venit să facă.

50

Iau micul dejun singură. Spun că iau, dar nu aş putea mânca nimic nici dacă m-aţi plăti, dar sunt aici cu toţi ceilalţi, pentru că eram disperată să ies din camera mea cu prima ocazie şi acum vreau să fiu undeva unde pot să stau cu ochii pe toţi. Să văd cine este prietenos cu cine dintr-odată şi cine se uită urât la mine. Să mă conectez la discuţii. Să verific alianţele.

Încă mai tremur în dimineaţa asta, dar, mai important de atât, sunt încă aici.

Evident...

Dacă aş fi paranoică, aş spune că a fost cineva în camera mea noaptea trecută şi că a fost un avertisment de la o persoană care, în mod clar, se bucură să mă sperie de moarte. Cineva acolo pentru a transmite un mesaj simplu: *Mai bine fii pe fază, pentru că pot ajunge la tine oricând vreau eu.*

Dacă aş fi paranoică.

Cred că a fost de fapt un avertisment pentru mine însămi. Un anunţ timpuriu că nivelul de ameninţare e în creştere, aşa cum face guvernul uneori cu teroriştii. Mintea mea, după ce a procesat toate dovezile şi a citit toate semnele, stabilind o posibilitate, o probabilitate chiar, arătându-mi exact ce s-ar putea întâmpla dacă nu am grijă. Spunându-mi, fără echivoc, că încă mai aveam o şansă de a face ceva în privinţa asta.

Oricum, mesajul a fost acelaşi şi l-am primit tare şi răspicat.

Oriunde s-ar afla, Graham ar fi mândru de mine, pentru că în momentul în care micul dejun se termină şi se deschide geamul cu medicamente, ies din sala de mese şi sunt prima la rând. Iau cele trei doze diferite pe care Femi mi le înmânează şi le aprobă – trei, fiindcă presupun că printre ele se află şi noile pastile pentru Alzheimer – şi mă duc să o caut pe Malaika.

Zece minute mai târziu, încă nu am reuşit să o găsesc, aşa că îl prind pe George în drum de la biroul asistenţilor spre CMD şi îl întreb unde este.

— Malaika nu a venit în această dimineaţă, îmi spune el.

— Serios? Malaika era cea mai bună opţiune, la fel ca întotdeauna. Va trebui să găsesc pe altcineva rapid.

— Sunt un pic cam aglomerat, sincer să fiu, spune George. Cred că Marcus este pe drum şi nu va fi încântat că trebuie să renunţe la sâmbăta lui...

— Poţi să mă duci afară?

George îşi dă ochii peste cap.

— Ţigara de dimineaţă, nu-i aşa, scumpo?

— Da, dar... Am nevoie de puţin aer.

— Ei bine, va trebui să mă laşi zece minute. Ceva ce trebuie să termin, apoi sunt al tău. Doar o ţigară, te rog.

— Eşti grozav, spun eu.

George îşi reia drumul spre CMD, iar eu mă întorc în camera mea să îmi iau tutunul. Intru şi ies cât de repede pot, dar mă asigur că uşa este încuiată cât timp sunt înăuntru. O încui din nou când plec, pentru că ultimul lucru pe care îl vreau este să găsesc pe cineva înăuntru aşteptându-mă când mă întorc, iar apoi mă grăbesc să îl aştept pe George la sas.

De-abia am ajuns acolo când Tony soseşte, purtându-şi valiza. Se aşază lângă mine.

— Sosesc mai devreme... au venit cu avionul din Detroit. Zâmbeşte şi îşi mângâie valiza. Aşa că mi-am făcut bagajele imediat ce m-am trezit.

— Am văzut Creatura aseară, spun eu.

— *Unde!*

— În camera mea. Ei bine, nu am *văzut-o* exact, dar am văzut cum ar fi dacă ar veni Creatura. Forma şi totul.

— Asta mi se întâmplă şi mie tot timpul. Tony îşi ridică valiza în poală, o ţine pe piept şi şopteşte: Sper că... după ce plec, Creatura va rămâne în urmă.

— Credeam că te-a urmărit întotdeauna.

— Da, până acum. Dar mă gândeam că... poate a obosit să se schimbe mereu în lucruri diferite, sau poate a încetat să mai fie nervoasă pe mine. Adică, ar fi putut să mă omoare până acum, dacă ar fi vrut cu adevărat. Se uită la mine. Şi a ta ar putea renunţa.

— Nu am de gând să îi dau ocazia, spun eu.

De ce continui să o numesc aşa? Ştiu că Creatura mea umblă pe aici pe undeva, pe două picioare. Presupune că este mai uşor decât să spun el sau ea tot timpul.

Tony întinde o mână şi spune:

— Succes, Al.

Ştiu că nu pleacă nicăieri, dar îi strâng mâna oricum.

— Succes, Tony.

Pe lângă asta, după ce am văzut toate acele răni de cuţit în Debbie McClure, el sau ea este cu siguranţă o creatură.

Când George apare după colţ, sar în picioare, gata să plec. Simulează comic o accelerare bruscă de viteză şi, când ajunge la mine, se preface că nu mai are aer. Are deja cheile în mână.

— Sincer. Se uită la Tony şi dă din cap, apoi mimează că fumează o ţigară. Dependenţi nenorociţi, nu?

N-am fumat niciodată ţigări rulate până să vin aici. Nu am fumat prea mult din nimic, până la urmă. Eram unul dintre acei fumători cu jumătate de normă, care fumează ţigări de la alţi oameni la petreceri, dar acum sunt unul dintre dependenţii despre care vorbea George şi întotdeauna le rulez, pentru că este mai ieftin şi asta fumează toţi ceilalţi de aici. În prezent, pot să rulez o ţigară legată la ochi şi cu o singură mână, dar nu aţi zice. Nu acum, văzându-mă cum vărs tutun şi rup două foiţe în timp ce mă lupt să nu îmi tremure mâinile.

— Poftim, spune George. Lasă-mă pe mine.

— Nu credeam că fumezi, spun eu.

— Nu fumez, dar cred că pot face o treabă mai bună decât urechea de porc pe care o faci *tu...*

Îi dau tutunul şi hârtiile şi îmi ridic faţa spre soare până când el îmi întinde ţigara înapoi.

— Mulţumesc.

Mi-o aprinde şi trece din umbră în lumina soarelui.

— Noile medicamente îşi vor face efectul destul de repede, spune el. Îţi vor rezolva aceste probleme de memorie.

— Sper, spun eu.

— Acele *scăpări.* George se uită la mine. Asta este tot ce sunt, nu-i aşa, scumpo?

Încerc să mă hotărăsc dacă să îi spun sau nu adevărul, când îmi amintesc ce mi-a spus Bob joi şi decid că ar fi mult mai util să îl întreb pe George despre cearta lui cu Debbie. Mă gândesc cum să abordez subiectul, când văd un tip care coboară repede pe dealul de la intrarea principală spre noi.

Mă opresc şi mă uit la el.

— Ce? întreabă George, întorcându-se să se uite.

— Cine este acela?

Nu este un doctor, pentru că este deja suficient de aproape ca să văd că nu are vreun şnur fluturându-i pe piept, dar nu este nici un vizitator. Oricine vine în vizită în acest loc este... ezitant. Nu contează dacă este prima dată sau dacă sunt veterani, nimeni nu pune piciorul în Unitatea Shackleton fără o oarecare teamă. Nu va fi niciodată un picnic, la asta mă refer. Cine *este?*

— Habar nu am, spune George.

— Poţi să te duci să afli? George se uită la mine ca şi cum aş începe să îl enervez şi ar fi făcut deja mai mult decât suficient. *Te rog...*

Mormăie ceva în sinea lui, apoi oftează şi începe să urce dealul.

Eu încă îl urmăresc pe tipul misterios, pentru că este ceva mult prea uşor şi încrezător la el. O formă care îmi este familiară. Aşa că, imediat ce George face destui paşi spre el, la o *distanţă* suficientă, mă întorc.

Şi fug.

Port adidaşi şi sunt rapidă. George este un tip mare, aşa că până mă întorc să mă uit, este deja la cincizeci de metri în spatele meu.

Îmi face cu mâna şi strigă.

Alerg... trec pe lângă generatoarele care zumzăie şi tomberoanele care se revarsă, apoi traversez o parcare. Doi oameni vin spre mine, dar se dau repede la o parte din calea mea.

Amândoi arată puţin alarmaţi şi o privire îmi spune că amândoi sunt angajaţi ai spitalului, care ştiu că nu este niciodată un semn bun când cineva fuge din direcţia Shackleton.

Alerg... şi văd faţa tatălui meu luminându-se când ajung la ultima curbă, iar el sare în sus şi în jos şi mă îndeamnă să continui, chiar dacă sunt epuizată, găsesc un ultim impuls de viteză şi sprintez spre linia de sosire, unde câţiva din ceilalţi părinţi ţin o bandă.

În ultima clipă mă las în faţă, aşa cum ar trebui...

... Ies pe poartă şi apoi mă opresc. Mă aplec, gâfâind pe un drum liniştit pe care nu îl recunosc, aşa că mă uit în ambele sensuri dar nu am nici cea mai vagă idee pe unde ar trebui să merg. A trecut mult timp de când nu am mai alergat atât de repede şi mă simt de parcă mi se face rău, dar ştiu că trebuie să continui să alerg, într-un fel sau altul, înainte ca George să mă prindă din urmă.

Stânga sau dreapta. La naiba... Trebuie să aleg o direcţie, dar nu pot, pentru că nu am nicio idee unde mă duc.

Doar... departe.

Pentru numele lui Dumnezeu, Al...

Eu şi Johnno în Greggs, la prânz. Extravaganţi. O femeie se plângea la coadă în spatele nostru şi Johnno devenea nervos, pentru că nu mă puteam decide între o chiftea şi un cârnat.

Alege *odată,* spune Johnno.

Aşa că aleg.

51

Chiar nu vreau ca cineva să creadă că plănuiam să fac asta când l-am convins pe George să mă scoată la o ţigară. Jur că am vrut doar să ies din secţie pentru câteva minute şi să îmi limpezesc

mintea. Abia când l-am văzut pe tipul acela suspect, am ştiut că trebuie să plec. Nu era ca şi cum regretam că nu am luat micul dejun şi brusc eram disperată după ceaiul şi pâinea prăjită care stau pe masă în faţa mea chiar acum.

Cafeneaua a fost primul loc în care am ajuns, asta este tot. Nu mai puteam fugi şi voiam să fiu cu oameni.

Cu oameni normali.

Femeia din spatele tejghelei îşi poate lua câteva minute libere. Oricum, la asta mă gândesc când înconjoară tejgheaua şi se aşază la masa mea.

A fost destul de prietenoasă acum zece minute, când am comandat, şi orice altceva mi s-ar fi întâmplat, cred că întotdeauna am judecat destul de bine oamenii Aşa că, atunci când, în sfârşit, găsesc curajul să o privesc în ochi, îi spun:

— Îmi pare foarte rău, dar nu pot plăti pentru asta.

— Am ghicit asta, spune ea.

— Adică *pot...* dar nu am bani la mine.

— Este o cană de ceai şi o felie de pâine prăjită, spune ea. Cred că voi supravieţui.

Pentru o vreme se uită la mine cum mănânc, apoi se întoarce şi face cu mâna când unul dintre ceilalţi clienţi pleacă. Toţi par să o cunoască, aşadar, evident că localul este aici de ceva vreme, iar eu mă întreb dacă îl conduce singură. Nu este niciun semn că ar fi şi alţii, chiar dacă trebuie să fie cineva acolo în spate, în bucătărie, care pregăteşte şunca şi cârnaţii. Poartă o verighetă... aşa că poate soţul ei? Încerc să înţeleg afacerea ei, încerc să o înţeleg pe *ea.* Cred că încă mai pot face asta. Încerc să o fac cu începătorii de pe secţie, la fel cum făceam cu alţi poliţişti şi cu suspecţii, înainte ca lucrurile să se prăbuşească, evident.

Îmi sorb ceaiul şi mai iau o îmbucătură din pâinea prăjită înmuiată. Mă uit pe furiş la ea. Nu mai sunt speriată, mi-am recăpătat suflul şi dintr-odată mă simt bine, punând carne pe oasele acestei femei.

Are cel puţin şaizeci de ani, dar şi-a vopsit părul foarte blond, de parcă încă îi pasă de ce cred oamenii despre ea. Sau poate a făcut-o tocmai pentru că nu îi pasă. Oricum ar fi, este bine. Pare a fi din zonă, aşa că mă întreb dacă a deschis localul în zona în care a crescut. Sau poate că a existat o lingură unsuroasă aici dintotdeauna, ca o afacere de familie, şi ea a preluat-o de la părinţii ei. Mă întreb dacă asta a fost ce şi-a dorit, ce şi-a imaginat pentru ea însăşi când era mai tânără.

— Eu sunt Sylvia, spune ea.

Nu aş fi ghicit niciodată.

— Alice...

— Deci, cum stă treaba, Alice?

Mă uit la ea şi stă acolo de parcă tocmai m-a întrebat cât este ceasul. Îmi spune că ştie că *am* o poveste, adică, nu-i aşa că *toată lumea are,* aşa că restul de pâine prăjită rămâne nemâncat şi ceaiul meu se răceşte în timp ce îi spun. Totul. Când termin, nu arată de parcă şi-ar fi dorit să nu întrebe niciodată, dar poate că are o faţă bună din fire.

Îmi face semn cu capul spre uşă.

— Locul acela pe drum în sus?

— Spitalul Comunitar Hendon, spun eu.

— Da. Se ridică şi se îndreaptă spre un frigider înalt lipit de perete, se întoarce cu o doză de Coca-Cola şi se aşază din nou.

— Am avut o verişoară care a trecut prin acelaşi lucru ca şi tine. Acum câţiva ani. Totuşi, pe atunci nu prea spuneau ce era. Nu

i-au dat un nume. Toată lumea din familie spunea doar că *suferea cu nervii.* Ştii?

— Este bine acum?

Sylvia clatină din cap.

— Nu mai este cu noi, fie iertată. Mai bine, dacă mă întrebi pe mine. Îşi deschide doza. Totuşi, partea cu suferinţa este adevărată. Se uită la mine. *Văd* asta, dragă.

Nu ştiu ce să spun, aşa că mă holbez în jos la masa roşie şi zgâriată.

— Nici măcar nu îmi pot imagina cum este...

În cele din urmă îmi ridic privirea şi jur că ea chiar vrea să ştie. Intră un bătrânel şi îl întreabă dacă vrea ca de obicei. Când el spune da, ea îi spune să se aşeze şi va fi gata în cinci minute.

Apoi se întoarce spre mine.

— Pare o prostie, dar de multe ori eşti doar... *iritat,* spun eu. Este al naibii de exasperant când oamenii nu te cred.

— Ştiu că aşa te simţi, spune ea. Dar majoritatea oamenilor pur şi simplu nu ştiu cum să reacţioneze la astfel de lucruri, nu-i aşa? Nu sunt sigură că *eu* ştiu, sinceră să fiu. Dacă îi spui cuiva că... nu ştiu, primeşti mesaje de la Dumnezeu prin modelele de pe tapet... Nu zic că tu spui ceva de genul ăsta, dragă... dar ce ar trebui să înţeleagă oamenii din asta? Este greu să spui, „Oh, bine, atunci", fiindcă asta doar... le întăreşte ideea, nu crezi?

— Da, dar este *şi* ca şi cum i-aş spune cuiva că mă cheamă Alice, iar ei îmi spun că nu este aşa.

Ea dă din cap încet.

— Oh, corect... te cred.

— Atât de sigur eşti. Nu doar *crezi* aceste lucruri, ci le *ştii.* Ea dă din nou din cap.

— Am înţeles, dragă.

— Deci este ca şi cum toată lumea ar spune practic că eşti prost sau te face mincinos.

— Sau îţi spune că eşti nebun.

Râd, şi este plăcut.

— Corect, dar chiar dacă *eşti* puţin nebun, tu nu crezi că eşti. Acum *eu* dau din cap spre stradă. Nimeni de acolo nu crede că este nebun. Nu în adevăratul sens al cuvântului. Da, s-ar putea să o fi luat pe arătură dintr-un oarecare motiv, dar...

— Toată lumea o ia pe arătură din când în când, spune Sylvia.

— Ştiu.

— Oricum, ce rost are să o ţii tot drept? Doar mergi în aceeaşi direcţie şi asta nu pare amuzant, nu-i aşa?

— Nu... încearcă să mă facă să mă simt mai bine, aşa că nu îi spun că aş da orice să mă întorc pe acea direcţie plictisitoare din nou. Cu faţa spre direcţia de mers. Mergând înainte...

— Şi tu?, mă întreabă ea.

— Şi eu ce?

— Nu te mai gândi la acei oameni de acolo. Cum te simţi *tu!* Acum, în clipa asta.

Mă uit la ea şi mă face să mă gândesc la mama mea, aşa că încep să plâng puţin.

— Haide, acum. Trage un şerveţel după altul dintr-un distribuitor de metal şi mi le întinde. Plâng şi bolborosesc în ele.

— Sunt într-o mare încurcătură, spun eu.

Ea îmi spune că totul va fi bine.

Şi, pentru câteva minute, totul *este* în regulă. Uit de Kevin şi Debbie şi de cine mă urmăreşte. Uit de Johnno şi de tot sângele care a ieşit din el, pentru că femeia cu care stau aici este liniştită şi

bună. Pentru că nu face presupuneri. Pentru că nu vrea şi nu gândeşte nimic rău, şi cel mai bine, ştiu că nu mă judecă.

Iar apoi se termină, pentru că îl văd pe George alergând pe lângă fereastră cu un poliţist în spate. George se uită înăuntru şi câteva secunde mai târziu intră amândoi pe uşă.

— Oh, spune Sylvia.

Pentru o clipă sau două, în timp ce toată lumea de aici se întoarce să vadă ce se întâmplă, mă întreb dacă ea i-a chemat. Oare a făcut-o când nu eram atentă sau când s-a dus să îşi ia băutura? Poate că a făcut un semn către oricine este în bucătărie.

George vine la masă şi, chiar dacă nu pare nervos, sunt sigură că este.

Spune:

— Haide, Alice.

Sylvia se ridică în picioare, aşa că fac şi eu la fel.

Apoi hotărăsc că Sylvia probabil nu a sunat pe nimeni, pentru că atunci când poliţistul – care pare să aibă vreo şaisprezece ani – îmi pune o mână pe braţ, ea dă din cap şi spune:

— Nu este nevoie de asta, fiule.

Îi promit că mă voi întoarce să plătesc pentru pâinea prăjită, iar ea strigă după mine în timp ce mă conduc spre uşă.

— Data viitoare poţi să mănânci nişte prăjeli ca lumea. Ai grijă... Bine, dragă... ?

52

— Îmi pare foarte rău că a trebuit să vii într-o sâmbătă.

— Nu am venit doar din cauza ta, spune Marcus.

— Oh, da, spun eu. Malaika...

— Bine că am venit, totuşi.

Stăm aproape unul de celălalt într-una dintre sălile de examinare. Este cald aici şi pute a înălbitor şi a vomă, iar eu îmi amintesc că noi doi am stat exact în acelaşi loc cu aproape o săptămână în urmă. Atunci, Marcus a fost cel care a avut nevoie de alinare, bâlbâindu-se din cauza şocului şi a neîncrederii despre ce i se întâmplase, chiar peste coridor, unei femei al cărei corp era cald încă.

Amândoi cu sânge pe mâini.

Spun „alinare", dar cred că – ţinând cont de toată chestia cu fuga şi aducerea înapoi de poliţie, probabil că nu asta este principala preocupare a lui Marcus în acest moment. În afară de o agresiune fizică, fuga este cea mai serioasă din punct de vedere al comportamentului pacientului. Ştiu că vor exista consecinţe, dar nu am o problemă cu asta şi nu mă aştept să primesc ceva în genul unei mustrări grave. Nu este ca şi cum am luat pe cineva ostatic sau am sărit peste zidul de la Belmarsh.

Ca să fiu cinstită cu Marcus şi cu ceilalţi, chiar şi atunci când îţi citesc legea aici, au tendinţa să o facă foarte delicat.

— Deci, de ce ai fugit, Alice?

— Ştii tu de ce. El nu spune nimic, ca şi cum ar fi uitat sau poate nu crede că este o scuză prea bună. Oricum ar fi, este enervant. Ce ţi-am spus ieri.

El dă din cap.

— Nu te simţi în siguranţă, vrei să spui?

— Faptul că nu *sunt* în siguranţă, spun eu.

— Înţeleg, spune el. George spune că ai văzut pe cineva. Afară.

— Da. Arăta *destul* de dubios, iar la cum stau lucrurile acum, nu vreau să îmi asum niciun risc.

— Deci ai fugit.

— M-aş fi întors. Văd că are rahatul ăla de detector pornit la maxim. Bine, deci probabil nu aş fi făcut-o. Nu imediat.

— Unde te-ai fi dus?

— Nu mă gândeam atât de departe.

Dacă aş fi avut şansa să ies din cafeneaua aceea singură, sincer nu ştiu încotro m-aş fi îndreptat. Probabil că l-aş fi sunat pe Banksy în cele din urmă, poate l-aş fi întrebat dacă pot sta la el. Totuşi, gândindu-mă la asta, ar fi putut uşor să dea telefonul pe care bănuiam că femeia din cafenea l-a dat şi probabil că nu i-aş fi reproşat asta.

— A fost frumos, spun eu. Să fiu afară puţin.

— Alice, ascultă-mă. Marcus îşi pune jos mapa, notiţele pentru un raport pe care va trebui să îl scrie despre „incident". Dacă vei continua să îţi iei medicamentele şi să faci un efort să rămâi calmă, pentru ca noi să te putem ajuta... vei fi afară pentru mult mai mult decât *puţin* timp. Vei putea merge acasă.

— Nu sunt sigură că asta se va întâmpla acum, spun eu.

— Ce vrei să spui?

— Nu ştiu... lucrurile se precipită. Nu spun că asta vreau, dar nu cred că am prea multe de spus în chestiune. M-am gândit la astea pe tot drumul de la cafenea şi sunt aproape sigură acum. Lucrurile înfricoşătoare se apropie cu adevărat şi nu le pot opri pentru că, de fapt, nu sunt sigură că ar trebui să o fac. După ce Kevin a fost ucis şi am început să alerg prin jur încercând să aflu cine a făcut-o... Nu vrea să mă asculte vorbind-o de rău pe „prietena şi colega" lui din nou. Aşa că n-o fac. Parcă am început ceva, ştii? Am pus lucrurile în mişcare. Nu plec nicăieri până

acestea nu lovesc şi chiar dacă nu mă bucură ce urmează, simt că trebuie să se întâmple.

Stau câteva secunde, apoi mă uit la el.

— Are vreun sens?

Îşi ia din nou mapa.

Deci, este clar că nu.

— Am vorbit cu doctor Bakshi, spune el. Bineînţeles, nu a fost fericită să audă ce s-a întâmplat, dar este de acord cu mine că, cel mai probabil, a fost doar o altă... scăpare. Panica face parte din acelaşi TSPT, iar dacă vei continua să îţi iei noile medicamente, ar trebui să vedem o îmbunătăţire destul de repede. Se uită în jos, mâzgăleşte un cuvânt sau două. Bineînţeles, nu putem permite mai mult timp afară, cel puţin deocamdată. Zâmbeşte, încercând să uşureze lucrurile. George mi-a spus că ai fost foarte rapidă...

Îi zâmbesc înapoi. Am *fost. Sunt*...

— Şi în următoarele câteva zile va trebui să te punem pe observaţie la vedere.

OLV este destul de corect şi mă aşteptam. Adică, este un spital... ce altceva ar putea face? Să mă pună să îmi spăl singură pijamaua? Să îmi ia privilegiile de Scrabble?

— Da, despre asta, spun eu. În ceea ce priveşte angajatul care stă cu ochii pe mine tot timpul, există vreo şansă să pot alege? Chiar şi în timp ce întreb, încerc să decid în care dintre asistenţi am cea mai mare încredere. Sau de care mă îndoiesc cel mai puţin.

— Mă tem că nu este posibil, spune Marcus. Nu ar fi posibil nici măcar în condiţii normale şi ştii deja că personalul este o problemă majoră în acest moment.

— Deci, când se întoarce Malaika?

Dacă Marcus ar fi fost de acord, probabil ea ar fi fost prima mea alegere.

— Nu ştiu, spune el. Din păcate nu răspunde la telefon în acest moment.

Cea mai mică alarmă îmi sună în fundul creierului, dar este înecată de zgomotul unui cărucior de afară în timp ce Marcus se ridică în picioare

— Aminteşte-ţi ce ţi-am spus, Alice.

Mă îndrept spre uşă şi, preţ de câteva secunde înainte să o deschid, stau acolo şi fac chestia cu inspiraţia profundă. Pentru că aşa trebuie şi pentru că aşa va fi de acum înainte. Urăsc asta, pentru că sunt prietenii mei, dar mi-e frică de moarte să ies afară şi să fiu nevoită să îl salut pe oricare membru al bandei de nebuni pe care îl întâlnesc primul.

— Ai spus o mulţime de lucruri.

Mă ghemuiesc într-un colţ al camerei de muzică purtând căştile şi o expresie *Nu deranjaţi* şi, din fericire, nu se prea intră şi iese. Omul Puzzle intră, dar doar se plimbă câteva minute, prefăcându-se că nu se uită la mine, apoi pleacă din nou. L-Plate mă vede prin fereastră şi dă buzna pe uşă de parcă nu ne-am fi văzut de săptămâni întregi. Pentru o clipă, pare că şi-ar putea depăşi fobia şi ar putea chiar să mă îmbrăţişeze. Oricât de drăguţ ar fi asta, îi spun că sunt puţin deprimată şi o întreb dacă nu vrea să plece şi să îmi lase puţin spaţiu. L-Plate spune *nicio problemă, scumpo, nicio problemă,* dar mă face să promit că ne vedem mai târziu, pentru că, ştiţi voi, *chiar* trebuie să povestim.

O privesc cum o ia la goană şi mă gândesc că *nu este singura.*

Mă holbez la telefon o vreme, apoi mă trezesc trimiţându-i un mesaj lui Sophie: *Cum stă treaba, afurisito?*

Nu răspunde imediat, aşa cum face de obicei, aşa că stau acolo şi mă întreb unde este şi ce face într-o frumoasă după amiază

de sâmbătă. În apartament, probabil, vizionând unul dintre filmele vechi alb-negru pe care le adoră, sau făcând o curăţenie masivă pe care o iubeşte aproape la fel de mult, sau cumpărând lucruri la suprapreţ în Camden Market. Stând în pub, poate. *Fără* să se uite la ceilalţi băutori de parcă ar fi extratereştri şi fără să îşi plictisească prietenii încercând să descrie muzica stranie pe care o tot aude. Întinsă în pat cu iubitul ei, şi nu holbându-se pe fereastră la luminile pe care le vede la capătul grădinii. Fără să îi spună că ştie că este „implicat", în timp ce el mângâie salteaua de lângă el şi îi spune să nu fie atât de proastă.

Telefonul sună.

Sophie Mob: hei, tu! Cum e la balamuc??

La fel ca de obicei.

Sophie Mob: ce pui la cale?

Nu prea multe. Am fost un pic întoarsă.

Sophie Mob: vrei să vin în vizită?? pot aduce ciocolată!!

Sunt bine, nu îţi face griji. Mă gândeam la tine, asta-i tot.

Sophie Mob: şi eu mă gândesc la tine. MULT xx

Nimic pentru un minut sau aşa ceva. Cred că atunci sună telefonul din nou.

Sophie Mob: doar ca să ştii, Camilla este MULT mai ordonată decât tine, dar nu la fel de distractivă

Ştie cam tot ce s-a întâmplat cu Andy, dar nu ştiu dacă sticla de vin emoji este o glumă sau nu. Drăguţ, oricum ar fi.

Sunt regina distracţiei!

Sophie Mob: NOI când ieşi!!

Sper că este un tort mai mare de atât!

Sophie Mob: serios acuma, abia aştept, nu e la fel aici fără tine. 💔

Cred că a fost o prostie să cred că Sophie mă va face să mă simt mai bine. Aproape întotdeauna o face, de parcă ar avea un dar pentru asta, dar tot ce simt este tristeţe, până când mă schimb şi brusc mă înfurii. Pentru că nimic din toate astea nu este corect şi ce se întâmplă nu este vina mea, iar acum derulez eu însămi până la emoji şi acţionez.

Trimit mesajul şi imediat mă simt vinovată, aşa că mă grăbesc să găsesc un zâmbet emoji, dar răul este făcut.

Sophie Mob: ce naiba, Al??

Mă aşez pe spate, apoi îmi amintesc ce am uitat, iar acum mă simt groaznic pentru că nu am apucat să îi spun „îmi pare rău”, aşa cum am vrut. Acesta a fost motivul pentru care i-am trimis un mesaj în primul rând, pentru că ar fi trebuit să o spun cu mult timp în urmă. Mă uit la camera din colţul încăperii şi le ofer tuturor un salut mare şi zâmbitor. Habar nu am cine se uită sau dacă vor aprecia cât de *amuzantă* sunt, dar nu prea contează.

Nu plec nicăieri până când nu loveşte...

Răul este făcut.

53

Cu ceva timp în urmă, imediat după ce Kevin a fost ucis, am intrat în această cameră şi am fost întâmpinată ca un erou cuceritor

sau ceva de genul, pentru că am fumat puţină iarbă şi am fost prinsă. Azi, însă, nu vreau să stau şi să mă port frumos cu toţi. Nu vreau să mă prefac că totul este bine şi să îi ascult vorbindu-mi, dar ceea ce vreau eu nu pare să mai conteze mult. Nu mi se lasă nicio alegere în această privinţă. De îndată ce pun piciorul în sala de mese, Lucy sare în sus şi aproape că sunt trasă să mă aşez şi să mănânc cu toţi ceilalţi, doar pentru că am făcut o prostie şi am fost escortată înapoi câteva ore mai târziu de un poliţist cu acnee.

Isuse, vor să ştie *totul.* Ce am făcut şi cum m-am simţit. Vor să retrăiesc fiecare moment din marea mea aventură.

Ai zice că am ieşit din Colditz printr-un tunel.

— Te-ai luptat?, întreabă Bob.

Îi spun că nu ar fi avut rost.

— Nu te-ai zbătut nici măcar *un pic?*Ilias pare indignat, ca şi cum i-aş fi dezamăgit. Ar fi trebuit să dai o lovitură bună în boaşe acelui poliţist, spune el. Să dai măcar câţiva pumni buni. Nu ţi-ar fi făcut nimic, pentru că acesta este un spital, nu-i aşa?

— Un spital *special,* spune Donna.

— Pentru că *noi* suntem speciali, spune Bob.

Ilias dă din cap.

— Da, bineînţeles, deci ce ar putea face?

— Ar putea să îmi ia privilegiile de Scrabble, spun eu.

Tony râde, *haa haa haa,* iar Ilias râde, în cele din urmă. Chiar şi Lauren pare să creadă că este destul de amuzant şi mi-aş dori să fiu în stare să mă bucur mai mult de acest moment. Sau chiar deloc.

— George spune că ai fost într-o cafenea. Lauren aşteaptă, înjunghiind chipsuri.

— Chiar aşa? Nu prea îmi place ideea ca George să spună ceva cuiva. Ce altceva a mai spus?

— Mâncai pâine prăjită. Ea îmi simte neliniştea şi profită de ocazie. Ăsta-i marele secret? Încă unul?

— Încă unul ce?, întreabă Lucy.

Mă prefac că nu am auzit ultimul comentariu al lui Lauren şi că totul este doar o mare glumă.

— Ţi-a spus ce am avut pe pâinea prăjită?

— De parcă mi-ar păsa. Lauren este furioasă, brusc. Rahat de câine?

Dacă mă întrebi pe mine, s-au spus prea *multe lucruri oamenilor* în acest loc şi ştiu bine, pentru că atunci când încă încercam să rezolv prima crimă, eu am fost cea care o făceam cel mai mult. Acum, însă, fiecare conversaţie mă face să fiu tensionată şi nervoasă. Cele din care fac parte, sau pe care le aud, şi mai ales cele la care nu sunt prezentă, dar care ştiu foarte bine că se întâmplă. Şoaptele, comentariile ştiutoare şi înţelesurile duble. De ce *ai fugit?* a întrebat Marcus. Acum mă întreb şi eu, de ce nu am *continuat* să fug. Dacă ar fi după mine, toţi cei de aici ar trebui să tacă din gură chiar acum. Să îşi ia pastilele, să îşi facă puzzle-urile, să îşi mănânce burgerii cu chipsuri cu gurile bine închise.

La fel ca Shaun.

Shaun. Chiar dacă are mai multe motive decât majoritatea să o vrea pe Debbie moartă, el este singurul în care am încredere. Da, l-am luat în considerare ca suspect, dar numai pentru... cinci secunde. Shaun nu ar face rău nici unei muşte.

Lucy spune ceva, dar nu o bag în seamă. Mă uit la Colin, informalul, care stă la o masă alăturată cu Clare. Mă întreb ce au găsit deodată cei doi să vorbească.

— Al?

Eu sunt doar o verigă în lanţul acesta. Această... urmărire. Îi urmăresc în timp ce Mia se aşază la o altă masă şi mă urmăreşte pe

mine şi suntem cu toţii urmăriţi de camera din colţ. Până acum, nu m-am gândit cu adevărat la asta, dar dintr-odată înţeleg ce l-a enervat pe bietul bătrân Graham. De ce a aruncat piure pe camere şi s-a dat cu capul de perete.

Presupun că există o diferenţă, pentru că eu sunt îngrijorată doar de o singură persoană, în timp ce lui Graham nu îi plăcea ca *nimeni* să se uite. Problema este că acea persoană poate fi *oricine.*

— Alice... ?

Mă uit la Lucy, care se uită fix la mine şi spune:

— Eşti la kilometri distanţă, dragă.

— Îşi aminteşte gustul dulce al libertăţii, spune Tony.

— Are gust de pâine prăjită, se pare, spune Lauren.

Bob loveşte în aer şi strigă:

— Libertate!, ca şi cum ar fi Mel Gibson în *Braveheart.*

Donna şi Lucy fac la fel, iar Lauren începe să cânte cântecul ăla vechi al lui George Michael.

Nu libertate, cred. *Siguranţă.* Apoi realizez că, oricât de fericită ar fi o anumită persoană de faptul că m-am întors – *oricine* al meu, *Creatura* mea – probabil că adoră faptul că am fugit în primul rând. Îmi amintesc cum m-am simţit în camera mea cu o noapte înainte. Sunt sigură că cine a ucis-o pe Debbie şi acum vrea să mă omoare pe mine, se bucură de faptul că am fost atât de speriată, încât să încerc să evadez.

Aşadar, poate că m-am întors din nou aici, exact unde mă vrea, dar a naibii să fiu dacă îi arăt că îmi este frică.

— A fost bine, de fapt, spun eu. Să ies puţin.

— Cum a fost bine?, mă întreabă Donna.

Pare disperată să afle, iar eu cred că este o nebunie cât de repede au fost internaţi oamenii de aici.

Majoritatea sunt internaţi pentru douăzeci şi opt de zile, asta înseamnă mai puţin timp pe secţie decât mine, dar vorbesc de parcă ar fi internaţi pe viaţă. Ca şi cum o cafenea, un loc de muncă sau chiar o plimbare pe afară în haine normale sunt doar vise.

— Da, *povesteşte,* spune Lauren.

Apoi îmi amintesc că, pentru unii dintre ei, este a mia oară în acest loc sau într-unul asemănător. Că probabil au petrecut mai mult timp în acele pijamale de un albastru spălăcit, decât în propriile lor pijamale.

Pe viaţă...

— Ei bine, am petrecut puţin timp cu oameni normali. Dau din cap spre Ilias. Ştii tu, să vorbeşti cu cineva fără să te gândeşti că ar putea să îşi dea brusc pantalonii jos.

Ilias zâmbeşte şi salută.

— Sau pur şi simplu să vorbeşti cu cineva care chiar stă pe loc.

Donna se înroşeşte.

— Cineva care nu cântă tot timpul sau nu vorbeşte despre toate femeile cu care s-a culcat. Mă uit la cealaltă masă. Cineva care nu izbucneşte în lacrimi dacă spui un cuvânt greşit şi cineva care poate termina un puzzle atunci când mai există o altă fiinţă umană la mai puţin de o sută de metri de el. Le arăt tuturor un zâmbet. Ştiţi voi, oameni *normali.*

Lucy zâmbeşte şi îşi ridică paharul de hârtie ca şi cum ar închina pentru noi toţi.

Îmi ating şi eu paharul de al ei.

— Nu mă înţelegeţi greşit, totuşi, mi-aţi lipsit la nebunie.

Vin huiduielile şi gemetele previzibile. Ilias spune, „prostii” şi Lauren aruncă un chips spre mine.

— Da, este ridicol, ştiu, dar aşa este. Uitaţi, m-aş fi întors oricum... m-am bucurat să mă întorc. Mai mult decât înainte de a veni aici, oricum. Ştiu că nimeni nu a insistat niciodată să fie blocat în acest loc, dar nu este chiar aşa de rău, nu-i aşa?

— Este îngrozitor, spune Bob. Dacă nu crezi că este groaznic, atunci probabil că meriţi să fii aici.

— Bine, uneori este... dar cel mai bun lucru despre secţia Fleet este că se întâmplă ceva. Da, este foarte ciudat de cele mai multe ori, dar trebuie să recunoşti că întotdeauna se întâmplă ceva. Lucruri la care să te uiţi, de care să vorbeşti şi în care să te implici. Dau din cap spre terestre. Cu toţii credem că toată lumea de afară trăieşte pe cinste şi se distrează de minune, dar adevărul este că, în cea mai mare parte a timpului, este destul de plictisitor. *Oricum, ce rost are să o ţii tot drept?* Ei bine, aici nu este aşa. Locul acesta nu este *niciodată...* plictisitor.

— Sunt plictisită chiar acum, spune Lauren. Ascultând asta.

— Spun doar că, de aceea sunt de acord să mă întorc. Pentru că se vor întâmpla lucruri. Mă uit la toată lumea din jurul mesei, apoi în sus pentru a-i da acelei lentile de cameră o privire fixă. Şi orice s-ar întâmpla, sunt pregătită. Mă aşez pe spate. Bine, discursul s-a terminat...

Tony îmi zâmbeşte şi îmi face cu ochiul în timp ce Lucy şi Donna dau din cap cu entuziasm. Ilias chiar aplaudă, iar eu vreau să îl sărut pentru asta.

Picioarele scaunului lui Lauren scârţâie pe podea în timp ce ea îl împinge înapoi şi se ridică în picioare.

— Bine, suficiente rahaturi şi chicoteli pentru o zi. Mă duc să dau câteva pastile pe gât în jos, apoi urmează *Pointless Celebrities, Casualty* şi *Mr.s Brown's Boys.*

Anunţul lui Lauren privind programul de vizionare al serii, selectat cu grijă tot de ea, este ca un foc de armă. *Dacă* ar fi o cursă care implică să te ridici şi să te aşezi din nou, să pierzi vremea în pragul uşii şi, în cazul lui Ilias, să cureţi rămăşiţele tuturor.

Mă plimb pe coridor.

Marcus şi George discută în faţa biroului de asistenţi.

Marcus îmi atrage atenţia şi dă din cap.

Îi zâmbesc şi îmi iau locul la coadă pentru medicamente.

După ce înghit cele trei loturi diferite de capsule şi tablete, stau pierdută încercând să decid ce să fac şi unde să mă duc. Mă bucur că mi-am spus părerea acolo. Mă simt mai puternică, *mai pregătită,* dar cu siguranţă nu înseamnă că vreau să îmi petrec seara înghesuită cu toată lumea în faţa cutiei.

Simt că cineva stă aproape în spatele meu şi presupun că este Mia, care îşi ia îndatoririle un pic prea în serios.

Când simt că o mână mă strânge, mă întorc şi descopăr că este Shaun.

— Eşti bine, amice?

Începe să mă tragă spre camera TV.

Îl *refuz* şi îi spun că nu sunt în stare, că sunt gata să mă culc.

El mârâie şi continuă să tragă.

Este clar că Shaun vrea companie, aşa că, în cele din urmă, nu mă mai împotrivesc şi urmez turma. Îmi amintesc de chestia cu siguranţa în mulţime şi mă întreb care ar fi cel mai rău lucru posibil. Apoi îmi amintesc că *Mrs Brown's Boys* se difuzează şi hotărăsc că probabil ăsta este.

54

Nu recunosc niciuna dintre celebrităţile de la *Pointless Celebrities,* dar sincer, nu sunt prea atentă la ce se întâmplă pe ecran. Îi urmăresc pe urmăritori. Tony a plecat la culcare, dar ceilalţi s-au aşezat confortabil.

Clare şi Colin stau încă împreună, chiar în spatele lui Lauren, care este în poziţie frontală ca de obicei, cu telecomanda în mână. Donna şi Lucy sunt una lângă alta, Bob este lângă ele, cufundat într-un scaun portocaliu pe care nu l-am mai văzut până acum, iar de cealaltă parte, Ilias stă tolănit într-un fotoliu. Mia şi Femi stau cu ochii pe noi din colţuri opuse ale camerei.

Eu sunt în spate cu Shaun, scaunele noastre sunt atât de apropiate încât te-ai chinui să strecori o foiţă de rulat între noi.

El încă mă ţine de mână.

L-am întrebat de două ori dacă totul este în regulă, de două ori a dat din cap şi de două ori nu l-am crezut.

Nu sunt multe de raportat până când Omul Puzzle – care, în mod evident, nu a mai fost niciodată în camera TV – vorbeşte şi întreabă dacă există vreo şansă ca Lauren să schimbe canalul. Pentru că începe *Through the Keyhole* într-un minut.

— Nicio afurisită de şansă, spune Lauren.

Mia spune:

— Haide, Lauren.

Lauren se întoarce şi se uită la Colin, făcându-i clar că, dacă mai vorbeşte, îi va băga piesele de puzzle acolo unde soarele nu străluceşte, bucată cu bucată.

Mă uit la Shaun.

— De ce este mereu aşa o scorpie?

Shaun a trecut de la resturile mototolite de hârtie. În prezent, are la el un pix şi un bloc de bileţele. Pune pe hârtie ce are de spus, apoi dezlipeşte biletul şi îl întinde. Acum îmi dă drumul la mână şi îl iau.

Ştiu de ce *cântă tot timpul.*

— Ok, spun eu.

vrei să ştii de ce?

Nu prea are rost să îi spun că nu am chef, pentru că el deja scrie din nou. De data aceasta, are nevoie de mai multe bileţele, aşa că mă întorc la televizor până când termină. La *Casualty,* cineva a căzut de pe o scară. Shaun mă bate pe braţ şi îmi dă bileţelele rupte, unul câte unul.

tatăl ei a ucis-o pe mama ei când era adolescentă, nu ştiu sigur cum... (mai urmează)

Mă uit la Shaun, apoi mă uit la Lauren, apoi citesc următorul bileţel.

de atunci, a tot intrat şi ieşit din spital, crede că are o voce care cântă în capul ei tot timpul, uneori cântă ca să înece cântecul din capul ei... (mai urmează)

uneori cântă împreună cu vocea din cap. dacă este un cântec pe care îl ştie, acum este doar chestia ei.

cred că mama ei a fost un fel de cântăreaţă, în baruri sau ceva de genul ăsta.

Mă holbez la ceafa lui Lauren timp de un minut sau două. Mototolesc bileţelele şi le pun în buzunar.

— Totuşi, rămâne o scorpie.

Shaun ridică din umeri.

— Cu *tine,* mai ales. Îţi aminteşti de momentul acela când a ţipat la tine? Chiar înainte ca Debbie să vină şi... Mă opresc pentru că văd că începe să devină agitat. A fost o prostie din partea mea să menţionez asta, dar înainte să pot să îmi cer scuze, Shaun mâzgăleşte din nou.

ţi-a plăcut bileţelul pe care ţi l-am dat miercuri?

Nu sunt sigură la ce bileţel se referă, apoi îl văd că îşi pune o mână pe inimă şi spune *mulţumesc.* Mesajul pe care mi l-a transmis în camera de muzică, după ce Lauren aproape m-a acuzat că am înjunghiat-o pe Debbie până la moarte.

— A fost drăguţ. Mă aplec atât de aproape încât buzele mele îi ating urechea în timp ce îi şoptesc. Ştiu ce crezi că am făcut... ceea ce mulţi oameni cred că am făcut... dar te înşeli.

Se îndepărtează şi se uită la mine ca şi cum aş vorbi prostii, apoi începe să scrie din nou.

serios??

— Serios.

Shaun se gândeşte la asta o vreme. Omul care a căzut de pe scară a avut un fel de atac de cord. Bob doarme în fotoliul său pară, iar Clare şi Colin discută în linişte.

Shaun îmi mai dă un bileţel.

oricum, mă bucur că e moartă.

Dau din cap şi îl strâng de braţ. Este de înţeles, cred, iar Shaun continuă să scrie. Având în vedere că l-a transformat pe bărbatul pe care Shaun îl iubea într-un traficant de droguri, apoi l-a sufocat când nu a mai vrut să participe. Dacă aş fi Shaun, nu aş fi doar bucuroasă, aş fi *încântată.*

nu contează cine a ucis-o.
nu contează de ce.
era oribilă.

Mă holbez la pătratul roz de hârtie şi ceva scris acolo începe să mă sâcâie. Este... partea din mijloc. Să nu ştie *cine* este corect, dar cum poate Shaun să nu înţeleagă *de ce* a fost Debbie McClure ucisă? Ştie că ea îi dădea medicamente lui Kevin pentru a le vinde. Ştie că ea l-a ucis.

Arăt spre acel *de ce* subliniat şi încep să îl întreb pe Shaun ce vrea să zică, dar îmi spune să tac şi dă din cap. Este din nou agitat. Este gata să scrie altceva, dar pare nesigur. Nu, este *speriat,* la fel cum a fost în acea seară, în aceeaşi cameră, chiar înainte de chestia cu am-să-mor şi să nu mai vorbească.

Îl privesc cum scrie ceva, apoi taie peste. Smulge bileţelul şi îl strânge. Se uită la mine, apoi la alţii din cameră – nu pot fi sigură la cine – apoi începe din nou.

În cele din urmă, dezlipeşte bileţelul şi mi-l dă, cu voce joasă, de parcă nu ar vrea ca altcineva să vadă. Este un sentiment ciudat, să te sperii brusc pentru altcineva, dar privirea de pe faţa lui Shaun mă face să cred că orice spune bileţelul, scrierea lui ar putea fi cel mai curajos sau cel mai prostesc lucru pe care l-a făcut vreodată.

trebuie să îţi spun ceva.

Încep să spun că probabil ar trebui să mergem în altă parte să vorbim, dar apoi îmi sună telefonul, iar când văd cine mă sună spun „Pe mai târziu" şi mă ridic repede pentru că trebuie să răspund. Shaun pare mâhnit în timp ce mă priveşte cum plec cu telefonul încă sunând. Sunt conştientă de nişte huiduieli sarcastice şi surprind privirea de ură pură a lui Lauren, deoarece bucuria ei

paşnică pentru televizorul de sâmbătă seara a fost întreruptă atât de nepoliticos.

Sună în continuare, în timp ce încerc să găsesc un loc liniştit unde să răspund. Sau cel puţin undeva unde nu pot fi auzită. Mă mulţumesc cu scaunul de lângă sas.

— Hei, Banksy...

— Va trebui să mă grăbesc, spune el. Am doar un minut la dispoziţie.

Pare foarte serios.

— Bine...

— Tocmai am aflat. Vor face o arestare dimineaţă.

Trec câteva secunde până când să pot spune ceva sau chiar să respir din nou.

— Cine va face? Care...

— Este doar o singură echipă acum. O arestare în legătură cu uciderea lui McClure.

Mă uit prin sas spre lift. Uşile se deschid şi văd cum un cuplu tânăr iese şi se îndreaptă spre uşa secţiei opuse celei în care mă aflu. Par agitaţi.

— Ştii cine este?

— Asta este chiar tot ce am auzit. Rezultatele medico-legale au sosit şi se pare că totul s-a clarificat, aşa că vor veni la spital mâine la prima oră.

— Bun...

— M-am gândit că ai vrea să ştii. Ascultă, eu chiar trebuie să...

— Nu îţi face griji. Ascultă, mulţumesc, Banksy... Aştept, dar el a plecat.

Îmi pun telefonul deoparte, mă întorc pe coridorul principal şi spre camera mea. Este exact ceea ce am vrut din momentul în

care Debbie a ieşit ţipând din camera lui Kevin. De când am început să revin la viaţă şi să simt ca un poliţist din nou. Asta este validarea, nu-i aşa?

Şi mă întreb, de ce abia realizez că George vorbeşte cu mine când trec pe lângă el, de ce inima mea bate atât de tare încât îmi pot vedea tricoul mişcându-se pe piept şi de ce mă simt de parcă mi-ar fi rău.

De ce sunt speriată acum?

Deschid uşa de la dormitor gândindu-mă că nu vreau să aflu răspunsul, dar până când o încui în urma mea, ştiu foarte bine că nu am de ales.

55

Nu am dormit. Ştiu că nu am dormit. Cum aş putea?

Dar nu contează, pentru că încă este sânge.

Lumina din dormitor este aprinsă, fiindcă nu am vrut să stau aici întinsă în întuneric şi este pe cât se poate de linişte. Doar creşterea şi scăderea unei voci nedesluşite, care presupun că vine de la biroul asistenţilor şi zumzetul îndepărtat al generatoarelor pe lângă care am trecut ieri.

Este aproape trei dimineaţa şi am fost trează tot timpul.

Dar încă mai este sânge.

— Nu este doar al meu, spune Johnno. Ştii asta deja, nu-i aşa?

Eu dau din cap. În faţa lui Johnno, în faţa mea, în faţa oglinzii de pe perete vizavi de patul meu. Nici măcar nu cred că ai avut atât de mult în tine.

— Este *al ei.*

De ce nu ar fi? Am fost acoperită în chestia aia. Pe podeaua toaletei.

Johnno oftează şi spune:

— Haide, Al...

— Haide, *ce?* El nu spune nimic. Ascultă, dacă încerci să mă iei peste picior, Phil Johnston, faci o treabă a naibii de bună.

— Uită-te la dovezi, spune el. Asta este ceea ce *facem.*

Tremur, dar nu-i nimic, fiindcă nu cred că mă poate vedea. Dar, tremuram şi ultima dată când chiar m-a văzut. Ultima dată când a mai văzut ceva.

— Haide, atunci, deşteptule, ajută-mă.

— Ai găsit cadavrul.

— Nimeni nu neagă asta.

— Doar un fapt care merită de reţinut, spune el. Un fapt susţinător.

— Care să susţină *ce?* Unde este această aşa-zisă dovadă?

— *Ei au* dovezi, Al, şi asta este tot ce contează.

— Mă enervezi acum, Johnno.

— Ai avut un motiv, spune el. Mai multe motive, de fapt, dacă este să intrăm în detalii. Ai crezut că ea l-a ucis pe Kevin, care a fost un prieten de-al tău, şi ai crezut că va scăpa nepedepsită. Te-ai simţit ignorată şi, vreau să spun, cum să nu? Ai simţit că părerea ta nu valorează nimic. Că *tu* nu valorezi nimic. Nu spun toate astea doar ca să fiu oribil...

La naiba, acum plâng.

— Ştiu că nu.

— Oh, şi nu trebuie să uităm de camera care acoperă scena crimei şi care a fost, în mod convenabil, dezactivată.

Zâmbeşte.

— Noi doi avem o istorie cu camerele, nu-i aşa, Al?

— Graham a făcut asta, spun eu. Graham a făcut asta *întotdeauna.*

— Şi vorbind despre uitare...

— Da. Îmi este foarte frig, dintr-odată. Mă întrebam când vom ajunge la asta.

— Ce au spus Bakshi şi Marcus? Că aceste pierderi de memorie sunt perfect normale. Ce a spus doctor Perera?

— Ştiu ce au spus toţi, dar tu îmi vei zice oricum.

— Este de înţeles, spune el. Când ceva de genul acesta se întâmplă. Doar pentru că nu eşti victima unei infracţiuni sau nici măcar martor la ea, nu înseamnă că nu ai vrea să o ştergi. Sau că infracţiunea nu s-ar şterge de *la sine.*

Mă doare capul şi mă macină măruntaiele, iar eu vreau doar să văd din nou acel zâmbet şi să îl aud spunându-mi că totul va fi bine. Vreau să îl foc să zâmbească. Strâmb din ochi şi îmi trag mucii.

— Nu este acesta punctul în care scoţi grozăvia de fotografie?

— Unele lucruri sunt prea groaznice pentru a le ţine minte, spune el.

— Eu îmi amintesc de tine! Cred că probabil strig acum, îmi amintesc fiecare secundă din ce s-a întâmplat în acea zi.

— Da, dar nu a fost vina ta, nu-i aşa, Al?

— Simt că a fost.

— Nu înţelegi, spune el. Pe atunci, tu nu ai fi făcut nimic...

Este clar că Johnno şi-a spus partea, pentru că începe să se estompeze şi ştiu că atunci când va dispărea, nu voi mai rămâne decât cu sângele. Învârtindu-se în capul meu. Sângele lui şi al ei. Plâng şi tremur şi încă nu pot să îmi amintesc, dar orice ar fi blocat

într-o parte a creierului, la care am pierdut cifrul, există un singur lucru pe care nu l-am uitat niciodată.

Mă aplec spre umbra lui care a mai rămas.

— Întotdeauna ai fost un detectiv mai bun decât mine, spun.

Nu ştiu cât timp a trecut-probabil suficient de mult ca să nu mai fiu atât de isterică – până să ridic telefonul şi să formez numărul părinţilor mei.

— Alice... ?

— Bună, mamă.

— Este... Se întinde pentru a aprinde veioza şi se uită la radioul cu ceas de pe noptieră. Aproape ora patru dimineaţa.

— Ştiu. Îmi pare rău...

Îl aud pe tata mormăind ceva. Probabil că s-a întors pe o parte deja şi o întreabă pe mama cine a sunat, cu toate că la ora asta chiar nu sunt atât de mulţi candidaţi. Ea îmi rosteşte numele. Acum se ridică şi spune ceva de genul *este totul în regulă?* Ea dă din cap, *nu ştiu,* şi inspiră adânc.

— Deci, ce mai faci, iubire?

— Sunt bine, spun eu. Nu dorm prea bine, motiv pentru care am, ştii tu... de ce este aşa de târziu.

— Sophie ne-a sunat ieri şi părea puţin îngrijorată.

— Da?

— O conversaţie pe care ai avut-o cu ea. Nu ştiu.

Toate acele cuţite şi sicrie şi alte lucruri.

— Oh, doar se prosteşte, am spus.

— Eşti sigură?

— Ce mai face bunica?

Mama îşi drege gâtul. Probabil că umflă perna din spatele ei.

— Ei bine, am sunat-o alaltăieri şi este... cam la fel. M-a întrebat ce mai faci.

Mă îndoiesc de asta. Ultima dată când am văzut-o pe bunica, nu avea nici cea mai vagă idee cine eram. Probabil că este mai bine aşa, cred.

— Ce i-ai spus?

— Nu îmi amintesc, spune mama. Cred că i-am spus ceva... vag.

—Ei bine, data viitoare când te întreabă..., nu o va face, ... spune-i că am fost promovată la sergent, bine? Asta o va înveseli. Sau ai putea să îi spui povestea cu apendicele, cum ai făcut cu Jeff şi Diane.

— Da, îmi pare rău, iubire... mi-a ieşit pur şi simplu.

— Spre deosebire de apendicele meu.

— Nu ştiam ce altceva să spunem.

— Glumesc, mamă... este în regulă. Sper doar că nu vor cere vreodată să vadă cicatricea.

Mama râde. Un râs puţin agitat, dar totuşi, ceva ce nu am mai auzit de multă vreme.

— Ne gândeam să venim din nou să te vedem într-o zi, săptămâna viitoare. Ei bine, *eu* mă gândeam.

Ce ar trebui să spun?

— Nu trebuie.

— Dar vreau.

— Este în regulă, sincer. Ştiu că nu este distractiv pentru tine.

— Nu vin pentru că este distractiv, spune ea. Vin pentru că acolo... eşti tu.

Nu spun nimic, pentru că nu pot, şi ştiu că tata se uită din nou la ea, vrând să ştie ce se întâmplă. Despre ce vorbim. Probabil

că mama scuturǎ din nou capul la el sau, dacǎ are chef, îi spune *taci, Brian...*

— Există vreo zi mai bună pentru tine?

— Nu chiar, spun eu.

— Atunci ce zici de o oră? Tata spune că atunci când a venit miercuri erai puţin... nu ştiu.

— Da, nu eram în cea mai bună formă. Uite, nu contează la ce oră vii. Sunt sinceră măcar în legătură cu asta.

— Oh, bine atunci, spune ea. Ei bine, te sun înainte, oricum. Să văd dacă vrei să îţi aduc ceva anume...

Am mai vorbit o bună bucată de vreme după aceea, douăzeci de minute poate. Dacă biscuiţii pe care tata i-a adus data trecută au fost cei buni, despre problemele pe care le are cu spatele şi despre ziua în care nepoţii lui Jeff şi Diane au venit la ceai.

— Am făcut un pandişpan, spune ea.

Mama mea a avut întotdeauna o voce blândă. Genul care te face să simţi că lucrurile se vor îmbunătăţi, chiar şi atunci când nu există vreo şansă ca asta să se întâmple. Mă simt somnoroasă, un lucru bun, pentru că dimineaţa va trebui să fiu pe fază.

— Ascultă, mamă, te las să te culci din nou.

— Sunt trează acum, iubire. Oricum, încă nu ai spus de ce ai sunat la ora asta?

Asta este mama mea. Întotdeauna cea care pune întrebările ciudate.

— Am sunat doar pentru o pălăvrăgeală, spun eu. Asta-i tot.

Cum pot să îi spun că o sun ca să îmi iau rămas bun?

56

Este a doua zi consecutivă în care nu am luat micul dejun, dar de data asta nici măcar nu mă deranjez să merg la sala de mese şi să nu mănânc, pentru că vreau să fiu gata şi bănuiesc că vor veni devreme. Aşa aş face eu. Am o conversaţie pe care deja am uitat-o cu Femi, la geamul cu medicamente, apoi alta cu Donna în timp ce iau sticla de apă şi mă îndepărtez pentru a înghiţi conţinutul multicolor al paharului de hârtie.

Apoi aştept.

Mă simt ciudat aici în această dimineaţă, conştientă fiind că ar putea să fie doar impresia mea. Proiectez, cred că aşa se numeşte. Membrii personalului pe care i-am întâlnit de când m-am trezit par a fi puţin tensionaţi, totuşi, şi nu pot să nu mă întreb dacă au fost avertizaţi în prealabil. Ar avea sens şi, repet, este ceea ce eu sau Banksy sau orice alt detectiv cu bun simţ ar fi făcut. Deci, echipa de arestare are secţia pregătită exact aşa cum doreşte, înainte de a intra în forţă.

Doi, posibil trei.

O persoană în plus, în cătuşe, cu ei când pleacă.

Marcus este încă prin preajmă. Nu l-am mai văzut niciodată aici într-o sâmbătă şi duminică. Deşi cred că sunt încă în criză de personal, fiindcă nu pare că Malaika s-a întors, ar putea fi aici pentru că ştie ce se va întâmpla.

Mă pun în faţa lui când iese din toaletă.

— Când vin?

— Când vine *cine?*

Pare convingător, aşa că decid să îi acord prezumţia de nevinovăţie şi, desigur, există un motiv foarte bun pentru care

membrii personalului nu ar şti nimic despre asta. De ce ultimul lucru pe care l-ar face poliţia ar fi să îi avertizeze în prealabil. Deoarece poate că persoana pe care vin să o aresteze este un angajat.

La naiba, Al. Păstrează-ţi calmul...

Vocea mea sau a lui Johnno. Este greu să mai fiu sigură.

Au trecut doar cincisprezece minute de când le-am luat, dar se pare că medicamentele îmi tulbură deja gândirea, pentru că ştiu exact după cine vine poliţia.

Mă aşez pe un scaun şi sunt uşurată să văd că Tony nu a hotărât să se trezească dimineaţa devreme. Chiar nu am nevoie de companie.

Mă uit prin cele două uşi spre lift, la fel cum am făcut-o ieri când am fost aici să vorbesc cu Banksy, şi mă gândesc la cuplul pe care l-am văzut în drum spre secţia de vizavi.

Un drum pe care *nu* voiau să îl facă.

Aveau cel mult patruzeci, aşa că pe cine aveau să viziteze? Poate un frate sau o soră, poate un părinte, dar păreau atât de agitaţi, încât trebuie să îmi imaginez că îşi vizitau propriul copil. Un adolescent, dacă nu mă înşel. Chiar dacă nu mă comport întotdeauna ca un adult, faptul că sunt mai mare face lucrurile mai uşoare pentru mama şi tata? Nu durează mult şi decid că, probabil, este exact opusul. Adolescentul acela ar putea să îşi revină, pe când cei mai buni ani ai *mei* – aşa cum au fost ei – sunt vizibili doar într-o oglindă retrovizoare.

Mă uit fix la uşile liftului şi aştept să se deschidă.

Cum naiba se vor descurca mama şi tata cu... *asta!*

O vor face, bineînţeles, pentru că pe vremea când aveam acei ani frumoşi, am văzut asta de nenumărate ori. Părinţi stând alături de copiii lor, indiferent de situaţie. Cu curaj, cu prostie.

Întotdeauna am fost oarecum... impresionată, chiar dacă nu înţelegeam. Unele dintre lucrurile pe care le-au făcut copiii lor şi pe care erau fericiţi să le treacă cu vederea. *Nu poţi* înţelege, asta a spus Johnno, nu până nu eşti tu însuţi părinte.

Asta se întâmpla pe vremea când el era gata să devină unul ..

Presupun că acest tren a plecat din gară pentru mine, dar *a fost* o seară de beţie când Andy şi cu mine am vorbit despre cum ar fi şi, timp de cinci minute, chiar m-am gândit să o fac aici, dacă vă vine să credeţi. Poate să întreb pe unul dintre numeroşii domni eligibili din secţie să îmi facă o favoare, o donaţie, apoi să împrumut o pipetă mare pentru carne din bucătărie. Cred că am fost nebună de-a binelea pe atunci...

Uşile liftului se deschid.

Trei, am avut dreptate. Doi în uniformă – un bărbat şi o femeie – şi un al treilea tip, care cred că este detectiv inspector. Cincizeci şi ceva de ani, cu o jachetă de piele maro peste cămaşă şi cravată, de parcă ar fi cu zece ani mai tânăr şi mai în formă. În timp ce se îndreaptă spre uşă, îl privesc cum îşi pune un şnur, cu siguranţă nu de culoarea curcubeului, îşi întoarce legitimaţia corect şi schimbă câteva cuvinte cu colegii săi.

Cuvinte de precauţie, probabil. O rugăminte pentru cei mai puţin experimentaţi decât el să rămână calmi, indiferent cu ce se confruntă.

Ţineţi minte ce este acest loc...

Mă ridic în picioare când detectivul sună clopoţelul şi privirile noastre se întâlnesc prin geam, dar apoi apare Marcus, mişcându-se repede, cu cheile la îndemână. Da, cu siguranţă ştia să se aştepte la vizitatori.

Mă întreabă dacă nu mă deranjează să mă îndepărtez de uşă un pic.

Aşa că o fac, dar nu prea mult.

După ce uşile sunt din nou încuiate şi ofiţerii sunt înăuntru, se strâng mâini şi se fac prezentări mormăite.

Marcus întinde un braţ ca şi cum i-ar îndruma spre o încăpere prestabilită, moment în care fac un pas înainte.

— Alice, te rog...

Îl ignor pe Marcus şi mă apropii de bărbatul în jachetă de piele.

— Putem vorbi puţin?

— Este puţin cam complicat în acest moment, spune el.

Face o jumătate de pas pe lângă mine şi merg după el.

— Sunt fost poliţist, spun eu.

Marcus este gata să intervină, dar detectivul se opreşte şi se uită la mine.

— Bine. Ştiu cine eşti.

Bineînţeles că ştie.

— Nu va dura mult, spun eu. Este important.

Detectivul face semn din cap colegilor săi în uniformă să le spună că nu sunt periculoasă — cel puţin nu chiar acum – apoi lui Marcus. El spune: „Este în regulă" şi, pe când cei doi poliţişti rămân lângă uşă, eu şi detectivul îl urmăm pe Marcus spre CMD.

Mi se pare brusc o plimbare lungă.

Donna şi-a început deja marşul şi se holbează pe măsură ce trece. Clare şi Colin stau împreună şi privesc din uşa sălii de mese. Bob stă gură cască în faţa biroului de asistenţi şi, de unde se ascunde, Ilias strigă bucuros, „Cineva are probleme".

Pentru prima dată, are perfectă dreptate.

Marcus îl invită pe detectiv în CMD, îmi permite să îl urmez, apoi înainte să iasă şi să închidă uşa, îmi aruncă o privire care, în mod normal, m-ar face să mă simt ca un rahat pentru tot restul

zilei. O privire de avertizare, care îmi spune că mă urmăreşte şi că ar trebui să mă gândesc bine înainte de a face ceva prostesc.

Acum, însă, nici măcar nu clipesc.

Biroul este poziţionat, mă gândesc că a avut loc o audiere specială aici de curând, sau poate că una este organizată pentru mai târziu în cursul zilei. Stau în picioare şi îl privesc mergând în spatele biroului, dându-şi jos geaca de piele şi aruncând-o peste scaun. Se aşază şi mă invită să fac acelaşi lucru.

— Cred că aţi vorbit cu partenerul meu, spune el. Doctor Perera?

— Da. Deci el este acela.

Mă uit la el şi mă gândesc, da, *cu siguranţă* nu este de nasul lui.

Se prezintă, dar, cum s-a mai întâmplat de câteva ori în ultima vreme, nu reţin numele. Este destul de simplu, dar... a dispărut imediat ce l-a rostit. Nu contează, deoarece ştiu că până la final, va fi un nume pe care probabil nu îl voi putea uita niciodată.

— Cu ce te pot ajuta?, mă întreabă el.

— Ei bine, ştiu de ce eşti aici, spun eu. Ştiu cum funcţionează aceste lucruri, aşa că m-am gândit să te scutesc de puţin timp.

— Asta este întotdeauna bine.

Deci, iată-ne aici... şi, dintr-odată, toate acele lucruri care odată au contat atât de mult, par foarte departe şi complet neimportante. Măştile şi cicatricile de pe braţul meu şi zgomotul unei sticle de vin lovite de un craniu.

Oh, la naiba, spune odată, Al...

Vocea mea sau a lui Johnno. Chiar nu contează.

Niciun accent, altfel ar putea fi o femeie sângerând pe podeaua unei toalete.

— Mă numesc Alice Armitage, spun eu. Şi am ucis-o pe Debbie McClure.

57

Detectivul nu spune nimic.

Mă holbez la el. Are o cicatrice subţire şi dreaptă care trece prin partea de jos a bărbiei, care, dintr-un motiv oarecare, mă face să am puţin mai multă încredere în el decât aş avea altfel, iar părul său este mai grizonant pe o parte decât pe cealaltă. Simt că nu este cu siguranţă prost şi, spre deosebire de iubita lui, bănuiesc că este mai degrabă interesat de fapte decât de sentimente.

Totuşi, când vine vorba de ce crede el despre mărturia mea, nu îl pot citi deloc.

Aşteaptă ca eu să continui? Cu siguranţă este rândul lui.

Aud voci înăbuşite şoptind afară, apoi Marcus care *nu* şopteşte deloc, spunându-le celor care trag cu urechea să se îndepărteze de uşă. Ilias şi Lucy presupun. Mă întreb ce fac cei doi poliţişti. Dacă sunt deştepţi, vor bea ceai în biroul asistenţilor sau dacă nu sunt, vor învăţa câteva lecţii pe care eu nu le-am învăţat niciodată la colegiul de pregătire aflat la un kilometru mai sus pe drum. Aproape că îmi pare rău pentru ei, încolţiţi undeva de o gloată mică, dar bine antrenată, pentru a fi priviţi fără milă, înjuraţi, cântaţi...

— De ce îmi spui asta?, mă întreabă detectivul, în cele din urmă.

Sunt puţin surprinsă de întrebare, dacă vreţi să ştiţi adevărul. Am stat acolo unde se află el acum – nu în CMD, dar înţelegeţi ideea – şi am ascultat câţiva suspecţi spunând tot ce aveau pe suflet de-a lungul anilor, dar *de ce îmi spui asta?* nu a fost niciodată primul meu gând. Mă gândeam mereu la munca de care eu şi toţi ceilalţi din echipă eram scutiţi. Ridicarea mea modestă din umeri la felicitările sincere din partea ofiţerilor seniori, chiar dacă mărturia a fost oferită în mod liber şi se întâmpla ca eu să fiu vaca norocoasă din sala de interogatoriu la momentul respectiv. Zâmbetele din birou, bătăile pe spate şi toate băuturile încântătoare pe care nu trebuia să le plătesc în acea seară.

Sunt confuză, pentru că i-am pus totul pe tavă, dar poate că este unul dintre acei ticăloşi ciudaţi. Fiecare echipă are unul.

— Îmi pare rău... cum adică, *de ce?*

El oftează, de parcă tocmai a realizat că va dura puţin mai mult decât cele câteva minute pe care i le-am promis.

— Bine, o altă întrebare, atunci. Ce-ar fi să începem cu, de ce ai ucis-o pe domnişoara McClure?

Nu aşa ar trebui să decurgă lucrurile. Sunt al naibii de sigură că ştie toate astea, dar înţeleg, pentru că în zilele noastre, slujba este despre organizare, despre a face cazul incontestabil înainte de a-l duce în faţa Procuraturii. O bătaie de cap, dar ştiţi voi... în regulă.

Aşa că îi spun toate acele lucruri pe care prietena lui le-a sugerat cu blândeţe în timp ce stăteam la soare, cu doar trei zile înainte. Lucruri pe care ea i le-a transmis ulterior şi pe care le-am auzit de la alţii de mai multe ori de atunci.

Nu am vrut ca Debbie să scape cu uciderea lui Kevin.

Voiam să văd că se face dreptate.

Nu suportam să mă simt ignorată.

Simt câteva junghiuri de panică alarmante în timp ce îi enumăr motivele pentru crimă din nou, aşa că îi spun să nu îşi facă griji dacă va trebui să mă opresc puţin şi să inspir ciudat. El îmi spune că este în regulă şi că pot să stau cât timp am nevoie, dar în cele din urmă îmi păstrez cumpătul. De fapt, având în vedere unde ne aflăm şi ce îi spun, sunt uimită că reuşesc să rămân atât de relativ calmă în legătură cu toate astea. Degajată.

Poate pentru că aşa stau lucrurile.

Când termin, mă întreabă dacă sunt în regulă să conţinui.

Îi spun că da.

— Deci... poţi să îmi povesteşti exact ce s-a întâmplat duminica trecută? Presupun că ai urmărit-o pe domnişoara McClure la toaletă... sau poate că ai fost acolo aşteptând-o, nu ştiu. Spune-mi ce s-a întâmplat după ce amândouă aţi fost acolo împreună. Se aşază pe spate şi îşi încrucişează braţele. Spune-mi despre uciderea ei.

Timp de jumătate de minut, sau cam aşa, cât îmi ia să spun ceva, sper la un fel de miracol medical. Ca ceaţa să se ridice brusc, aşa cum s-ar întâmpla, dacă acesta ar fi un thriller TV, CSI sau ceva de genul. Evident, nu este aşa.

— Nu sunt sigură că pot să relatez *exact,* spun eu.

— Ei bine, poate nu fiecare detaliu, dar... ai atacat-o pe victimă pe la spate?

El aşteaptă şi eu nu spun nimic.

— Ai înjunghiat-o mai întâi în gât sau în stomac?

El aşteaptă şi eu nu spun nimic.

— Ai continuat să o înjunghii după ce a căzut la podea?

— Nu îmi *amintesc.* Nu am vrut să ridic vocea, dar s-a întâmplat oricum. Bine?

El dă din cap, de parcă asta era exact ce bănuia şi nu este el cel mai bun detectiv din nenorocita de lume, dar este ridicol, fiindcă iubita lui cu siguranţă i-ar fi spus asta. Pentru că eram un suspect... suspectul *evident...* Perera ar fi fost cu siguranţă în contact regulat cu Bakshi şi Bakshi i-ar fi spus totul despre scăpările de memorie, despre TSPT, despre toate astea.

— Am avut aceste pierderi de memorie, am spus. Poţi să verifici, pentru că totul este în notiţele mele şi este perfect normal. Nu îmi amintesc exact *cum* am făcut ce am făcut... este ca şi cum m-am trezit brusc şi eram acolo, iar ea era pe podea cu sânge peste tot. Dar ştiu că am făcut-o, nu este de ajuns? *Trebuie* să o fi făcut, orice idiot poate vedea asta. *Eu* am descoperit cadavrul, *eu* am ştiut ce a făcut, *eu* am avut motive. Sunt brusc obosită. Nu ştiu ce vrei mai mult de atât.

Nu ştiu ce naiba se întâmplă acum, pentru că atunci când se uită la mine este calm, ca şi cum nu are nevoie de nimic.

— Tot ce ai spus poate fi adevărat, spune el. Dar nu schimbă un fapt foarte important. Se aşază în faţă încet şi îşi freacă un deget de-a lungul cicatricei de pe bărbie. Tu nu ai ucis pe nimeni, domnişoară Armitage.

Privirea de pe faţa mea nu este cu siguranţă una pe care am exersat-o. Dumnezeu ştie cum arată, dar îl văd că o observă şi deodată pare să fie cel mai bun prieten al meu.

— Alice...

— Nu înţeleg.

— Ţinând cont de tot ce mi-ai spus, îmi dau seama de ce ai putea...

— De ce eşti *aici?*

El se îndreaptă.

— Nimeni nu contestă faptul că ai descoperit cadavrul şi, din acest motiv, ştii deja că am reuşit să recuperăm un cuţit de la locul crimei. Sub una dintre chiuvete, aşa cum ai spus. Autopsia a confirmat că aceasta a fost arma crimei şi testele criminalistice efectuate pe cuţit ne-au furnizat toate amprentele şi probele ADN pe care le-am vrut. Aşteaptă, pentru a se asigura că înţeleg totul. De *asta* sunt aici. Pentru că avem dovezi solide care indică spre un individ din această secţie. Acum, el chiar zâmbeşte. Totuşi, nu eşti *tu,* Alice. Bine? Nu eşti tu.

După ce şocul a trecut un pic, evident că vede întrebarea de pe faţa mea, iar dacă ezită, nu este pentru mult timp. Probabil că arăt un pic disperată şi patetică în acest moment, ca un câine care nu ştie de ce şi-a petrecut toată săptămâna trecută fiind lovit.

Aşa că îmi face favoarea pe care i-o cer, de la poliţist la poliţist. Îmi spune pe cine a venit să aresteze pentru uciderea lui Debbie McClure.

— Nu se poate.

El dă din cap.

— Sunt amprentele pe cuţitul acela şi ADN. Este de la sine înţeles că aş vrea să păstrezi această informaţie pentru tine... cel puţin în următoarele douăzeci de minute.

— De ce naiba ar fi vrut să o ucidă pe Debbie?

— Asta nu pot să îţi zic, spune el. Pentru că nu am nici cea mai vagă idee. Intenţionez să aflu totuşi, evident.

Sunt prea uimită ca să mai spun ceva. Un fel de... Îmi plec privirea în timp ce încerc să procesez ce mi-a spus. Abia când îl văd că se întinde după cutia de şerveţele de pe raftul din spatele lui, îmi dau seama că plâng.

— Altceva în legătură cu care te-ai înşelat. Glisează cutia pe birou. Debbie McClure nu a fost cea care îi dădea medicamente lui Kevin Connolly şi nu ea este cea care l-a ucis.

— *Poftim?*

— Au luat amprente de pe câteva dintre flacoanele găsite în camera lui. Am adus pe cineva la interogatoriu şi l-am arestat pentru crimă ieri după-amiază. M-am gândit că ar trebui să ştii.

Mă holbez la el, luptându-mă să gândesc limpede. Să gândesc.

Se ridică în picioare şi îşi ia geaca. Vine în jurul mesei şi stă deasupra mea, puţin ciudat.

— Poate ar trebui să îţi acorzi cinci minute înainte de a te întoarce acolo.

Nu pot să fac altceva decât să dau din cap şi să plâng.

Detectivul se îndreaptă spre uşă, apoi se opreşte. Spune:

— Nu ai de ce să te simţi prost, să ştii. Nu ar trebui să te învinovăţeşti. Adică, aşa spun eu, dar probabil că o vei face oricum. Pentru că asta fac cei ca mine şi ca tine, nu-i aşa?

58

Evident că glumeam mai devreme şi nu cred cu adevărat că Marcus şi echipa lui măresc vreodată dozele pentru a-şi uşura puţin viaţa, dar cu siguranţă nu i-aţi învinui astăzi. Adică, dacă a existat vreodată un moment care să necesite vreo medicaţie creativă...

Toată lumea pare ciudat de liniştită, totuşi, şi de obicei nu se întâmplă asta cu toţi pacienţii în acelaşi timp.

Toţi pacienţii şi tot personalul.

Nimic nu a fost aranjat, nu au fost anunţuri sau altceva, dar în timp ce se face arestarea, noi ceilalţi ne trezim aşteptând ca nişte statui în camera TV. Pentru prima dată, televizorul este doar o cutie mare şi prăfuită în colţ şi nimănui nu pare să îi pese prea mult. Nimeni nu pare să ştie ce să facă sau să spună sau de ce suntem aici.

Ca şi cum toată lumea este doar... adunată. Vaci pe un câmp.

Sunt destul de fericită să stau aici şi să mă bucur de linişte şi pace şi este minunat să fii ignorat, chiar dacă doar pentru câteva minute. Să dispari. Ca de obicei, nimic din toate astea nu durează prea mult şi este evident că majoritatea oamenilor despre care credeam, în mod stupid, că stau şi contemplă evenimentele de dimineaţă, erau de fapt nerăbdători să vorbească despre ele.

De îndată ce primul deschide gura, barajul se sparge cu adevărat.

— Dacă mă întrebi pe mine, urma să se întâmple.

— Da, bineînţeles că da. Întotdeauna a fost ceva foarte dubios la această persoană.

— Nu doar dubios. *Periculos...*

— Periculos, da. Întotdeauna am ştiut asta.

— Nu, nu ai ştiut, spun eu. Niciunul dintre voi nu a ştiut nimic.

Aşa se întâmplă întotdeauna, nu-i aşa? De îndată ce un ucigaş este descoperit, apar şi deştepţii să critice: guralivii tipici, care nu îşi pierd timpul şi spun tuturor – mai ales ziarelor care plătesc pentru a afla – că întotdeauna au ştiut că este ceva „ciudat" în legătură cu vecinul, colegul de serviciu sau cunoştinţa lor.

Niciodată nu am putut să suport acest gen de prostii, mai ales când eu am fost unul dintre cei a căror sarcină era să prindă criminalii în primul rând.

Să strâng mizeria după aceea.

— Dacă vreunul dintre voi ştia cu adevărat ceva, de ce nu aţi spus nimic oamenilor care ar fi putut face ceva în această privinţa? Dintr-odată, toţi sunt mai puţin dornici să îşi împărtăşească opiniile. Nu credeţi că ar fi fost de ajutor? Adică, dacă aţi fi făcut-o, poate că Debbie ar fi fost în viaţă. Dacă aţi *ştiut* cu adevărat şi aţi tăcut până acum, atunci unii ar putea spune că sunteţi parţial vinovaţi că a fost ucisă.

Acum dau din cap, se aud câteva mormăieli de acord.

Este plăcut.

— Da, mi se pare destul de corect, cred.

— Scuze, Al. Da, sună puţin stupid când o spui aşa.

— Da. Adică, tu eşti cea care înţelege toate chestii astea, fiind un poliţist şi toate alea...

Le spun că nu există niciodată două cazuri identice, apoi le explic etapele de bază ale procesului, de la arestare până la urmărirea penală. Vorbesc şi mă simt atât de bine, cum nu m-am simţit de ceva vreme, pentru că toată lumea din cameră se agaţă de fiecare cuvânt...

Ar fi fost minunat dacă asta s-ar fi întâmplat de *fapt* după ce am ţinut marele discurs despre responsabilitate Ar fi fost punctul culminant al unei zile foarte ciudate, dar viaţa nu este aşa, nu? Nu pe secţia Fleet, cel puţin!

În schimb, se aud nişte huiduieli şi un chicotit înăbuşit. Unul dintre ei mă întreabă cine naiba mă cred şi altcineva îmi spune să mă car.

Ei nici măcar nu ştiu încă cine l-a ucis pe Kevin – ei bine, pacienţii cu siguranţă nu ştiu – şi sunt sigură că atunci când vor şti, când vor afla cât de mult m-am înşelat, voi avea parte de critici serioase.

Pot trăi cu asta.

M-am obişnuit să se îndoiască lumea de mine, să fiu ameninţată şi speriată.

Să se râdă de mine pare o nimica toată.

Sunt conştientă de mişcare afară pe coridor şi cineva se ridică în picioare pentru a anunţa că poliţia pleacă. Acesta este semnalul pentru ca noi ceilalţi să sărim în picioare şi să ne înghesuim la uşă. Nimeni nu spune nimic, dar ne întindem capetele, dăm din coate şi ne împingem pentru a vedea mai bine.

Pentru o clipă, captez privirea detectivului în timp ce el şi poliţiştii îşi ghidează suspectul, nu prea delicat, spre sas.

Stăm şi privim cum Lauren este dusă afară în cătuşe.

PARTEA A TREIA

CAP SAU PAJURĂ

59

Ilias tocmai a sunat să îmi spună că Lucy se va întâlni cu noi la bar şi că vine după mine în zece minute. I-am spus că este în regulă. De fapt, adevărul este că sunt puţin agitată, pentru că nu vreau să îl fac să mă aştepte, dar nu sunt gata şi încă nu pot decide ce bluză să port.

Stau în faţa oglinzii şi pun pe lângă mine cele două bluze dintre care încerc să aleg.

Negru sau roşu, negru sau roşu, negru sau roşu?

De ce este aşa de greu?

Aş putea să arunc o monedă, aşa cum fac de multe ori în ultima vreme. Folosesc o aplicaţie „cap sau pajură" pe telefonul meu şi chiar funcţionează destul de bine. Nu doar pentru lucruri stupide, cum ar fi ţinuta pe care să o îmbrac, dar şi pentru toate deciziile importante. Încă nu îmi este foarte uşor să am încredere în propria mea judecată, dar cred că este de înţeles, având în vedere toate lucrurile.

Este doar o chestiune de timp, de fapt.

Am ieşit din spital de vreo două luni şi sunt bine. Pentru început, am fost transferată la un centru de recuperare câteva săptămâni, ceea ce nu a fost strălucit, dar apoi consiliul s-a întrecut pe sine şi a găsit acest loc. Ori aici ori mă întorceam la Huddersfield şi chiar dacă mama şi tata au spus că ar fi fericiţi să mă aibă acasă, nu eram sigură că vorbeau serios. În plus, ştiţi voi... *Huddersfield.* Locul ăsta este la îndemână, pentru că se află chiar vizavi de podul de la Brent Cross, la ultimul etaj al unei case transformată în apartamente. Am o cameră de dimensiuni decente şi acces la o mică grădină. Nu pot spune că m-am apropiat de

ceilalţi chiriaşi, dar probabil că nu este un lucru rău. Tipul de la parter, cu un câine înfricoşător, cu siguranţă vinde droguri. Nu ştiu de ce, dar aragazul lui este afară pe hol, aşa că uneori mă întorc târziu şi îl găsesc prăjind cârnaţi chiar în faţa uşii de la intrare. Sub mine stă o femeie cu un copil şi nu sunt sigură care dintre ei plânge mai tare, şi mai este un tip pe care nu l-am văzut niciodată, dar îl miros uneori pe scări şi îl aud îndurând în miez de noapte.

Cred că este mai bine să fiu reţinută.

Asta nu înseamnă că nu am o viaţă socială, pentru că ies şi mă plimb cât de mult pot. Aici nu există wi-fi, aşa că trec podul pe jos până la centrul comercial în fiecare zi. Stau în Costa vreo două ore, beau o cafea sau mănânc un sandviş şi intru pe internet încerc să păstrez legătura cu oamenii. Banksy pare să fi dispărut complet, dar vorbesc cu Sophie şi cu încă una sau două persoane.

Şi îi văd destul de mult pe Ilias şi Lucy. Amândoi au ieşit din spital înaintea mea, dar am vorbit la telefon şi, de îndată ce mi s-a terminat internarea şi am ieşit de acolo, am început să ne întâlnim. Când ieşim, Lucy tinde să plătească majoritatea meselor şi băuturilor, dar cred că este destul de corect. Chiar dacă părinţii ei locuiesc într-o casă care are probabil un magazin de suveniruri, ea încă primeşte beneficii, dacă vă vine să credeţi, aşa că îşi poate permite să cheltuiască. Lucy este încă... Lucy, dar nu cred că se droghează iar, aşa că se simte mult mai bine decât înainte.

Eu şi Ilias am devenit prieteni la cataramă. Vorbim tot timpul, are nişte poveşti fantastice şi chiar dacă încă nu se descurcă prea bine cu... *limitele,* nu mă aştept să îşi scoată scula în orice moment. De exemplu, mi-a povestit cum fratele lui mai mare l-a învăţat să conducă şi au făcut un accident de maşină oribil, chiar după ce Ilias şi-a luat permisul. Mi-a povestit cum el a scăpat fără nicio zgârietură, pe când fratele său e într-un scaun cu rotile de atunci.

Mi-a spus că fratele său era cel arătos şi deştept şi, după cum s-a dovedit, cel ghinionist. Tot fratele său l-a învăţat pe Ilias să joace şah, iar el este chiar foarte bun.

Mă bate măr de fiecare dată când jucăm, dar încet-încet devin mai bună.

De cele mai multe ori, când suntem împreună, ajungem să vorbim despre ce s-a întâmplat pe secţie. De ce nu am face-o? Nu cred că vom trimite felicitări de Crăciun, dar bârfim despre ce fac ceilalţi, despre toate prostiile care s-au întâmplat şi de obicei sfârşim prin a râde.

În ceea ce priveşte *evenimentele* de pe secţie, trebuie să spun că nu am fost surprinsă că Lauren nu a fost acuzată, sau că a mărşăluit înapoi în camera TV în prima seară când a revenit, la fel de tăioasă ca întotdeauna. Şi mai mult, după ce a fost ţinută într-o celulă câteva zile. Nu am fost surprinsă când Ilias a început să arate cu degetul şi să cânte *acum nu mai cânţi* şi Lauren l-a pălmuit aşa de tare că l-a dat jos de pe scaun.

Dacă vreţi să ştiţi ce cred eu, detectivul nu a crezut niciodată cu adevărat. Eu am văzut asta, momentul acela în care i-am prins privirea în timp ce plecau cu suspectul principal. Desigur, a trebuit să o aresteze pe Lauren din cauza ADN-ului şi a amprentelor de pe cuţit. Avea dovezi. Singura problemă au fost dovezile pe care *ar fi* trebuit să le aibă, dar nu le-a avut.

Oricât de ruginită eram, chiar şi eu îmi dădusem seama de asta.

De ce nu a fost Lauren plină de sânge? Au luat hainele tuturor pentru teste medico-legale şi nu au găsit nici măcar o picătură din sângele lui Debbie pe preţiosul tricou al lui Lauren.

Acum pare evident de ce detectivul nu a fost deosebit de îngrijorat. El pur şi simplu îşi făcea treaba arestând-o pe Lauren,

când probabil ştia de la început că îl avea deja pe ucigaşul lui Debbie în custodie, pentru că era aceeaşi persoană care îl ucise pe Kevin.

Săracul Shaun este tot în spital, la fel şi Donna, iar Tony a fost mutat pe secţia de la parter. Internarea lui Bob a fost extinsă, deşi nimeni nu a reuşit să afle altceva decât faptul că i-a făcut „avansuri nepotrivite" uneia dintre asiatente. Cred că probabil a fost Mia, dar Lucy spune că a auzit că a fost Marcus, cine ştie? Nu sunt sigură ce s-a întâmplat cu Micuţa înlăcrimată sau cu Omul Puzzle şi nici nu îmi pasă prea mult.

Ne descurcăm *toţi* bine, eu, Ilias şi Lucy. Vorbim, împărtăşim lucruri şi avem grijă unii de alţii. Ultima dată când am ieşit în oraş, Ilias şi-a ridicat halba şi am ciocnit.

„Pentru cei trei muşchetari nebuni..."

Aşadar, locul acesta nu este un palat, nu sunt tocmai bogată şi am renunţat la ideea de a mai lucra vreodată în poliţia metropolitană, dar tot cred că mă descurc destul de bine. Cel mai important, am capul pe umeri pentru prima dată după mult timp. Am rezolvat totul. Acum ştiu că lucrul important când ai de-a face cu o ticăloasă ca TSPT, este să o înfrunţi direct.

Apoi, o poţi *stăpâni.*

Dacă nu o faci, joci doar un rol care crezi că îi face pe ceilalţi să se simtă bine şi ajungi să porţi o mască pe care nu o poţi da jos niciodată.

Oricare ar fi fost acel medicament pentru Alzheimer, trebuie să îşi fi făcut treaba, pentru că pierderile de memorie au încetat destul de repede şi toate lucrurile pe care le uitasem au început să revină. Doar flash-uri la început, dar apoi perioade tot mai mari, până când nu au mai existat lacune.

Acum îmi amintesc chiar şi cântecul din capul meu, fix înainte să intru în toaletă şi să găsesc cadavrul lui Debbie. Îmi amintesc sângele, forma care se aduna în jurul ei ca nişte aripi şi îmi amintesc că m-am întors şi am văzut cuţitul. Îmi amintesc fiecare moment cu o claritate perfectă.

De asemenea, îmi amintesc exact cum m-am simţit. Nevoia disperată de a face ceva, instinctul de a păstra viaţa lovind şi apoi panica şi groaza când am realizat că nu pot. Amintirea acelor câteva minute disperate în acea toaletă a revenit, completă şi teribilă.

Numai că acum, desigur, ştiu că era cineva acolo cu mine.

60

Deschid aplicaţia, apăs pe buton şi privesc cum se învârte moneda virtuală.

Se aude un clinchet plăcut şi satisfăcător când aterizează.

Încep să îmbrac bluza neagră...

În acea zi, în CMD, când detectivul mi-a spus că m-am înşelat în legătură cu ucigaşul lui Kevin, m-am simţit ca un câine maltratat, care a primit o ultimă lovitură dură pe lângă toate celelalte. Stând acolo şi plângând, mi-am amintit de Shaun în camera TV în seara în care s-a prăbuşit şi a încetat să mai vorbească. Cu ochii lui agitaţi şi fixaţi pe asistenta care stătea într-un colţ şi eu, ca o deşteaptă, crezând că ştiu ce încerca să îmi spună.

Nu, nu doar o asistentă, proasto. *Acea* asistentă...

Mi-am amintit de aceeaşi teroare de pe faţa lui când îmi scria mesajele alea, când nu i-am dat timp să îl explice pe ultimul.

Trebuie să îţi spun ceva.

Acum ştiu ce a fost şi înţeleg, în sfârşit, confuzia lui în legătură cu motivul pentru care Debbie a fost ucisă. În timpul aşa-zisei mele anchete despre moartea lui Debbie, m-am întrebat de câteva ori dacă nu cumva am fost proastă că nu l-am suspectat pe Shaun. Ei bine, am fost şi nu am fost. Adevărul este că, deşi nu era nefericit că o femeie pe care o ura era moartă, Shaun nu a avut niciodată un motiv pentru uciderea lui Debbie, fiindcă ştia că nu ea l-a ucis pe Kevin.

A ştiut de la început cine a fost.

Malaika.

Acum nu mă pot hotărî ce culoare de ruj să aleg, aşa că redeschid repede aplicaţia „cap sau pajură" care decide pentru mine.

Orhidee Electrică, dacă vă interesează.

În ceea ce priveşte *motivul* pentru care Malaika a ucis-o pe Debbie, cea mai bună presupunere este că Debbie a aflat ce făcuse şi ameninţa să o demaşte. Biata Debbie, care a încercat să facă ceea ce trebuie, dar nu putea şti de ce era capabilă persoana cu care avea de-a face.

Pe măsură ce totul se clarifică în mintea mea, mă simt mai rău în fiecare zi pentru ce i s-a întâmplat lui Debbie şi mai vinovată pentru lucrurile pe care credeam că le-a făcut. Nu doar uciderea lui Kevin, ci şi toată chestia cu... abuzul sexual. *Chiar* am crezut asta, cel puţin pentru o vreme, dar acum pare evident că totul a fost pentru a mă convinge pe mine însămi (şi pe Banksy) că urmăream suspectul potrivit. Poate că m-am supărat pe Debbie că a fost un pic... nonşalantă când m-a examinat în prima zi. Sau, s-ar putea să

fi încurcat ceea ce s-a întâmplat de fapt, cu ceea ce Lucy mi-a spus că i s-a întâmplat ei.

Sinceră să fiu, încurcam multe lucruri pe atunci.

Apropo, am spus „cea mai bună presupunere", pentru că Malaika încă nu a mărturisit prea multe. Ştiu asta pentru că detectivul mi-a spus acum câteva săptămâni, dar nu mi-a spus prea multe lucruri pe care nu le ştiam deja. Adevărul este că am pus laolaltă cele mai multe aspecte singură.

Încă mai pot face asta.

Deci, uitaţi cum stă treaba. Trebuie să treci prin două uşi pentru a intra în toaleta aia. Două uşi. Există un mic spaţiu inutil când treci de prima uşă, înainte să deschizi alta pentru a intra în toaleta propriu-zisă, iar acele câteva secunde, dintre deschiderea primei şi celei de-a doua uşi, au fost cruciale.

Malaika o înjunghiase mortal pe Debbie cu doar câteva clipe înainte să intru eu şi când a auzit uşa exterioară deschizându-se, a avut timp suficient să se ascundă în una dintre cabine. Acolo a stat tot timpul cât am fost pe mâini şi genunchi făcând resuscitare şi abia când am fugit afară ţipând, a reuşit să iasă din cabină şi să înceapă să joace ea însăşi rolul de erou. Vă amintiţi cât de confuză am fost neştiind dacă Marcus sau Malaika a ajuns întâi să ajute? Ei bine, ea a fost acolo tot timpul, iar faptul că a fost acoperită de sânge după aceea, la fel ca şi mine şi Marcus, nu a părut suspect, deoarece şi ea a pompat pieptul femeii moarte, cum am făcut-o şi noi.

Doamne, astea da reacţii rapide.

În ceea ce priveşte întrebarea dacă uciderea lui Debbie a fost premeditată, nu vor şti cu adevărat decât dacă Malaika le va spune. Când detectivul m-a vizitat, ceea ce a fost drăguţ din partea lui, am putut să ajut puţin, fiindcă mi-am amintit că Lauren s-a

plâns că cineva a umblat prin camera ei, iar asta se întâmpla cu trei sau patru zile înainte ca Debbie să fie ucisă. Detectivul mi-a spus că a fost o informaţie foarte utilă şi cu siguranţă asta m-a încurajat. Lauren a recunoscut de bună voie că era cuţitul ei şi a spus poliţiei că, înainte de a fi furat, era ascuns în somiera de sub salteaua ei. La fel ca şi acele DVD-uri, în acea zi când Johnno a fost ucis. Ciudat, nu?

Unii sugerează că acesta ar fi fost planul lui Malaika de la început, dar nu sunt sigură că îi cred. Numai ADN-ul şi amprentele de pe cuţit nu ar fi fost niciodată suficiente pentru a condamna pe cineva cu o echipă de apărare pe jumătate bună. Cred că, pur şi simplu, a descoperit că Lauren avea un cuţit şi a ştiut exact de unde să îl ia la momentul potrivit. Detectivul mi-a zis că Malaika nu a spus prea multe, cu siguranţă nu a recunoscut nimic, dar nu îl deranjează, pentru că oricum au destule dovezi. Factorul decisiv a fost să îl facă pe Graham să recunoască faptul că Malaika a fost cea care l-a rugat să oprească camera în acea zi.

Bunul bătrân Graham. Când cazul va ajunge la proces, pun pariu că va sta pe lângă boxa martorilor o oră bună înainte de a depune mărturie.

Iar atunci când va fi rândul meu?

Jur să spun adevărul, tot adevărul şi nimic altceva decât adevărul. Ei bine, în sfârşit voi avea ocazia, aşa că de ce nu?

Sar puţin în sus când un pumn de pietriş se loveşte de fereastra mea şi, când mă ridic să mă uit, îl văd pe Ilias privindumă de pe trotuar. Ridic un deget ca să îi spun *un minut,* iar obraznicul ridică un deget care înseamnă cu totul altceva.

Îmi iau geanta, telefonul, cheile... verific dacă am luat totul.

Sper să nu stăm până târziu, sper că el şi Lucy nu sunt hotărâti să facă o noapte de pomină. Am avut deja *câteva.* Nu mă

înţelegeţi greşit, sunt de acord cu câteva pahare şi ştiu că ne vom distra, la fel ca de obicei, dar nu îmi place să stau afară atât de mult.

În prezent, îmi place să petrec timp singură.

Încui de două ori uşa apartamentului meu, apoi respir pe gură când încep să cobor scările. Nu aud nici femeia, nici copilul şi nici câinele, aşa că pare să am parte de o evadare simplă.

Ilias are faţa lipită de geamul uşii de la intrare.

Sunt bine pregătită pentru o noapte în oraş, dar adevărul este că deja abia aştept să mă întorc. Să stau la fereastra de la baie, în întuneric, şi să mă uit la acele lumini albe şi lăptoase, care pulsează printre copaci spre mine, din capătul îndepărtat al grădinii.

EPILOG

De la:Timothy Banks Banksy1961@hotmail.com
Către: Alice Armitage GoAskAlice@btinternet.com
Subiect: ÎMI PARE RĂU

Salut, Al. Îmi pare rău că a trecut atât de mult timp şi că nu am fost să te văd în noua locuinţă. Îmi pare rău că nu te-am sunat şi că nu ţi-am răspuns la mesaje. Îmi pare rău dacă crezi că nu am fost un prieten bun, dar crede-mă, chiar am fost. Despre asta este vorba şi marele ÎMI PARE RĂU este pentru ceea ce trebuie să spun, ceea ce nu am avut curajul să spun până acum.

Doamne, este greu de scris.

Am aşteptat până când am fost sigur că te simţi mai bine şi cu siguranţă se pare că eşti din nou pe drumul cel bun. Nu aş putea fi

mai fericit de atât, jur, ci vreau să îţi aminteşti asta când vei ajunge la finalul mesajului. Dacă vei simţi că nu vrei să mă mai vezi sau să mai auzi de mine.

Adevărul este că nu ar fi trebuit să vin niciodată să te văd la spital. Adică, am vrut să te văd ca prieten, dar nu ar fi trebuit să te ajut. Nu ar fi trebuit să mă implic în toate astea. Nu ar fi trebuit să mă las atras.

Trebuie să îţi spun foarte clar că personalul civil de sprijin face o treabă importantă şi incredibilă pentru poliţia metropolitană. Tu ai făcut o treabă incredibilă şi ar trebui să fii mândră de tot ce ai făcut pentru a ajuta poliţişti ca mine. Dar nu este acelaşi lucru, Al, chiar nu este şi aceasta este partea pe care m-am temut cel mai mult să o scriu, dar trebuie să o spun, frumos şi simplu.

Tu nu eşti un ofiţer de poliţie. Nu ai fost niciodată ofiţer de poliţie.

Îmi pare rău, amice, dar asta este. Ştiu că în timp ce erai în spital, mulţi oameni, de acolo au dat curs fanteziei tale. Poate că nu ştiau că era o fantezie, adică eşti un adult, aşa că de ce nu ar trebui să creadă ce le spui tu? Au verificat vreodată? Ofiţerii de poliţie care au venit pe secţie ştiau adevărul, sunt destul de sigur de asta. Psihiatrul care lucra cu ei şi detectivul care a făcut arestarea cu siguranţă ştiau, dar, în orice caz, nimeni nu a părut vreodată să te contrazică sau să încerce să îţi spună că... Doamne, nu ştiu cum să descriu. Nu prea vreau să spun amăgită, pentru că sună ca şi cum nu ai fi suferit şi ştiu că ai suferit. Dar a fost o iluzie şi atâta tot.

Şi partea următoare este grea...

Mă simt ca şi cum aş smulge un plasture, dar trebuie să o fac.

Johnno a fost partenerul meu şi nu al tău. Partenerul meu, Al. Eu am fost cel care s-a dus cu el la apartamentul din Mile End şi eu

am fost cel care l-a văzut sângerând până la moarte. Eu am fost cel care a dat-o în bară.

Da, ştiu că Johnno a fost şi prietenul tău, iar ceea ce i s-a întâmplat te-a afectat foarte tare. La fel de tare ca şi pe mine, chiar mai tare, ştiu asta acum. Presupun că atunci au început toate problemele tale, băutura şi drogurile, şi acesta este unul dintre motivele pentru care mă simt prost să îţi spun toate astea acum, pentru că aş fi putut fi eu cel care să o ia razna şi să sfârşesc ca tine.

Poate de aceea am venit la spital atât de des.

Bine că nu am fost eu în locul tău, cum se spune.

Am vorbit cu terapeutul la care m-am dus după ce i s-a întâmplat lui Johnno şi mi-a spus că este o idee bună. Să îţi spun în sfârşit totul, la asta mă refer. Mi-a spus că ar putea fi dureros, dar că, pe termen lung, va fi mai bine. Pentru amândoi, a spus ea.

Mă simt ca şi cum aş fi responsabil într-un fel pentru lucrurile prin care ai trecut. Nu ar fi trebuit să îţi povestesc niciodată tot ce s-a întâmplat în acel apartament, pentru că acum ştiu că ai ajuns să crezi că ţi s-a întâmplat ţie. Simt că eu ţi-am plantat ideea. Ştiu că ai crezut-o, de asemenea. Niciodată nu am simţit că îmi furi viaţa, nimic de genul. Ştiu că nu te-ai putut abţine, Al. Dar mai ştiu şi că nu pot continua să mă prefac că este doar o chestie ciudată care s-a întâmplat. Amândoi trebuie să fim sinceri cu noi înşine.

Am spus ceva mai devreme despre a fi suficient de curajos să trimit în sfârşit asta, dar ştiu că de fapt sunt un laş, pentru că doar apăs un buton şi nu vorbesc cu tine personal. Pur şi simplu nu aş putea face asta, aşa că îmi pare rău din nou.

Nu ştiu dacă este bine să fac asta din punct de vedere medical, dar am căutat chestiile astea pe internet şi nimeni nu pare să ştie care este lucrul corect sau când ar putea fi momentul potrivit. Totuşi, este lucrul corect pentru mine, ştiu asta. Au fost

deja prea multe minciuni, iar sănătatea mea mintală contează la fel de mult ca şi a ta.

Sper că ai început deja să treci peste toate astea. Sper că te simţi mai bine şi că revii la o viaţă normală. Meriţi să fii fericită.

Vreau tot ce este mai bun pentru tine, Al, îţi promit asta.

Ai grijă de tine amice.

Banksy x

Detectiv sergent Tim Banks citeşte e-mailul asupra căruia a agonizat pe parcursul mai multor nopţi şi pe care l-a rescris de atâtea ori, încât a uitat ce spunea la început. Termină ce i-a mai rămas în paharul de vin.

Mută cursorul până când acesta pluteşte deasupra butonului de trimitere.

MULŢUMIRI

Nu ne putem aştepta de la niciun cititor să plătească pentru o carte, indiferent de format, dacă autorul ei a considerat scrierea acelei cărţi prea uşoară. Desigur, spun asta conştient fiind că poate aţi primit în dar această carte sau aţi găsit-o pe o bancă din parc. Poate chiar aţi şterpelit-o, caz în care sper că vă este *puţin* ruşine. Există întotdeauna posibilitatea să fi împrumutat *„Rabbit Hole”* de la biblioteca locală, lucru care ar trebui mereu încurajat, dar oricum aţi fi achiziţionat-o, cred că ideea mea rămâne valabilă. Scrierea unei cărţi nu ar trebui să fie o joacă de copii şi rareori este, dar aceasta, din tot felul de motive, a fost în mod deosebit... dificilă.

Sunt recunoscător, mai mult decât de obicei, pentru tot ajutorul pe care l-am primit.

Îi mulţumesc, ca întotdeauna, agentului meu extraordinar, Sarah Lutyens, lui Wendy Lee şi lui Mike Gunn pentru că m-au lăsat să fur câteva poveşti.

Le mulţumesc tuturor celor din echipa de la Little, Brown/ Sphere care, pe măsură ce intru în al treilea deceniu de publicare cu ei, rămâne cea mai bună din domeniu şi le mulţumesc în special lui: Charlie King, Catherine Burke, Robert Manser,

Gemma Shelley, Callum Kenny, Thalia Proctor, Tom Webster, Sean Garrehy, Sarah Shrubb, Hannah Methuen şi Tamsin Kitson. Jos pălăria încă o dată pentru Nancy Webber pentru copy edit. Mi-a salvat din nou pielea...

Îi mulţumesc genialului meu editor, Ed Wood, pentru că a făcut totul mult mai bine, şi celei mai bune publiciste din joc, Laura Sherlock (care mă penalizează doar atunci când trebuie).

Le mulţumesc lui Sara Vitale, Morgan Entrekin, Justine Batchelor, Deb Seager şi tuturor celor de la Grove Atlantic.

Îi voi fi veşnic recunoscător lui SL, o asistentă de sănătate mintală din nordul Londrei extrem de dedicată, ale cărei timp şi expertiză au fost de nepreţuit în scrierea acestei cărţi. Chiar mi-am uitat portofelul. Sincer...

Şi mai ales lui Claire, singura persoană care mai înţelege exact de ce a fost cartea aceasta atât de greu de scris.